

Ánh Mắt Đa Tình

Hồng Kim

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: http://vnthuquan.net Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
<u>Chương 17</u>
<u>Chương 18</u>
<u>Chương 19</u>
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26

Chương Kết

Ánh Mắt Đa Tình

Chương 1

Vũ Trần Như Thủy

- Đang đắm mắt nhìn đám mây trắng treo lơ lững giữa vòm trời xanh ngăn ngắt, để so sánh xem cuộc sống hiện tại của mình có đơn độc như đám mây trắng ấy .. Như Thủy giật mình, bởi tiếng gọi của thầy Hùng vang lên . Cô cầm cuốn tập, ngần ngừ, rên nhỏ:
- Chúa ơi! Chết con
- Thanh Trà lo lắng:
- Mày không thuộc bài sao?
- Hôm qua tao .. ngủ quên
- Nhỏ này hôm nay thật lạ . Cứ dàu dàu buồn bã từ khi vào lớp đến giờ . Khác hẳng tính quậy phá nhộn nhạo thường ngày của nó . Chắc chắn, điều gì đã xảy ra với nó rồi ?
- Thanh Trà nhìn theo bạn, nghĩ thầm:
- Trên bảng, Như Thủy lễ phép đặt cuốn tập trước mặt thầy, ngập ngừng:
- Thưa thầy! Em xin lỗi
- Thầy Hùng ngạc nhiên:

Về chuyện gì?

- Dạ, thưa thầy, em chưa học bài
- Thầy Hùng gờ cặp kiếng khỏi mắt, nhìn cô như ngạc nhiên . Cả lớp bốn mươi ba đứa đều chung cảm giác ngỡ ngàng như thầy . Chữ không ư ? Lần đầu tiên trong suốt ba năm học, Như Thủy cất lời nói chưa học bài . Khác gì sự kiện lạ ? Như Thủy vốn học giỏi, nhiều khi không cần học, nó vẫn trả lời được bài, bởi nó rất nghiêm túc khi thầy giảng bài
- Vậy mà ?...
- Như Thủy cúi đầu, biết lỗi:
- Tối qua, em bị đau đầu nên ngủ sớm . Em hứa không để có lần sau, thưa thầy
- Thầy Hùng thở dài:

- Thôi được, em về chỗ . Bài này vốn khó và năm nào thì tốt nghiệp, Bộ cũng cho một bài tập ở định lý bài học theo mỗi cách giải khác nhau . Năm học khÔng còn bao nhiều ngày, bỏ quên một bài, rủi ngày thi trúng nhằm bài đó, chúng ta sẽ ân hận
- Suốt giờ học, Như Thủy chẳng hề tiếp thu được chữ nào . Những công thức, cách giải hình cứ như múa trước mặt cô
- Thanh Trà lo lắng:
- Mày đau nhiều không? Để tao xin phép đưa mày về
- Như Thủy lắc đầu:
- Tao bớt rồi . Chỉ còn hai tiết nữa
- Thanh Trà cắn môi:
- Hình như, mày có chuyện buồn, chứ không phải đau như mày nói với thầy ? "đúng là không chuyện gì lọt qua khỏi cặp mắt "viễn thông" đen nháy của Thanh Trà!"
- Như thủy nghĩ thầm, giả vờ chót chét:
- Không những đau đầu, tao còn đang đau răng và bao tử nữa Tưởng thật, Thanh Trà kêu hoảng:
- Ôi Trời! Bệnh tật gì mà tùm lum thế. Mà đã đi khám bác sĩ chưa?
- Như thủy tỉnh bơ:
- Rồi
- Họ nói sao ? Sưng mọng răng hay loét bao tử ? Khổ nữa, thi cử sắp đến, lỡ phải nằm viện thì sao ?
- Như Thủy tủm tỉm:
- Bác sĩ biểu: Tại sáng tao mới uống môt. hộp sửa tươi, chưa đủ năng lượng cung cấp cho cơ thể trong 5 giờ học . Muốn hết đau, phải ăn thêm một tô phở gà, một chầu lem Bạch Đằng
- Thanh Trà chưng hửng:
- Con khỉ, làm tao hết cả hồn . Ăn gì như heo vậy, coi chừng hết mộng thi người mẫu, lại nhè
- Như Thủy cong môi:
- Tao nhớ, chưa hề nói sẽ thi người mẫu bao giờ. Mày tài lanh ghê nơi
- Thanh Trà cười cười:

- Dáng đẹp nứt mắt người ta của mày không thi người mẫu uổng lắm . Mai Huệ lớp A3 chưa đủ gang tấc, còn dám nộp đơn dự thi đấy
- Như Thủy bĩu môi:
- Tao không ham đâu . Cái chuyện mặc hết đồ nọ đồ kia, lấp lửng nữa kín nử hở, ông a, ông eo trước mắt thiên hạ tao chịu, không làm được
- Thanh Trà bât. cười:
- Khiếp, con gái khắp bàn dân thiên hạ, ai cũng mơ được chói sáng . Chỉ một mình mày, nói toàn những từ kinh dị . Mà thôi, mày vui trở lại, tao mừng rồi
- Như Thủy hất mặt:
- Xời ơi! Chớ bộ sáng giờ, tao ủ rũ như mèo mắc mưa hả?
- Còn phải hỏi . Nguyên việc mày không học bài, đã khiến cả lớp hoang mang
- Đừng đưa tao lên mây qúa, tao te không có người đỡ tội lắm
- Thanh Trà nheo mắt:
- Tao té mới sợ đau . Chớ mày, tên Huy o bế trọn vẹn . Hôm nay mày làm hắn học bài không vô đấy

Như Thủy ré lên:

- Con khỉ, ăn nói bậy bạ không à . Mẹ Huy khó tính kinh khủng . Là bạn của hắn, tới nhà còn hòng bà ấy cho ly trà đá . Léng phéng đầu mày cuối mắt, sẽ bị bà ấy lấy chổi lông gà xua thắng tay đấy . Tao cóc thích bị người ta băm xẻ bằng mắt đâu
- Vừa dứt câu, cô dạy Anh Văn bước vào lớp . Cả hai im re . Cô NGuyệt luôn nổi tiếng nghiêm khắc trong giờ học . Như Thủy được cô cưng nhất lớp . Nhưng không vì thế Thủy dám lơ mơ các giờ của cô
- Cuối cùng, hai tiết học cũng hết . Học sinh đổ xuống cầu thang ồn ào, huyên náo
- Như Thủy ôm cặp, bâng quơ nhìn xuống sân trường. Mặt cô lại buồn xo
- Thanh Trà kéo tay Thủy:
- Về Thủy, hôm nay tao bao mày ăn bún thịt nướng
- Như Thủy châm rãi:

Tự nhiên tao không đói nữa

- Thanh Trà gắt khế:
- Mày lạ ghê Thủy . Đừng để tao thắc thỏm tính nết bất thường khác hẳn mọi ngày của mày
- Như Thủy giả lả:
- Khác đâu nào . Tại tao mệt trong người nên không muốn ăn thôi . Mọi ngày, mày cũng biết, tao kết nhất món bún thịt nướng mà
- Thanh Trà cương quyết:
- Chỉ một. tô thôi . Ăn xong, tao hộ tống mày về tận nhà . Vậy nghen
- Biết không thể từ chối . Như Thủy đành lững thững ôm cặp đi sau Thanh Trà
- "Nhỏ này đúng là có vấn đề rồi . Mà chuyện gì nhỉ ? Ba mẹ nó luôn lo lắng đủ đầy cho nó . Bà nội ở tận ngoài Hà Nội cũng một tháng đôi lần, gởi vô cho nó hàng hục phong bánh đậu xanh, bánh cốm . Mùa nhãn, vải, nó được ăn toàn loại ngon nhất, hệt ở vườn . Cuộc sống của nó, có gì để phải buồn chán đâu ? Chả lẽ, qủi nhỏ có vấn đề khác ? Tim nó bị đau hay sao ? Đau tim thường dẫn đến đau đầu nữa
- Ôi trời! Tên con trai nào nhỉ, làm đau tim vốn hồn nhiên nhạy cảm của Như Thủy? Huy chắc không phải rồi. Bởi mẹ Huy khinh người như rác, ấy là tụi Thanh Trà, Như Thủy cũng thuộc dạng có ăn có để, bà Uyên còn khỉnh khảng. Nếu nghèo nnhư Hương An, chắc khó đến ngõ nhà Huy lần thứ hai.

Ánh Mắt Đa Tình

Chương 2

- Thanh Trà vừa ăn vừa suy nghĩ về Như Thủy mãi . Rốt cuộc cũng không thể hiểu được lý do vui buồn thoắt đến thoắt đi của Như Thủy
- Chia Tay Thanh Trà đầu ngã tư, Như Thủy không chạy xe về nhà như cô vừa nói . Quay đầu xe, Thủy chạy lòng vòng ra bến sông
- Mệt và buồn ngủ kinh khủng . Nhưng cô không muốn về nhà chút nào
- Cứ nghĩ đến sự thật tàn nhẫn ghê tởm mà sáng qua cô vô tình chứng kiến . Như Thủy lại muốn kho;c, muốn đập phá ..
- Hụt hẩng và đau xót ! Cô không thể tin nổi ? Dù tận mắt, cô vô tình chứng kiến . Mẹ cô đang ngả ngớn trong vòng tay người đàn ông khác . Kinh tởm qúa . Cô đã đập vào cửa rầm rầm và bỏ lên phòng
- Tại sao cô không đi lang thang như mọi lần trống tiết ? Huy năn nỉ cả chục lần cô vẫn chạy xe về nhà . Để rồi phải nhìn cảnh mẹ cô phản bội cha ?
- Phải chăng ông trời muốn cho cô nhìn thấy sự thật về mẹ! Mé khéo che giấu qúa, ngay cả cô và nhóc Thạch mỗi ngày cận kề bên mẹ, còn không biết . Thì ba đi làm liên miên, ba làm sao biết mẹ đang lừa dối ba ?
- Một lần ? Hay đã hàng trăm lần như thế ? Mẹ thất. khéo chọn giờ, để thoa? mãnh dục vọng của mình

Tội cho ba cô . Suốt đời cứ lo vợ con khổ, tiền bao nhiêu mang về, ba cũng nghĩ chưa đủ !

- Két! két...

Vừa chạy xe, Như Thủy vừa suy nghĩ miên man . Cô quên mất mình đã chạy xe giữa lòng đường

- Tiếng thắng xe rít mạnh xuống mặt đường, khiến cho Như Thủy giật mình, đạp thắng theo phản xạ. Chưa kịp nhìn lên, cô đã bị mắng té tát:
- Đồ con gái chết tiệt, muốn tự tử gì đó thì đến bến sông mà nhảy xuống .
  Hoặc giả dùng dầy mà treo cổ trong nhà . Chứ đừng kéo thêm mạng sống của người khac

- Như Thủy tức điên người, vì giọng nói của gã đàn ông thật độc ác . Nhưng, cô không có cách nào để biện minh, khi xe cô chỉ còn vài tất là lao gọn vào đầu xe hắn ta . Ác nỗi, hắn đi đúng đường . Còn cô thì... y như kẻ muốn chết . Nên đường của mình không chạy, lại đâm sang đầu xe người ta . Còn chưa biết nói sao, bởi đám người hiếu kỳ bắt đầu bu tới
- Như Thủy lại nghe hắn ra lệnh:
- Còn chưa chịu dắt xe lên lề. Muốn cảnh sát phạt nữa à?
- Thật qúa quắt . Dù đang buồn nẫu ruột, đang chán đời . Cô cũng đâu .. điên đến mức tự tử chư . Nhất là lao đầu vào xe, đau đớn lắm . Lỡ không chết được, chỉ què cụt thôi, còn khốn khổ tệ hại hơn cả chết
- Như Thủy cáu lên:
- Ông độc miệng vừa thôi . Mặt mũi không đến nổi, mở miệng ra là chửi người ta . Tôi có lỗi đã khiến ông sợ . Chỉ do vừa rồi tôi chóng mặt, chệch tay lái . Nếu không may rủi ro xảy ra . Tôi hay ông thiệt. mạng ?
- Tự nhiên Thủy nói láo như thật
- Hắn thoáng ngẩn người, giọng dịu một chút:
- Chuyện xe cộ, không thể lơ mơ được . Nếu thấy choáng, cô phải dừng xe lại . May đường cũng vắng, tôi kịp thắng xe . Chớ gặp giờ cao điểm, liệu cô còn đứng đây để ân hận không ?
- Như Thủy chớp mắt:
- Tôi xin lỗi
- Dứt lời, Như Thủy trở lại xe đạp máy
- Lại trở chứng nữa . Như Thủy lầm bầm loại xe Trung Quốc này, nhóc Thạch cứ thích chạy, chớ cô chúa ghét . Bởi nó hay chết máy, hỏng bất tử cô bị ít nhất dăn lần rồi . Nên đã đổi chiếc future này cho Thạch . Chạy Dream cho nhẹ nỗi lo hơn . Sáng nay, chẳng hiểu vô tình hay cố ý Nhóc Thạch lượm chìa khóa xe cô , Và bỏ xe nó lại . Đẻ bây giờ, vừa bị mắng trước bao nhiêu cặp mắt . Chiếc xe lại cứ ì ra không chịu nổi Thiệt bực
- Mặt xụ xuông m
t "đống" nặng trịch không biết tức ai, Như Thủy khom người dắt xe
- Hắn lại ra lệnh . Giọng đã hoàn toàn dễ chịu hơn
- Đẻ tôi coi dùm cho

- Như Thủy ngần ngừ:
- Cám ơn ông . Tôi tự lo được, đứng đây mãi tôi không co tiền np phạt
- Hắn tỉnh bơ, như không nghe câu "móc họng của Thủy, giữ chiếc xe lại bằng đng tác nhanh và đút khoát
- Như Thủy vẫn chông chênh bên cạnh hắn thản nhiên cúi xuống ngó nghiêng mt hồi rồi đúng lên đạp số xe
- Như Thủy cuống lên, buông chi đông xe, không phải vì tiếng máy nổ giòn giả của xe, ma vì... hơi thở của hắn sát mt bên tai cô
- Hắn tươi cười:
- Cô chưa trả hết số đã đạp, nên xe không nổ máy thôi . Lần sau nhớ bình tĩnh, cẩn trọng hơn . Chào nhen !
- Chết tiệt cái lần sau của hắn . Cùng nụ cười rất ư quyến rũ của hắn, mà tới tận lúc này cô mới nhận ra
- Như Thủy chưa kịp nói câu "cám ơn" xã giao . Hắn đã lên xe . Nụ cười làm đau tim con gái va cái nháy mắt tinh quái, thoáng chốc đã mất hút cuối con đường
- Như Thủy chép miệng . Nếu còn lần sau, không biết cô nên nói lại lời cám ơn với hắn không nhỉ ? Bây giờ định thần lại . Cô biết hắn nói đúng trăm phần trăm
- Vừa rồi, không là xe hắn ? mà xe của mt tên nhóc cỡ "Như Thạch", lên xe là rú ga bạt mạng . Chắc gì cô sống để mà chán đời !...

Ánh Mắt Đa Tình

Chương 3

- Như Thủy hoàn toàn hụt hẩng
- Mẹ bỏ đi biệt tăm với toàn bộ số tuền và vàng vòng trong túi
- Và đau đớn hơn cả, buổi ságn thứ hai vừa rồi, cảnh sát cùng tranh tra kinh tế và ngân hàng, đã tới nhà cô, đọc lệnh thu biêntài sản
- Họ cho chị em cô một tuần để thu xe6 p chỗ ơ?
- Hôm nay là ngày cuối
- Như Thạch uất ức:
- Em không thể tin được, mẹ nhẫn tâm bỏ rơi chúng ta
- Như Thủy nhếch môi:
- Bây giờ, em tin vẫn còn kịp đấy hình như chị đang giấu em điều gì về mẹ đó ?
- Như Thủy chua chát:
- Chúng ta vô tư qúa Lớn cỡ này rồi, cứ mãi trong vòng tay người lớn . Nên thấy hụt hỗng khi bỗng mất tất cả trong một lúc . Chị đã từng gặp mẹ với người đàn ông khác
- Như Thạch hét lên:
- Tại sao chị chiu đựng ? Tại sao chị không vạch mặt lão ta . Mẹ chỉ là con bài, cho họ lợi dụng chứ yêu thương gì
- Như Thủy nói như mơ:
- Phận làm con, chúng ta chỉ được nghe, thậm chí phải nhìn . Nhưng không được quyền nói . Biết đầu mẹ không hạnh phúc, bởi ba cứ đi liên miên . Người lớn họ khác mình
- Như Thạch bặm môi:
- Thế nào nữa mới là hạnh phúc ? Khi mẹ có tất cả những thứ mà hàng ngàn người chi/ ước trong mơ . Em ước gì được gặp mẹ lúc này ?
- Chi vậy ? Không phải cầu xin ở bà lòng mẫu tử chứ ?
- Không! Chỉ để hỏi mẹ môt. câu
- Như Thủy lạnh lùng:

- Với bà, bây giờ duy nhất chỉ có lão già kia . Mọi lời nói của chúng ta chẳng có tác động gì đâu . Chuyện gì rồi cũng đến hồi kết thúc . Chị tin rằng ba sẽ không bị tù tội . Dầu nghèo khổ, chúng ta còn ba là được . Thôi, dọn lẹ cho xong
- Như thạch nói như khóc:

Em chẳng muốn đi chút nào . suốt tuổi thơ, chúng ta đã lớn ở đây . Bây giờ, Phải giao kỷ niệm về tay người khác, em xót xa qúa

- Như Thủy cố cứng rắng:
- Chị cũng như em thôi . Nhưng phải cố gắng chấp nhận em ạ . Ba không có lỗi trong chuyện này
- Chúng ta sẽ làm gì để duy trì cuộc sống hả chị?
- Như Thủy cắn môi:
- Tạm thời chị chưa biết . Nếu cần, chị sẽ tìm việc làm, để lo cho em
- Như Thạch kêu lên:
- Không đâu . Nếu phải làm việc . thì em là con trai, em phải cáng đáng, như ba đã lo cho chúng ta
- Thủy dịu dàng:
- Muốn được vươn lên, giành lại những gì mình bị mất hôm nay thì em phải cố gắng học tập . Em phải học cho đến cùng . Đừng nhưng nhị gì nữa
- Hai chị em chợt rơi vào im lặng . Cũng may, người ta chỉ lấy căn nhà, còn đồ đạc chị em Như THủy được toàn quyền bán lại hay đem đi
- Bà Nội không vô được vì đang lo luật sư cho ba
- Nhưng nội đã gởi gắm chị em cô cho một người bạn của nội . Ông Lập Hưng là một nhà kinh doanh dịch vụ thương mại nổi tiếng mấy chục năm nay ở miền Nam . Ông Lập Hưng đã tìm mua cho chị em cô một căn nhà nhỏ khiêm tốn nằm trong một con hẻm yên tỉnh
- Với số lượng đồ đạc trong nhà Như Thủy chuyển sang ngôi nhà mới, sẽ khiến ngôi nhà chật chội và đầy tiện nghi quá mức
- Như Thủy biết vậy . Nhưng không muốn bán bất cứ vật gì . Tất cả đều mang dấu ấn đẹp của một thời gia đình hạnh phúc , Không vì số lượng đồ đạc kềnh càng, có lẽ chị em Như Thủy đã về Hà Nội ở rồi
- Cuối cùng rồi tất cả cũng đâu vào đấy . Nhìn ngôi nhà, Thanh Trà phải

thốt lên:

- Tao xin lỗi nha giống một nhà kho chứa đồ cổ qúa . Không ngờ nhà mày có nhiều đồ qúy đến vậy
- Như Thạch đang cắm cúi kê lại chiếc tủ ti vi, xen vào:
- Đều do ba em thu gom từ mọi miền đất nước sau mỗi chuyến đi đấy
- Như Thủy thở dài:
- Như những kỷ vật gia đình . Chị em cố gắng giữ
- Thanh Hằng dưới bếp đi lên, cười tươi:
- Mọi người nghỉ tay, ăn co(m . em đã nấu nướng xong cả rồi
- Như Thủy mim cười:
- Hằng khéo ghê . Sau này chàng nào có phước lắm mới lấy được em
- Thanh Hằng bên lên:
- Chị khen làm em mắc cỡ qúa . Em học từ Thạch cả đó chi.
- Thủy lại cười:
- Như Thạch mà biết nấu ăn sao ? em đùa luôn chị hả nhỏ > Thanh Hằng lắc đầu:
- Em không đùa chị đâu , Chính Thạch dạy em nấu các món ăn . Trước đây, thi thoảng tới chơi nhằm lúc chị và bác gái không có nhà em đều thấy Thạch làm đồ ăn . Rất ngon và khéo nữa . Vậy là em vừa phụ Thạch vu8` hoc. cách nấu nướng của Thạch
- Như Thủy chớp mắt, xúc động:
- Thì ra, em trai chị giỏi hơn chị nhiều . Bây giờ chị mới hiểu, những lúc mẹ không có ở nhà, đi học về, chị vẫn có cơm nóng canh ngọt để ăn . Chị kém em và vô tâm qúa
- Như Thạch từ tốn:
- Chị Hai à, người ta nói, con trai không nên biết những việc của phụ nữ . Nhưng em không muốn chị buồn, nên đã học cách nấu ăn của mẹ, để khi không có mẹ, chúng ta vẫn không bị hục hẫng . Chị cần thời gian học . Em phụ xoong cơm . có gì nặng nhọc đâu . Chúng ta vô ăn cơm đi chị . Hôm nay, tất cả do Thanh Hằng và chị Khả Tâm nấu đó
- -Bữa cơm tuy đơn giản chỉ có món tôm rang thịt ba chỉ, đậu va xào thịt bò và tô canh chua cá lóc . Nhưng ai ăn cũng thật sự ngon miệng

- Thanh Trà chót chét:
- Không ngờ đá nha . Út cưng của nhà doanh nghiệp sản xuất hàng công nghệ lớn nhất thành phố, lại biết nấu cơm . Qủa là tuyệt vời
- Khả Tâm cũng nói:
- Thanh Hằng khéo tay và thành thạo như một nhà đầu bếp giỏi . Nhóc Thạch lo mà giữ báu vật, kẻo không thôi lại tiếc dài đấy
- Thạch tự tin:
- Hằng trước sau như một . Em cũng biết "Nam nữ bình đẳng". Việc nội trợ sau này tụi em chia theo công việc và hoàn cảnh mỗi người
- Huy cười cười:
- Dù sao, đàn ông sự nghiệp cũng là trên hết
- Thạch bình thản:
- Bây giờ đã thế kỷ hai mươi mốt . Phụ nữ nhiều người giỏi hơn phái mạnh
- . Sự độc đoán đã bị tẩy chay khỏi cuộc sống gia đình trí thức
- Khả Tâm kêu lên:
- Nhóc tuyệt lắm . Nhất định sau này cô bé làm cợ nhóc, sẽ không bị suốt ngày nấu cơm đi chợ, đón con và tỉ tỉ việc không tên khac
- Bữa cơm diễn ra thật vui vẻ, đầm ấm . Như Thủy chợt ước, ngày nào mái nhà bé nhỏ của cô cũng đông vui như thế này
- Vừa cơm nước xong, thoát cái Thanh Trà đã rủ Khả Tâm đi đâu mật tiêu
- Như Thạch đưa Thanh hằng trở về bên nhà Hằng
- Huy ngắm nghía căn phòng khách, cười khẽ:
- Hơi bị chất. Thủy a.
- Như Thủy tư lự:
- Đành vậy, chứ biết sao được ? Phòng của Thạch chất. ních đồ đạc . Nó chấp nhận ngủ dưới đất . Học. bài ngoài phòng khách
- Học bài phòng khách dễ bị phân tâm, khó thuôc. bài lắm
- Trước đây, có thể đúng . Chứ bây giờ chị em Thủy ngoài bạn bè ra, có khách như hồi trước còn ba mẹ đâu
- Huy cầm tay Thủy:
- Cố gắng học cho xong chương trình nghe Thủy,chúng ta đã từng hứa sẽ học chung nhau đại học . Sau đó là một. gia đình

- Như Thủy cười buồn:
- Xa vời qúa . Bây giờ Thủy sống theo từng ngày từng giờ . Tới đâu hay tới đó . Chủ yếu phải lo cho Như Thạch
- Tại sao Thủy lại bi quan thế? Huy nhớ Thủy rất thích học điện toán và ngoại ngữ, ước mơ của Thủy là được ngồi trong phòng điền khiển các chương trình viễn thông kia mà
- Thủy ậm ừ:
- Bây giờ . Thủy không có quyền ước mơ cao xa nữa
- Nội của Thủy, bà vẫn bảo bọc Thủy và Thạch kia mà
- Điều đó Thủy đâu phủ nhận . Nội già rồi, không tự tay làm ra tiền như trước, Nội còn chú út Thủy . Thím ấy tuy hiền đấy, nhưng ai không xót của, khi cứ bị rút dần đi
- Huy sôi nổi:
- Thủy cho anh được chia sẽ cùng em chứ
  Như Thủy lắc đầu:
- Thủy không muốn mắc nợ Huy ạ . Tiền bạc và tình cảm phải rạch roì
- Nhưng...
- Thủy rất cảm ơn lòng tốt của Huy . Bây giờ THủy chưa cần gì cả Điều Thủy khao khát nhất là mái ấm gia đình như xưa thì không ai giúp ThủY có được nữa . Thủy hứa nhất định sẽ nhớ đến Huy trước, khi Thủy không còn cách tự lực
- Cả hai rơi vào im lặng một lúc khá lâu . Mãi sau Thủy mới điềm đạm:
- Thủy mệt qúa, xin lỗi Huy, Thủy muốn nghỉ một chút
- Huy cố giấu nỗi buồn vào giọng nói rất ấm:
- Ù'! Anh về cho ThủY nghỉ . Tối anh tới chở em đi ăn . Đừng nấu nướng một bữa Thủy nha
- Như Thủy do dự:
- Còn nhóc THạch . Thủy...
- Anh sẽ mời cả Thạch và Thanh Hằng . Vậy nghen
- Huy về rồi . Còn môt. mình Như Thủy gieo mình xuống chiếc giường nhỏ
- . Cô buồn ngủ ríu mắt . Nhưng không sao dỗ được giấc ngủ . Những kỷ

niệm về căn nhà cứ ùa về, chất ngất nỗi niềm trong tim cô.

Ánh Mắt Đa Tình

Chương 4

- Đang lúi húi nấu cơm sau bếp, nghe chuông cửa kêu binh bong, bonh bong, Như Thủy vội lau tay vào chiếc khăn, và chạy lên nhà . Mắt Thủy sáng lên mừng rỡ
- Ôi! bà Nội
- Chỉ kêu được có thế, Như Thủy nhào tới ôm chầm lấy bà Hiền, cô mếu máo:
- Con nhớ nội qúa hà . Nội vô, sao không báo tin để chị em con ra đón
- Bà Hiền mắng đùa:
- Coi kìa, con gái sắp lấy được chồng, còn mít ướt . Mời khách vào nhà chớ con
- Đang giọt ngắn giọt dài, nghe nội nhắc, Như Thủy vội rời vai nội, cô chớp mă
- t, làm rơi những giọt lê chưa kịp lau . Một đôi mắt rất sáng trên gương mặt kh hoàn hảo đang nhìn cô đầy tinh quái
- Như Thủy quẹt nhanh những giọt nước mắt:
- Xin lỗi anh . Tôi sơ ý qúa . Mời anh vào nhà
- Bà Hiền mau mắn:
- Cậu Cường là luật sư bào chữa cho ba con nay mai
- Thủy càng rối hơn, khi ánh mắt Cường nhìn cô hom hỉnh, tinh quái, vừa ấm áp
- Ôi! Qúy hoá qúa. Anh thật tối với gia đình tôi
- Tự nhiên Thủy nói một. câu chẳng "Giống ai cả" Thật. tê.
- Cường nhìn căn nhà, tủm tỉm:
- Em là Như Thủy phải không ? Chú Tài có cô con gái dễ thương ghê . Đã vậy còn khép thu xếp căn nhà của mình nữa
- Như Thủy hơi bối rối:
- Tôi không dám nhận lời khen của anh đâu . Con gái phải biết chút chút nữa công gia chánh để gia đình ngăn nắp thôi

- Ngã người xuống ghế, bà Hiền hỏi Thủy:
- Như Thạch đâu con?
- Nó đi học nội ạ . Chắc cũng sắp về
- Nó có biểu hiện buồn bã, chán chường không khi phải thay đổi nếp sống?
- Như Thủy từ tốn:
- Nội yên tâm . Như Thạch được lắm . Nó biết nấu nướng lo lắng cảbữa cơm trong nhà . Học vẫn giỏi nội a.
- Bà Hiền chép miệng:
- Được vậy nội cũng yên tâm . Vì cuộc sống bây giờ xô bồ phức tạp . Nội sợ nhất nó bị hụt hẫng đâm ra thất vọn, lao vào hut chích thì chết con a.
- Như Thủy hiền hoà:
- Thạch không dễ bị lôi kéo vào các tệ hại xã hội đâu nội ạ . Bản tính nó xưa nay vốn trầm tĩnh, làm gì cũng tính toán kỹ
- Bà Hiền gất. gù:
- Được vậy, nội mừng cho hai chị em . Con nói chuyện với cậu Cường .
  Nội muốn tắm rửa môt. chút
- Như Thủy ân cần:
- Nội để con pha cho nội chút nước nóng
- Không cần đâu . Nội dang nóng muốn chết
- Còn lại hai người . Như Thủy đóng vai cô chủ nhà hiếu khách:
- Anh Cường có hay vô Thành phố không? Anh uống nước đi, nước chanh đá, Thủy tự làm đấy
- Cao Cường vui vẻ:
- Đây là lần thứ ba anh vô đây . Hai lần trước anh đi chung bạn bè thăm than h phố . Lần này, bà nội Thủy muốn anh vô đây, tìm nhân chứng vật chứng cho việc làm của ba Thủy . Có thế, mới dễ gỡ tội cho bác
- Như Thủy cắn môi:
- Mong anh hết lòng giúp đỡ . Thủy không tin ba Thủy lại dính dáng tới chuyện làm ăn phi pháp . Công ty có hàng đống công việc cần làm, ba Thủy đâu dễ bỏ tâm huyết mình, chạy theo lợi nhuận gian dối, không phải là điều ba em phạm vào
- Cao Cường đủng đỉnh:

- Cũng bởi nhận xét ban đầu của tôi về ba Thủy như Thế . Nên tôi không muốn phạm sai lầm khi bào chữa cho bác Tài . Tôi xin bà nội em vô đây, cũng không ngoài mục đi
- ch tìm hiểu thêm về công ty của bác, các nguồn hàng do công ty xuất nhập ra
- Như Thủy cắn môi:
- Cám ơn anh đã vì ba Thủy mà vất va?
- Tôi vì sự thật trong sạch của mỗi cuộc đời trước xã hội thì đúng hơn
- Cao Cường nháy mắt:
- Nghe bà nội em kể về con gái lớn bác Tài, tôi hình dung Như Thủy rất...
- Như Thủy hiếu kỳ:
- Rất sao kia, anh Luật sư?
- Cao Cường rồn rảng;
- Thủy có cách nói chuyện tếu ghê . Cũng đơn giản, tôi nghĩ Thủy phải rất hiền lành, có phần yếu đuối nữa . Con gái nhà giàu mà, Vậy mà...
- Như Thủy cao giọng:
- Sao anh không nói tiếp . Tôi đã khiến anh thất vọng phải không ?
- Cường nheo nheo đôi mắt rất sáng:
- Trên cả sự tưởng tượng của tôi . Như Thủy xinh đẹp và bản linh lắm
- Như THủy chua lè:
- Tôi không thích lên mây đâu . Anh chưa biết gì về tôi, đã khen tôi là không thất. lòng
- Cường tỉnh bơ;
- Không cần phải nhìn trông rộng, căn nhà này, cách sắp xếp của thủy, hoàn toàn nói lên tính cách của em . Mạnh mẽ và tự tin đấy
- Đúng là mồm mép của Luât. Sư . Như Thủy tủm tỉm cười- Cường nhăn trán:
- Em cười tôi, vì nghĩ tôi đang nịnh em à?
- Như Thủy lắc đầu:
- -Không dám nghĩ xấu về anh đâu . Thủy nhớ tới lời môt. người bạn
- Họ nói gì?
- Khác hẳn nhận xét của anh . Thủy là đứa con gái mít ướt số một . Và yếu

đuối hơn cả những cô gái mới mười bốn mười lăm tuổi

- Chắc họ muốn làm vệ sĩ cho em
- Như Thủy ngạc nhiên:
- Sao anh đoán hay vậy?
- Cường tủm tỉm:
- Đơn giản vì đàn ông luôn thích làm người hùng che chở cho phái nữ
- Anh giống họ chứ?
- Tùy đối tượng
- Nói câu ấy, cường cứ cười cười . Nụ cười khiến Thủy bối rối và đề phòng
- Vừa lúc ấy bà hiền bước ra . bà vui vẻ bảo cường:
- Cháu vô trong ấy tắm rửa cho khỏe . Tối nay và những ngày cháu ở trong này, cháu cứ ở luôn đây cho tiện
- Cường từ tốn:
- Cháu xin lỗi bà .Cháu muốn ở nhà bạn để tr anh sự dị nghị của dư luận
- Bà Hiền tư lự:
- Bà muốn cháu được gần gũi chị em Như Thủy để tụi nhỏ có gì khúc mắc, hỏi thêm cháu . Nhưng thôi, cháu nghĩ thế cùng phải . Công việc của cháu, tránh đưọc nhiều dư luận là tốt nhất
- Bà Hiền hỏi Thủy, khi Cường đã vào trong:
- Cháu thấy cậu Cường như thế nào?
- Như Thủy chớp mắt:
- Cháu chưa rõ ý nội ?
- Ở thì, tính nết, hình thức bề ngoài ấy . Bất giác Thủy nhìn bà Nội đăm đăm . Hình như ngoài mục đích đưa Cường vô đây vì việc của ba cô . Bà nội còn ý định gì đó . Nhất thời cô chưa đoán ra
- Thủy từ tốn:
- Vừa gặp nhau vài phút . Cháu không thể nhận xét nội ạ . Cháu không phủ nhận anh Cường có bề ngoài rất dễ coi
- Bà Hiền thủng thẳng:
- Cao Cường có ý chí lắm. dù vẻ ngoài cậu ấy rất thư sinh . Ba mất sớm, ở với mẹ . Bà mẹ cũng không khá giả gì . Vậy mà vẫn lo lắng cho cậu ấy ăn học đến nơi đến chốn

- Như Thủy chợt buồn:
- Mẹ con tệ hơn họ rất nhiều
- Vừa lúc ấy, có tiếng chuông cổng reo
- Như Thủy đứng lên:
- Chắc nhóc Thạch về nội a.
- Bà Hiền nhìn theo Như Thủy mà xót xa . Phải chi mẹ nó đàng hoàng, có lễ chị em con bé đâu phải khô?
- Như Thạch ùa vô, ôm cứng cổ bà nội:
- Nội vô hồi nào ? Sao không báo cho chị em con đi rước ?
- Bà Hiền nạt đùa:
- Mồ tổ cha mi . Đi học về chi trễ vậy ? Có ghé hàng quán không đó con
- Như Thạch lùa tay lên mái tóc bạc của nội bẻm mép:
- Con mà về quá giờ quy định . Chị Hai có nước bỏ con đói và phạt qùy nữa . Hôm nay tiết cuôi, thầy dạy qúa giờ tới mười lăm phút . Nội khỏe không nội ?
- Bà Hiền cười vui:
- Phải qùy nữa à ? Mà con có chịu nghe lời chị Hai không ? Hay cãi lời nó nữa
- Con hồng dám đâu nội . Không nghe lời, chị Hai khóc muốn lục thành phố, ai dỗ cho nỗi . Tốt nhất cứ đi về đúng giờ cho vui vẻ nội ơi
- Như Thủy lườm em:
- -Nhóc đúng là xạo . Ai thèm khóc vì nhóc chứ >

Thạch vênh mặt:

- Còn cãi ? Hồi sáng qua, em bảo không cần ăn sáng nữa . Chị ép em ăn không được . Chị không khóc là gì ?
- Thủy gầm gừ:
- Còn nhắc nữa . Nội biết không, buổi sáng đi học trước đây, tụi con mỗi ngày một tô phở, dĩa mì xào thêm ly sữa . Bây giờ hai chị em tiết kiệm, nấu mì hoặc ăn cơm sáng tại nhà . Vậy đã là thiếu thốn, nhóc Thạch còn khăng không ăn đó nội
- Bà hiền chớp mắt giấu vẻ xúc động:
- Sao vậy Thạch? Không ăn sáng, làm sao đủ sức học bài?

- Thạch nói bừa:
- Nội ơi, ngày trước cứ cằm tiền ra quán là xong . Bây giờ, bắt chị Hai lui cui trong bếp, con thấy tội lắm . Với lại, sức trai "mười bảy" nhịn sáng đâu nhằm nhò gì nội
- Bà hiền lắc đầu:
- Không được . Nội không đồng ý để con nhịn ăn đi học . Nội sẽ bàn chuyện này với chị em con sau
- Như Thủy từ tốn:
- Sáng con dậy sớm học bài . Cắm nồi cơm điện khoảng 15 phút, là được ăn . Nội đừng nghe lời nhóc Thạch . Chung quy tại nó sợ con không có tiền đó thôi
- Bà hiền thở dài:
- con đừng lo chuyện tiền bạc . Nội đủ sức nuôi chị em con đến khi trưởng thành . hiểu không Thạch ?
- Như Thạch ôm vai nội:
- Con nhớ. Ủa! Hình như nội không về môt. mình. Nhật Ánh hả nội?
- Như Thạch nghềnh cổ nhìn vô trong nhà
- Bà Hiền cười cười:
- Cái thẳng, Nhật Ánh đang học như con sao bỏ ngang đi chơi được
- Thế ai?
- Anh luật sư nội cậy nhờ bào chữa cho ba con đấy , Thủy coi dọn cơm cho anh cường ăn luôn nha
- Như Thạch vui vẻ:
- -Ôi! Vui qúa rồi. NGay bây giờ con phải học cách lập luận một vụ án từ anh ấy. Chị Hai, liệu đủ cơm không, để em mua thêm đồ ăn nha
- Như Thủy lườm em trai:
- Dẻo mép . Miệng lúc nào cũng leo lẻo . Bây giờ lại đòi làm luật sư . Rõ con nít, chưa biêt gì đến tương lai sự nghiệp đã viển vông . Không giở giọng Grăng Đê nữa à ?
- Thạch tỉnh bơ:
- Khách qúy phải đãi bia bọt . Tiếc nỗi chị là con gái, em chưa được uống bia . Nên mua con vịt quay, bún thang về đãi nội và anh luật sư . Nội nhi?

- Cao Cường đi ra, anh cười cười:
- Em đừng bận tâm chuyện ăn uống . Hồi nãy xuống tàu, nội của em đã tranh thủ mua đồ ăn cả rồi
- Thạch ngần ngơ:
- Nội, vậy mà...
- Bà Hiền cười:
- chứ, vô bất ngờ, không chuẩn bị trước lỡ hai đứa cũng không nấu cơm nước, nội nhịn đói hay sao ? Nào, Thạch vô phụ chị Hai dọn cơm. Nội đói hoa cả mắt rồi nè
- Bữa cơm diễn ra thât. ấm cúng . Thạch chả biết nghĩ gì không ? còn Thủy cô chợt thấy khát khao được trở lại mái gia đình hạnh phúc ngày xưa . Dù nghèo nhưng bên cô có mẹ, có ba, có nhóc Thạch "chúa trùm" ăn bốc khi đồ ăn còn trên bếp, mẹ rầy chỉ là cái cớ cho cu cậu mè nheo! Đơn giản vô cùng . Nhưng với chị em Thủy, là cả một ước muốn xa thật xa...

Ánh Mắt Đa Tình

Chương 5

- Thái Tuấn! Con lại đi đâu giờ này?
- Vừa định giơ tay xoay nắm đấm cửa, Thái Tuấn khựng người khi nghe tiếng bà Tâm An, mẹ anh hỏi bằng giọng nghiêm lạnh:
- Quay người, bước chậm về phía mẹ, Thái Tuấn cười cười:
- Con có hẹn với khách . mẹ cần gì ở con à?
- Bà Tâm An chau mày:
- Chủ nhật con cũng làm việc sao ? Việc này mạ thấy lạ đó . Phải, con muốn tránh mặt Vân Phượng không ?
- Thái Tuấn bình thản:
- Tại sao con phải tránh cô ấy . Công ty dệt của con dạo này ký hợp đồng sa/n xuất hàng với nước ngoài . Muốn đạt được uy tín, chất lượng, phải cố gắng thôi . Con không tin, mẹ lại không thích con phát triển được công ty lớn mạnh hơn
- Bà Tâm An nhìn con:
- Nhưng, trưa nay, mẹ mời cơm Vân Phượng, con đã đồng ý
- Thái Tuấn giả lả:
- Thôi chết . Công việc lu bu khiến con quên mất . Trưa nay mẹ tiếp đãi cô ấy chu đáo là được . Con không thể vắng mặt trong buổi chiêu đãi . Doanh nghiệp ngày nay, sau bàn tiệc là những bản hợp đồng kinh tế . Chính vì thế, con phải tập uống rượu nữa . Mẹ cần thông cảm cho con
- Buổi tiệc chiêu đãi, con nhờ Đặng không được sao ? cậu ta cũng giữ vai trò phó giám đốc
- Thái Tuấn lắc đầu:
- Không được mẹ ạ . Bởi khách của con là ngoại kiều . Đâu dễ dàng ký được hợp đồng với nước ngoài hả mẹ . Đến giờ rồi, con phải đi mẹ a.
- Bà Tâm An dằn dỗi:
- Con cũng phải nghĩ đến bản thân con . Ba chục tuổi rồi, còn chưa chịu lấy vợ . lần này, mẹ nhất định chọn Vân Phượng cho con đó

- Thái Tuấn kêu lên:
- Kìa mẹ, đừng ép con điều đó . Con không yêu Phượng . Cũng chưa muốn lấy vợ bây giờ . Con muốn sự nghiệp ổn định đã
- Trời đất! Hai đứa quen thân nhau cả năm năm trời. Con bé vì con mà từ chối mấy đám tử tế. Đừng phụ lòng người ta con ạ. Đàn ông sự nghiệp muốn vững vàng, trước hết phải có vợ con. Ý mẹ nhât định rồi. Con đừng cãi
- Thái Tuấn làm thinh . Anh rất bực mình chuyện này
- Đã hàng trăm lần có dư, anh thường nói với mẹ, anh và Phượng chỉ là bạn tốt của nhau thì được . Còn trở than h vợ chồng anh không thể . Vân Phượng giàu tham vọng, thích làm giàu, dù thực tế gia đình cô rất giàu, thích những đổi thay về áo quần, thời trang mỗi ngày . Thêm nữa, vân Phượng kiêu ngạo, khinh người . Tuấn rất ghét tính kiêu kỳ này của cô
- Nhìn bề ngoài, người ta thường nghĩ anh cao ngạo lạnh lùng nhất . Thế mà anh lại không chấp nhận tính cách đó ở bạn gái của mình, thất. kỳ cục
- Thật ra, anh chẳng có cuộc h en hò, chiều đãi nào cả. Mẹ anh đã nói đúng, anh không muốn gặp Phượng. Chỉ mới nghĩ đến phải ngồi cạnh cô, nhìn cô chảnh chẹ từng món ăn, thái độ nhu mì yểu điệu, anh đã ngán tận... cô?

Ba mươi sáu chước, Anh chọn chước .. đi lang thang ngoài đường

- Mãi mê nghĩ đến những chuyện mẹ và VânPhượng vừa ăn cơm vừa ca tụng nhau . Anh tủm tỉm cười một mình
- Mày coi kìa . Môt. gã tâm thần
- Trời đất, người ta đi Suzuki trăm năm mươi phân khối, mày dám nói họ tâm thần
- Chứ không tâm thần, cũng man man sao đó, chẳng ai khi không lại cười mội mình ca?
- Thái Tuấn nhìn kiếng xe, anh nhận ra hai cô bé đang chở nhau trên chiếc Max màu trắng, đang nhìn anh bình phẩm
- Giảm ga, anh cho xe chạy chậm lại
- Chết!
- Tiếng cô gái điều khiển xe vang lên . Thái Tuấn chưa kịp hiểu nguyên

nhân đã thấy xe anh bị va chạm từ phía sau, khiến anh loạng choạng tay lái

- Chiếc Max đổ nghiêng xuống đường
- Thái Tuấn vội thắng xe, và dừng lại
- Hai cô, có sao không?
- Cô gái cầm lái nổi quạu:
- Ông điên vừa thôi, đang chạy ngon lành thắng gấp chi vậy . Bộ Ông muốn tụi tui chết hay sao ?
- Thái Tuấn từ tốn:
- Tôi chỉ giảm bớt tốc độ. Lỗi do cô chạy nhanh qúa đấy thôi
- Thấy cô gái ngồi sau rên nhỏ . Thái Tuấn vội cúi xuống:
- Cô bé, bị đau ở đâu vậy ?
- Có lẽ, tôi bị phỏnh pô rồi . Rát qúa
- Hả . Phỏng pô ư . Trời ơi, ông sao còn đứng đó, mau kéo bạn tôi đứng lên dùm
- Cô gái cầm lái quýnh quáng hét
- Thanh Trà, người ta đâu có lỗi, mày sao kỳ qúa vậy
- Thanh trà (là cô gái chạy xe) gân cổ:
- Nhưng đàn ông, con trai, thấy phụ nữ gặp nạn phải biết cứu giúp . Có đâu cứ đứng như trời trồng vậy . Mày đâu nhiều không Thủy
- Thủy lí nhí:
- Rát lắm
- Thái Tuấn đỡ cô gái tên Thủy lên, anh không kịp nhìn cô gái, để thấy nét ngỡ ngàng trong mắt cô . Ngồi thụp xuống cạnh Thủy, anh nhẹ nhàng xem xét vết bỏng ở chân cô:
- Phải đem cô ấy đến phòng khám, rửa vết thương và đắp thuốc . Nếu khôgn đau nhức lắm
- Thanh Trà cong môi:
- Vậy, ông giúp tôi chở nó đến phòng khám đi . Tự nhiên tôi run qúa à
- Thủy cuống lên:
- Mày... tao không muốn phiền người ta đâu . Ghé chỗ quầy thuốc tây, về nhà tự tao chăm sóc cho tao được
- Đừng cãi tao , về nhà với cái chân đỏ hỏn, sưng rộp này để nội mày thêm

lo lắng nữa à . Anh gì ơi, anh làm ơn...

- Thái Tuấn cười cười:
- Tôi sẵn lòng giúp hai cô . Nào cô bé để tôi dìu... ủa ?...
- Như Thủy bối rối:
- Tôi... không cần đâu
- Thái Tuấn kêu lên:
- Không cần là sao . Tôi và cô đúng là có duyên thật . hai lần gặp cô, cả hai lần cô đều gặp sự cố
- Thanh Trà nhướng mắt:
- Nè! Hai người quen nhau à? Mày ghê thiệt, giấu cả tao Như Thủy khổ sở:
- Quen hồi nào đâu
- Không quen, mà anh ta nói
- Khổ qúa,lần trướctao bị chóng mặt suýt đâm vào xe anh ấy . nên biết Thái Tuấn nháy mắt:
- Bạn cô nói đúng đấy . mà thôi, cô bé lên xe, tôi chở đến phòng mạch để rửa vết thương . Để lâu nhiễm trùng thì khô?
- Như Thủy còn lưỡng lự, Thanh Trà đã tỉnh bơ nổ máy:
- Lần trước lạ, bây giờ quen rồi, mày lên xe cho anh ấy chở. Chứ tao, tự nhiên tay lái run qúa à . Chết hay bị đau đớn thương tật lúc này, không hay ho đâu Thủy . Lên đi mà
- Dứt câu, Thanh Trà đã đề máy cho xe lao đi
- Như Thủy tức phát khóc, con bạn quái qủi . Nhưng cô không còn cách nào hơn, đành phải ngập ngừng:
- Phiền anh lần nữa
- Thái Tuấn cười cười:
- Tôi mong hoài những lần sau, như thế này . Bám chắc nha . Tôi có tính hay chạy nhanh . Coi chừng té nữa
- Chiếc xe chồm tới, lao vút, khiến Như Thủy bị đẩy ập vô lưng Tuấn
- cảm giác kỳ lạ khi lần đầu chạm phải bờ lưng rắn chắc của người đàn ông, làm Thủy bần thần ngơ ngần mất mấy giây
- Giọng Thái Tuấn vang lên tinh quái:

- Cứ tựa vào tôi, cô bé sẽ thấy thoải mái mà vững tin hơn ấy
- Thủy nóng bừng mặt . Gã chết tiệc y như đi guốc trong bụng cô vậy
- Bất chợt Thủy nổi quạu:
- Dừng xe, cho tôi xuống đi . Tôi chưa muốn thí mạng lúc này
- Nhưng, tôi vẫn chạy bình thường thôi mà
- Thủy tức giận đấm mạnh vào lưng Thái Tuấn:
- Chạy xe như ăn cướp, còn bẻm mép . Anh không dừng lại, tôi nhảy xuống đấy
- Thái Tuấn giảm tốc độ, anh dịu giọng:
- Thôi nào cô bé, đừng nổi đóa lên thế . Con gái giận dữ sẽ nổi mụn nhiều, không tốt đâu , Còn vết bỏng nữa, cô không muốn nó nhiễm trùng chứ . Tôi chỉ đùa chút xíu để cô quên đâu thôi mà
- Nghe THái Tuấn nhắc, Như Thủy mới nhớ đến vêt đau . Qủa là nhức và rát kinh khủng
- Dừng xe trước một phòng mạch tư, Thái Tuấn đỡ Như Thủy xuống
- Anh ân cần:
- Bác sĩ Nhân là bạn thân của tôi . Cô bé có thể yên tâm
- Như THủy nhớn nhác nhìn quanh . Trời ạ, nhỏ Thanh Trà biến đâu mất tiêu . Lát nữa làm sao cô về chứ
- Nhìn nét mặt Thủy, Thái Tuấn từ tốn:
- Tại bạn em chạy xe nhanh qúa, anh theo không kịp . Chốc, anh đưa về luôn
- Hắn đổi cách xưng hô thật ngọt và tỉnh bơ
- Dù tức, nhưng Thủy đành chịu . Nhỏ Thanh Trà đúng là đáng bị nhai nát nuốt trôi . Bạn bè gì đâu !
- Rửa xong vêt thương cho Thủy, Bác sĩ Nhân dặn dò:
- Cô bé nhớ uống hết số thuộc này . Chỉ ba ngày tho6i, đừng vứt thuộc vào sọt rác, nếu không sẽ nhức lắm đấy . Khi nào vết phỏng bắt đầu ngứa, em mua nghệ bôi vôkẻo sau này có vêt thẹo, mặc đầm hơi bị xấu chút chút
- Như Thủy cúi đầu lí nhí:
- Dạ! Cám ơn bác sĩ. Dù rất ghét uống thuốc, tôi cũng phải cố vậy. Tôi sợ đau hơn sợ vết thẹo

- Bác Sĩ Nhân kéo Thái Tuấn vào phòng riêng, anh tinh quái:
- Khai mau, thẳng qủi . Ở đâu ra một em "nai" qúa vậy ?
- Thái Tuấn lấp lửng:
- trên trời rớt xuống xe tao . Mày kết rồi phải không?
- Nhân nhún vai:
- Em ngây thơ và trong trắng qúa . Nếu chỉ là đùa vui như vạn mối tình khác, mày nên để em cho tao . Cô bé nhìn mong manh dễ vỡ . Tao sợ tính lăng nhăng của mày
- Thái Tuấn điệu đàng:
- Mày cứ việc . Tao cũng mới quen cô bé thôi . Nhưng cô bé không dễ vỡ như mày nghĩ đâu . Bây giờ tao về . Quên nữa, hết bao nhiều tao gửi tiền
- Nhân đẩy mạnh Tuấn, gắt khẽ:
- Tiền bạc gì, thẳng qủi, mày không bịp tao chứ . Tao chấp nhận làm cây si theo em . Nói tên và nhà cô bé đi
- Thái Tuấn thật. thà:
- Tao chưa biết
- Hả?
- Tao không xạo mày đâu . Dù gặp côbé vài lần rồi . Lần nào cũng có sự cố, tên cô ấy tao mù tịt
- Thái Tuấn nhăn nhó phân bua . Nhìn Tuấn, Nhân biết nó không đùa
- Anh đi ra cửa trước Thái Tuấn . Và bước đến chỗ Như Thủy, giọng có vẻ đang làm nhiệm vụ bác sĩ
- Em cho anh biết tên để anh vô sô?
- Như Thủy chớp mắt:
- Phải vô số nữa sao bác sĩ ? Tôi có nằm điều trị đâu , Bác sĩ cứ tính tiền thuốc, tôi trả được rồi
- Nhân chậm rãi:
- Ghi số, để biết số lượng thuộc mỗi ngày bán ra . Nguyên tắc thông thường thôi mà
- Như Thủy lưỡng lự:
- Như Thủy, học sinh 12A Trường Nguyễn THị Minh Khai
- Nhân Tủm tỉm:

- Tên Cô bé dễ thương lắm . Tên và người trong vắt như nhau vậy . Sao Thủy không ghi nơi ơ?
- Như Thủy láu linh:
- Nhà tôi có tới ba lần "sẹc" tìm được cũng tốn vài lít xăng . nếu bác sĩ cần truy tìm bệnh nhân, tốt nhất cứ tới trường tôi là dễ hơn ca?
- Thủy lại hỏi:
- Xin bác sĩ cho tôi gửi tiền
- Thái Tuấn thản nhiên:
- Hôm nay bác sĩ Nhân có niềm vui đặc biệt, nên khám và cho thuôc miễn phí trong... 3 giờ . Thủy là bệnh nhân may mắn ấy
- Như Thủy tròn mắt:
- Phải vậy không bác sĩ
- "chêt tiệt cái miệng thẳng bạn trời đánh nói cứ như Thật"
  Chửi thầm Thái Tuấn, bác sĩ Nhân vẫn cười tươi:
- Đúng đó Thủy . Hôm nào khỏi chân, tôi sẽ mời Thủy uống nước dừa .
  Con gái thích uống loại nước này lắm
- THái Tuấn nghe Nhân nói . Anh muốn cười phá lên . Trời ạ! Nó có bình thường không trước một cô nhóc tì, mà nói năng chẳng giống ai
- Nghĩ thì vậy, nhưng Tuấn lại nói:
- Phải đấy, bữa nào rảnh tụi tui ghé rủ THủy đi uống nước nha . Tôi hư"a không dành trả tiền đâu . Vì Thủy không muốn mắc nợ ai đúng không ?
- Hắn đúng là đáng sợ . Mồm mép kinh khủng
- Nhân dặn Tuấn:
- Mày nhớ dặn Thủy uống đủ thuốc mỗi ngày nghe Thái Tuấn Như Thủy ngơ ngần . "THái Tuấn" hình như cô đã nghe ai đó nhắc đến tên này ? Không phải chỉ một lần
- Vẫn vơ nghĩ, Như Thủy định nhón chân leo lên xe Thái Tuấn, sau khi đà lịch sự chào bác sĩ Nhân, cô bỗng giật mình, bởi giọng chua như sơ ri của THanh Trà:
- Như Thủy, nãy giờ tao kiếm mày đỏ con mắt . Còn đau không?
- Như Thủy hét nhỏ:
- Con khỉ, bỏ người ta chạy mất tiêu . Còn bẻm mép qúa . Tao khôgn đau

chân, đảm bảo mày còn khuya mới chạy được . Ghét

- Thanh Trà tỉnh bơ:
- Tại đen` đỏ chứ bộ . Tao vược qua ngã tư quay lại đã không thấy chiếc xe và mày đâu
- Cám ơn anh đã giúp bạn tôi
- Thái Tuấn cười cười:
- Lỗi một phần do tôi . Bây giờ cô bé đã quay lại, tôi xin trao trả bạn cho cô, chứ không, tôi chẳng biết phải làm sao đưa được Như Thủy về nhà
- Thanh Trà ngạc nhiên rối rít:
- Nó đau nhiều vậy sao ? Trời ạ, Tao thật có lỗi với mày
- Miệng nói, Thanh Trà rời khỏi xe thất. nhanh
- Thái Tuấn lắc đầu:
- Ý tôi muốn nói . Như THủy đang ghét tôi nhất thế gian này . Cổ sẽ khôgn chịu để tôi chở về đâu . Còn vêt thương vài ba ngày là ổn thôi
- Thanh trà thở phào:
- Vậy mà làm tôi hết hồn . Bây giờ chúng ta về nha Thủy
- Quay sang Tuấn, Thanh Trà láu linh:
- Cám ơn anh đã giúp đỡ bạn tôi . Anh biết tên nó chưa ?
- Như Thủy dậm chân:
- Con chuốt. nhắc lắm điều , Có về không hả ? coi chừng tao đi xích lô về Mày sẽ không được ăn cơm sườn nữa dâu
- Thanh Trà cong môi:
- Quân tử nhất ngôn . Mày luôn giữ chữ tín , Tao không tin mày kẹo kéo một bữa cơm với tao đầu
- Thái Tuấn nổi hứng:
- Tôi đói bụng nãy giờ . Nếu vậy, hai cô bé cho tôi tháp tùng được không ?
- Như Thủy chối phắt:
- Thanh Trà muốn, anh và nó nên đi chung một lần cho vui . Tôi phải về, kẻo ở nhà nội tôi mong
- Thanh Trà vô tình:
- Khỉ ạ, hồi nãy mày mới rủ tao đi ăn bún ốc hoặc cơm sườn . sao bây giờ lại thay đổi chứ

- Như Thủy tỉnh queo:
- T.ai tao quên nhà có khách, bà nội sẽ buồn . Với lại, ăn cơm hàng quán, it tiền trong túi, tao sơ.
- Thái Tuấn dè dặt:
- Tôi xin phep được mời cơm hai cô bé
- Thanh Trà vui vé:
- Vậy cũng được . Lần này anh trả, lần sau tôi . Như Thủy nó không th ch mắc nợ ai, dù chỉ môt. ly cà phê đá . Mày gọi điện về cho nội, nói lý do . Tao nghĩ bà nội sẽ thông cảm thôi
- Như Thủy lưỡng lự:
- Tao .. ai lại như Thế . Nội vì tao mà vô đây
- Trời ạ! Nội sè không trách mày đâu . vì bà hiểu mày cũng cần bạn bè chứ bộ . nếu mày ngại, để tao gọi cho
- Thái Tuấn thấy Thanh Trà đưa mắt tìm quầy điện thoại . Anh mim cười:
- Tôi có máy di động, em gọi luôn cho tiện
- -Thanh Trà nắc nỏm khi cầm máy:
- dùng máy xịn thế này, chắc anh phải làm công việc gì đó ngon lành lắm .
  Còn không thì anh thuôc. dạng công tử nhà giàu
- Chờ Thanh Trà gọi điện xong, và nói:
- OK! Được rồi đó. Bà Nội không trách mày đâu
- Thái Tuấn vui vẻ:
- Chúng ta đi thôi . Trưa quá rồi
- Như Thủy bặm môi:
- Thanh Trà chở tao nghe
- Sao vậy? Anh Tuấn trở mày tốt hơn
- Mày nói nhiều quá, tao đổi ý, đói bụng ráng chịu đấy
- Thái Tuấn nháy mắt với ThanH Trà:

Em chở thủy đi . Tại hồi nãy, anh lái xe nhanh qúa . Thủy ghét anh

- Thanh Trà nhún vai:
- xời ơi! Mọi ngày nó hứng, để cướp thời gian cần có, mày vẫn chạy nhanh hơn cả tụi tao kia mà. Đừng nói với tao, vì mày ghét anh Tuấn, chứ khôn gphải ghét kiểu chạy xe bạt mạng đáng tội của anh ấy nghe THủy

- Như Thủy làm lơ, ngồi tót lên sau xe Thanh Trà
- Rốt cuộc cảba có với nhau một bữa cơm thật vui vẻ ở ngoại ô
- Khi rời bàn ăn, Như Thủy no muốn bể bụng . Mắt thì mở không lên . Chẳng phải tại bia bọt gì . Chỉ do, bằng giờ này mọi ngày Thủy đã ngon lành ngủ một giấc thât. say . Nhịn đói được , Chứ khôgn được ngủ trưa, Thủy thât. khó chịu . Con người thật khó đoán trước được tính c ach của mình.

Ánh Mắt Đa Tình

Chương 6

Thái Tuấn không hề biết, khi anh đang ngần ngơ nhìn theo dáng Thủy chạy xe vào con hẻm nhỏ . Vân Phượng vô tình nhìn thấy anh qua kiếng của tiệm uốn tóc đối diện hẻm nhà Thủy . Vì đang ngồi để thợ sửa tóc . Nên Vân Phượng đành nén giận vào lòng

- Con nhóc đó là ai ? Mà Thái Tuấn dám qua mặt mẹ để không ở nhà ăn cơm cùng cô ! Hợp đồng sản xuất hàng vải mềm như nhung của Thái Tuấn đấy ư ? Hai con nhóc chưa hết bụi phấn, chưa hết nét ngáo ộp học đường ? Là ai, trong hai con nhóc ấy, đủ sức nặng hất cô ra khỏi tim anh
- Mím môi, Vân Phượng hằm hè:
- Đừng hòng đứa nào cướp được Thái Tuấn . Bây giờ và mãi mãi, Thái Tuấn chỉ duy nhất của cô thôi
- Hối cô thợ làm tóc thật nhanh . Vân Phượng đứng dậy, không cả lấy lạ.i tiền dư . một. biểu hiện lạ lùng, khiến các cô thợ tóc ngạc nhiên:
- Hôm nay, chị ta trúng số chắc ? Ngày thường, dư năm trăm đồng chị ta cũng lấy cho bằng được
- Ngữ con gái nhà giàu đỏng đảnh ấy, có bao giờ chịu nhìn đến tờ vé, chị ta đang sợ mất bồ thì có
- Bồ ở đâu mà mất
- Thì, anh chàng đẹp trai như diễn viên điện ảnh, đã một lần chở Vân phượng tới đây nè . Khi nãy, tớ đứng ngoài cửa, vô tình thấy anh ta dừng xe bên hẻm đối diện cửa hàng mình . Có hai cô bé đi chung rất xinh . Sau đó chàng chở một cô bé về
- Hèn chi, hôm nay chị ta không cả bắt bẻ tụi mình, sấy tóc phải thế này thế nọ . Cầu trời lúc nào Vân Phượng tới đây, cũng có cảnh như Thế xảy ra
- Mấy cô thợ tóc cười khúc khích . Trong lúc ấy, Thái Tuấn trở Thanh Trà quay về nhà của cô
- Anh dọ dẫm:
- Như Thủy học chung với em hả?

- Thanh Trà gật đầu:
- Lớp trưởng lớp em đấy . Học siêu lắm
- Chắc Thủy không có cuộc sống như em?
- Thanh Trà lầm rồi . Ngược lại, nó thuộc dạng tiểu thư nhà giàu . Hơn em vài bậc đấy
- Vậy sao ?...
- Anh ngạc nhiên khi Thủy ở trong con hẻm chậc chội đó chứ gì ? Ba nó vừa gặp rắc rối, nhà bị tịch biên tạm thời . Mà thôi, anh đừng hỏi gì nữa . Em không muốn nhiều chuyện đâu , Thủy biết được nó giận em lút mùa . Em không thể thiếu nó được
- Anh không nói, làm sao Thủy biết . Em trả lời anh một câu nữa thôi . Ba Thủy kinh doanh mặt hàng gì ?
- Sản xuất chế tạo phụ tùng xe ô tô các loại, chủ yếu công ty bác ấy phục vụ cho nghàng sản xuất sửa chữa ô tô ở phía Bắc . Bác ấy hay đi ra Hà Nội là vậy
- Thái Tuấn nhăn trán:
- Phải công ty "Minh Tài .. " không ?
- Thanh trà kêu lên:
- Đúng rồi! Anh cũng biết bác Tài hả?
- Thái Tuấn giả lả:
- Cùng giới kinh doanh làm ăn, mặt hàng công ty Minh Tài trực thuộc nhà nước quản lý, sao lại có chuyện kê biên tài sản tư nhân . Chả lẽ...
- Thanh Trà chót chét:
- Em không rành lắm . Nghe nhỏ Thủy nói ba nó chẳng bao giờ làm ăn phi pháp cả . Tới nhà em rồi . Anh cho Trà xuống
- Thái Tuấn mim cười:
- Hẹn gặp lại
- Thanh Trà hóm hỉnh:
- Em hay Như Thủy?
- Thái Tuấn tỉnh bơ:
- Bước đầu, tất nhiên là cả hai . Anh rất thích nói chuyện với tụi em
- Hồng dám có Trà đâu . Nhỏ Thủy khó tính lắm đó . Anh muốn Trà làm

- "chim xanh" phải chịu khó hối lộ à nghe
- OK! Anh đồng ý mọi điều kiện của em
- Em không đòi hỏi cao đâu . Tính tụi em khoái ăn hàng . Mỗi ngày anh mỗi ghé đưa tụi em đi ăn là đủ rồi
- Thái Tuấn cười cười:
- Miễn em hứa giúp anh là được
- Hứ Tuấn một cái thất. dài . Thanh Trà nhún nhẩy bước về cổng nhà mình
- Một chút bâng khuâng chợt đến . Tại sao không là cô nhỉ ? Về hình thức, tụi con trai ở trường gọi cô và Như Thủy là hai bông hồng có gai . Như Thủy được ví là hồng bạch, đơn giản, mong manh và tinh khiết
- Còn cô, hồng vàng kiêu sa, rực rỡ, thêm chút chua ngọt của Thanh Trà cộng lại . Rõ ràng hai đứa chẳng ai hơn ai . Bây giờ Như Thủy đang thất thế về cuộc sống . Cô hơn THủy là chắc . Mơ màng Thanh Trà mải mê với những ý nghĩ vừa chợt đến
- Trời ạ ! Cô là bạn Như Thủy kia mà, tại sao lại manh n ha những ý nghĩ sanh nạnh với Thủy chứ
- Nhưng Thủy đâu để ý đến tụi con trai . Nó có vẻ ghét Thái Tuấn nữa . Trong tình cảm đơn phương Thái Tuấn dan`h cho Thủy, rõ ràng nó chẳng cảm nhận được
- Thanh Trà tự nhủ, mình không hề có lỗi trong chuyện này
- Thái Tuấn về đến nhà . Anh vẫn thấy chiếc Wave mày đỏ của Vân Phượng dựng trong sân
- Thoáng ngán ngẩm, anh muốn quay xe ra đường . Anh không thích chút nào khi ép lòng nói chuyện với Phượng
- Ngày trước đã có lúc, anh định dừng bước chân hoang đàng ở cô . Cũng may anh chưa ngỏ lời . Phượng đã đổi thay như cơn lốc thị trường thời mở cửa
- Từ môt. cô gái dễ thương, học khá . Vân Phượng bắt đầu thích ăn diện . Cô sưu tầm các mốt áo từ phim ảnh, và bằng mọi giá phải may cho được . Nhà giàu con một . Vân Phượng thích thứ gì là ba mẹ cô đáp ứng ngay . Rồi phấn son mỹ viện, cô ghé liên tục
- Thái Tuấn nổi tiếng đào hoa, thay bồ như Thay áo . nhưng bạn bè anh đều

chung nhận xét: Tuấn không thích sự màu mè, ghét các cô gái bôi phấn trét son nhiều

- Vân Phượng hời hợt, không nhận ra điều này . Mỗi khi gặp Tuấn, cô đều trang điểm rất kỹ, dùng loại nước hoa đắt tiền nhất
- vậy là Tuấn cứ tìm cách tránh
- Anh Tuấn, về nhà sao chưa vô? Đừng nói là anh lại muốn đi nha
- Vân Phượng từ chiếc xích đu gần đó nhún nhẩy bước đến, choàng vai Tuấn

Thái Tuấn khẽ nhích người ra, lịch sự:

- vân Phượng, em đến lâu chưa ? Em thông minh ghê . Qủa thật, anh định quay trở lại nhà Xuân Thiện . Anh quên chưa dặn Thiện môt. việc
- Mặt Vân Phượng xụ xuống:
- Anh thât. vô tin`h . Hôm nay bác mởi ba mẹ em và em sang ăn cơm trưa tại nhà anh . Anh không ở nhà thì chớ . Bây giờ về lại định đi nữa . Phải anh tránh em không ?
- Thái Tuấn tỉnh tuồng:
- Tại sao anh phải tránh em nhỉ . Tại mẹ anh không báo trước . Mà anh lỡ hẹn khách chuyện làm ăn không thể thất tín
- Vân Phượng ấm ức:
- Chã lẽ khách làm ăn của anh... nhí vậy?

Thái Tuấn đề phòng:

- Em nói cái gì nhí?
- Vân Phượng mím môi:
- Thì hai con bé lúc nãy
- Thái Tuấn cười cười:
- Ra vậy . Em gặp anh ở đâu ? sao không gọi để anh giới thiệu làm thân cùng họ ?
- VânPhượng xảnh xẹ:
- Em mà thèm kết thân với hai con nhóc nhà quê ấy à . Anh Tuấn, không ngờ bây giờ anh lại thay đổi quan niệm sống
- Thái Tuấn nhếch môi:
- Thời kinh tế thị trường, phải thay đổi để bắt kịp sự đổi mới chứ. Em đã

nói với anh cả chục lần điều ấy . Em quên rồi sao?

- Em không quên . Nhưng cũng thật bất ngờ khi anh đi tìm hương con gái ở những con nhóc tì ấy . Anh đáng sợ hơn em nghĩ
- Thái Tuấn lạnh lùng:
- Tôi cấm em không được nói với tôi như thế về họ . Các cô ấy, không phải là em
- Vân Phượng nhếch môi:
- Em sao chứ?
- Cái đó tự em biết . Anh không có thời gian để tranh cãi với em
- vân Phượng bỗng nói:
- Nhưng me anh đã đồng $\circ$. Hồi trưa bác đã rủ mẹ em chủ nhật tới đi coi thầy chọn ngày tốt để chúng mình đính hôn . Anh Tuấn, anh cũng biết, bao nhiều năm nay, em yêu anh thế nào

Thái Tuấn lựa lời:

- Vân Phượng! Chuyện hôn nhân là chuyện hệ trọng một đời người. Chúng ta không thể để người lớn quyết định cho mình. Cha mẹ già đi, ai chịu trách nhiệm khi chúng ta không hạnh phúc
- em yêu anh . Và em biết anh cũng rất qúi mến em . Chúng ta đã có với nhau khoảng thời gian 5 năm dài kỷ niệm . Chả lẽ ngần ấy thời gian chưa đủ để anh hiểu em
- Thái Tuấn từ tốn:
- Hiểu em, thì anh hiểu em rất rõ đấy, nhưng chúng ta hoàn toàn không thể hòa hợp . Vì tính nết của chúng ta chẳng có gì giống nhau cả . Mà anh thì rất ít thời gian thậm chỉ cả mẹ anh còn gọi anh là kẻ lạnh lùng nhất hành tinh
- Vân Phượng khịt mũi:
- Em hứa sẽ thay đổi, để hoà đồng với anh
- Thái Tuấn nhếch môi:
- Nói thì dề . Nhưng thay đổi một thói quen, một sở thích thật không dễ dàng đầu em . Tốt nhất, em cứ là em như từ trước tới nay

Em nghĩ mình làm được . Anh cho em thời gian, cơ hội nha . Em muốn được ở bên anh, suốt đời Tuấn a.

- Thái Tuấn chợt chạnh lòng:
- Vân Phượng, anh xin lỗi . Anh không yêu em . Anh không thể ép lòng
- Vân Phượng chết lặng, một lúc sau cô mới tức tưởi:
- Anh nói dối . Có phải vì con bé ấy?
- Thái Tuấn cáu kỉnh:
- Em phải biết tự tôn trọng tư cách của mình . Anh không hiểu em muốn nói đến ai, và anh không hề nói dối em . Bao Lâu nay anh chưa làm điều gì khiến lương tâm anh day dứt và hổ thẹn với em . Anh luôn oi em như một đứa em gái . Chỉ vậy thôi . Chính điều đó đã giúp anh không đi xa qúa giới hạn cho phép
- Nhưng .. mọi ngườ, ai cũng nghĩ chúng ta sẽ cưới nhau . Ba mẹ em vẫn sẵn sàng cho em nữa gia tài, nếu em là vợ anh . Mẹ anh cũng muốn thế
- Anh lấy vợ cho anh, chứ không phải cho ai khác . Em đừng hy vọng nữa
- Thái Tuấn! Con không được đối sử với Vân Phượng như vậy. Mẹ nhất định không chấp nhận ai ngoài vân Phượng làm dâu của mẹ đâu
- Thái Tuấn nhếch môi:
- Mẹ! Tùy mẹ thôi . Những gì cần nói con đã nói hết với Vân Phượng .
  Mọi người đừng ép con . Sẽ không tốt đẹp đâu
- Bà Tâm An giận dữ:
- Con dám nói với mẹ như Thế à?
- Thưa mẹ, con chỉ nói sự thật của lòng con . Mẹ muốn con có một gia đình hạnh phúc . Hay mẹ muốn con sống trong địa ngục, mà ác qủi là một hình người
- Tuấn! Con... con khiến ta tức chết được
- Không lạ gì tính độc đoán của mẹ . Thái Tuấn lắng lặng bỏ vào nhà
- Nhìn Thái Tuấn qua màng nước mắt tủi hổ uất ức . Vân Phượgn rũ ra: Cháu làm sao để giữ được anh ấy hả bác ?
- Bà Tâm An mím môi:
- Cháu bình tĩnh đi nào . Bác là người lớn lời hứa không thể nuốt . Bằng mọi cách bác sẽ trói buộc được TháiTuấn cho cháu
- vânPhượng chợt nói:
- Tuấn ghét cháu, rốt cuộc cháu có lấy được anh ấy, cũng chi là thể xác .

Còn tâm hồn của anh ấy, đã trao cho người con gái khác Bà Tâm An cười gắn:

- Bác không cho phép kẻ nào trái ý bác, dù đó chính là con trai bác . Cháu vừa nói, Thái Tuấn quan người khác à ? cháu biết nó không ?
- Vân Phượng ậm ự:

Cháu mới nhìn thấy một. lần, chưa chắc lắm. Bác để cháu theo dõi thêm

- Được rồi . Cháu nhớ bí mật, đừng để thái tuấn biết . Bác sẽ giúp cháu loại con bé kia
- Vân Phượng gất. đầu:
- Cháu xin phép bác, cháu về . Bác cũng đừng nói gì anh Tuấn nhiều . tính ảnh bât cần . Cháu không muốn ảnh ghét cháu
- Bà Tâm An tư lự:
- B ac biết việc gì nên haykhông nên làm . Cháu về nghĩ đi . Bác không bao giờ chấp nhận ai ngoài cháu đâu
- Quay trở vào nhà, Bà Tâm An cao giọng:
- Thái Tuấn, xuống me biểu
- Dù rất bực bội trong lòng, Thái Tuấn vẫn dắn được nỗi bất mãn, không để lộ ra mặt . Anh hỏi, khi ngồi đối diện mẹ:
- Chuyện gì nữa mẹ? Con mêt. qúa. Chỉ muốn ngu?
- Bà Tâm An chỉ tay:
- Chiếc xe vài chục triệu, con định bỏ ngoài sây\n hay saohả?
- Thái Tuấn vỗ trán:
- Mẹ không nhắc, con quên thật
- Anh vội vã bước xuống sân, dẫn xe vào phòng khách
- Vân phượng vê `rồi hả mẹ?
- Tự nhiên lại hỏi một câu, mà lẽ ra anh kho6ng nên hỏi . Ngốc không tưởng . Tự rủa thầm mình ngu, Thái Tuấn đan`h trân mình chịu đựng ánh mắt sắc như dao của me.
- Bà Tâm An trầm giọng:
- Con cũng còn nhớ tới nó hay sao?
- Thái Tuấn giả lả:
- dù sao, con vẫn luôn coi VânPhượng như em gái của con mà me.

- Nó đâu cần thứ t ình cảm bá vơ của con . Tại sao vậy Tuấn ? Nếu không yêu thương được con bé sao con không nói thẳng từ lúc đầu . Để con bé nuôi hy vọng, từ chối những người đàn ông khác . Con không thấymình có lỗi với Vân Phượng hay sao ?
- Thái Tuấn gãi đầu:
- Con đã nói với mẹ hàng trăm lần, chứ đâu phải mới hôm nay . Rằng con không hề có chút rung cảm trước Phượng . Rằng mẹ đừng nhận bất cứ thứ quàcáp biếu xén nào của gia đình Vân Phượng . Con không thể cư Ói cô ấy, khi con và VP co hai lối sống hoàn toàn khác nhau . Mẹ, tại sao mẹ lại ép con ? Mẹ vẫn thường nói, con dâu mẹ sau này phải giản dị, ngoan hiền, hiếu để . VP không phải tuýp congái dễ tuân theo lời người khác
- Bà Tâm An dịu giọng:
- Nó là người có học, lại yêu con tha thiết, con phải hiểu, được người đàn bà yêu thương hết mình chính là hạnh phúc nhất cuộc đời . Tính nó qủa có se sua, chưng diện . Cũng không thể trách nó được . Xã hội ngày một tiến hóa, gia đình nó có điều kiện . Con gái phải biết cách trang điểm làm đẹp con ạ . Sau này thành vợ chồng con uốn nắn dần tính nết nó . Yêu con, VP chắc chắn sẽ vất bỏ hệt tât. xấu . để được yên ổn với con thôi

Thái Tuấn hờ hững:

- $\acute{Y}$ con đã quyết . mẹ đừng thuyết phục con nữa . Con xin phép me.
- Vưa dợm đứng lên, Tuấn đã phải chau mày bởi giọng nói giận dữ của mẹ:
- Con ngồi lại đã . Mẹ muốn biết, con chê Vp, là do con đã có bạn gái phải không ? Nếu có, hãy đưa về đây gặp me.
- Thái Tuấn bật cười:
- Mẹ Ơi là mẹ, khổ con qúa . COn chưa có ai cả . Nhưng không phải vì chưa yêu ai mà con ép lòng lấy Phượng . Trước sau gì con sẽ tìm được người con gái của con, và cô ấy phải thật. sự hiền thục đoan trang
- Bà Tâm An cười nhạt;
- Con có qúa tin tưởng ở mình không ? Đời bây giờ đốt đuốc tìm được cô gái hội đủ tiêu chuẩn "Công dung ngôn hạnh" e khó đó con
- Thái Tuấn tư tin:
- Khó chứ không phải kho6ng có . Con tin mình sẽ gặp được người con gái

ấу

Dứt lời, anh bước thật nhanh về phía cầu thang . khuôn mặt đẹp trai, cương nghị của anh như kín bưng, lạnh lùng, khép kín mọi suy nghĩ của anh vào sâu trong tâm hồn mình.

Hồng Kim

Ánh Mắt Đa Tình

Chương 7

Như Thạch nhìn chị tủm tỉm:

- Hồi trưa, chị đi đâu vậy chị Hai?

Như Thủy vẫn dáng mắt vào cuốn đề cương ôn tập hoá học, lầu bầu:

-Mệt mày qúa đi . Biết rồi còn hỏi chi vậy ?

Như Thạch thủng thẳng:

- Tại em thấy lạ . Anh chàng chở chị ngó bộ đẹp trai, phong độ lắm . Anh ta là ai vậy ? Hình như em chưa gặp bao giờ
- Ê nhóc, ở đâu mày nhìn thấy tao vậy hả?

Vô tình em về ngang quáng cơm, nên thấy

- Thủy bắt bẻ:
- Mày chỉ xạo . Khi không mày đi đâu ra ngoại ô vậy ? Chã lẽ trốn học đi chơi ?
- Như thạch tỉnh bơ:
- Em trai chị không hề biết cúp cua giờ học là gì . Hôm nay tụi em có giờ thể dục ngoài khóa, phải xuống sân tập Phú Lâm tập chạy và ném lựu đạn . Nên em...
- Như Thủy xua tay:
- Tao hiểu rồi . Thất. ra chị Hai mày hôm nay sém chết đây nè . Đành phải mang ơn người ta đó nhóc
- Giơ một chân bị phỏng cho Thạch thấy Thủy đưa tay lên miệng:
- xuỵt! Cấm la! Nội biết lại rầy tao nữa
- Như Thạch lo lắng:
- Chị đi thế nào, để đến nỗi bị phỏng?
- Thủy chép miệng:
- Thanh Trà khi không tông đầu xe vô đích người ta . Xe đổ đè lên chân tao
- . Hên không bị vào bệnh viện . Hồi trưa, anh Cường về ăn cơm không nhóc
- Như Thạch gật đầu:

- Ngày mai ảnh bay về HàNội, để hoàn tất hồ sơ của ba . Em nghe nói, ba bị người ta cài hàng vào lô hàng đã có giấy xuất khẩu của ba . Xe hàng lên biên giới không phải một chiếc, mà 6 chiếc xe được Bộ Điện và Than cấp giấy trao đổi hàng với phía Trung Quốc . Xe bị chặn ở Lạng Sơn . Và ba bị kết tội oan
- Như Thủy trầm giọng:
- Tội cho ba qúa . Bao nhiên năm sống liêm khiết, trung thực . Một chốc bỗng mất tất cả, chỉ do qúa tin bạn bè . Chả biết ở trại tạm giam, ba có bị bọn đầu gấu gì đó đánh không ?
- Thạch trấn an chị:
- Chắc không có chuyện ấy đâu . Bởi khu tạm giam được quy định rõ từng than`h phần phạm tội . Chị đừng lo . Chị phải uống thuốc cho vết thương mau lành, chớ em sợ chị lén vất thuốc đi qúa

Như Thủy bị Thạch lật tẩy, cười nhỏ:

- Trước khác, giờ khác chứ bô.
- Hứ! Mới đây thôi, chứ xa xôi gì
- Nhưng, lúc ấy chúng ta còn cha mẹ để nhõng nhẽo nhóc ạ . Bây giờ chị quăng thuốc đi, đau mãi không khỏi, chị vòi vĩnh ai chứ
- Giọng Như Thủy như nghẹn lại

Thạch thở dài:

- Chị biết vậy là tốt . Bây giờ em đi học . Em sẽ cố găng về sớm để phụ chị nấu cơm
- Thủy nhìn em trìu mến:
- Đừng lo cho chị nhiều vậy nhó ơi . Chị vẫn ăn ngủ bình thư Ởng, thì nồi cơm đâu nặng nề đến nỗi chị không tự nấu được chứ
- Như Thạch đi một lúc, thì bà nội vào nhìn cháu gái đang chăm chú học bài, nội thở dài:
- Học gì thì học, phải giữ gìn sức khỏe nha Thủy
- Như Thủy buông tập, nhoẻn cười:
- Nội! Nội không ngủ trưa à?
- Cha cô, giờ còn ngủ trưa gì nữa
- Mới một giờ mà nội

- Nhưng, người già ít ngủ trưa, chỉ nằm ngả lưng cho thư giãn xương cốt thôi . Thế, hồi chưa cháu ăn cơm ở nhà Thanh Trà à ? Lý do mời cơm đột xuất là gì vậy cháu ?
- Như Thủy cong môi:
- Trưa nay, mẹ ThanH Trà đổ bánh xèo nội ạ . Lâu lắm rồi con không được ăn bánh xèo và sống trong khung cảnh đầm ấm của gia đình . Con muốn có ít phút trở về quá khứ hôm nào nội ạ . Nội không phiền trách cứ con chứ ? Bà Hiền châm rãi:
- Nội sao cũng được . Chỉ tội cho Cao Cường, nó trông cháu mãi Thủy cúi đầu:
- Nội cho con xin lỗi

Bà Hiền cười nhỏ:

- Sao lại xin lỗi nội ? Thủy này, Cao Cường rất nhiệt tình với việc bào chữa cho ba cháu . Cậu ấy đã trình bày chi tiết với ông dự thẩm toàn án thành phố (Tất nhiên là tư cách gia đình thôi . Vì ông ta là chú của Cường). Ông ấy đồng ý và khuyến khích Cao Cường đấu tranh cho vụ án thắng lợi đấy
- Thủy vui mừng:
- Con không ước gì hơn, ba con được tự do
- Bà hiền chợt nói:
- Ngày mai, con phải đi với nội và Cao Cường đến công ty của ba con
- Chi vậy nội?
- Đất nước một ngày không thể vắng chủ tịch . Thì công ty một ngày cũng không thể vắng giám đốc
- Như Thủy tròn mắt:
- Ý nội muốn... cháu thay ba ấy hả?
- Bà Hiền thủng thẳng:
- Có gì là không được ? con thay cha là lẽ đương nhiên . Bao đời nay ông bà ta vẫn làm như Thế
- Như Thủy khổ sở:
- Nội ơi, con như thế này, chưa tròn 18 tuổi, làm gì nói ai nghe
- Bà Hiền vẫn chắcnịch:
- khối người còn thấp bé hơn cháu, phải dùng đến đôi giày cao 10 tấc, tăng

chiều cao cho bằng thiên hạ . Họ vẫn làm tốt tất cả công việc

- Cháu không thể giống họ . Vì cháu vẫn là con nít thứ thiệt . Máy móc cháu mù tịt . Biết gì mà làm hả nội
- cháu không phải làm gì cả. Mọi việc đã có máy vi tính và ban giám đốc công t, Trưởng phó phòng các ban nghành sản xuất lo tất cả. cháu chỉ đến như một. giám đốc đương nhiệm, tạo cho cán bộ công nhân niềm tin vào lãnh đạo công ty họ đang làm
- Nhưng...
- Bà hiền buông gọn:
- Đừng cãi lời bà . cao Cường sẽ giúp cháu . Nội tin rằng cháu sẽ làm rất tốt đấy . Như Thủy
- Bà Hiền chợt hạ giọng:
- Nội muốn, cháu nên quan tâm nhiều hơn tới Cao Cường
- Thủy ngạc nhiên:
- Ảnh lớn hơn cháu, cũng ran`h rẽ mọi điều đâu cần cháu phải tốn công nhiều hả nôi
- Bà Hiền thủng tha thủng thắng phán:
- Cao Cường mến cháu lăm! Cậu ấy cứ khen cháu hiền lành giỏi gian, con gái Hà Nội còn thua xa. Cháu nghĩ sao hả Thủy?

Dù đoán được ý nội muốn gì. Thủy vẫn tỉnh như không?

- Nội toàn hỏi khó cháu thôi . Anh Cường đẹp trai, địa vị thế . Thiếu gì cô gái ảnh kết . Cháu cònnhỏ, nội hỏi vậy, kỳ qúa nội à
- Con bé này, tại sao cứ chối đây đẩy thế? Hay cháu đã có đám nào?
- Thủy cường trừ:
- Cháu xấu như me lem, lại đang hồi gia đình xuống dốc . Ai họ dám quen với một cô bé như cháu chứ
- Thật vậy, để nội thu xếp . Cái chính là cháu thấy cậu cường tốt hay xấu kìa
- -Như Thủy la khẽ:
- Cháu không biết . Cháu còn nhỏ . Cháu không nghe lời nội chuyện này đâu . ghê thấy mồ
- Bà Hiền cười:

- Con bé này, thiệt thà quá . chờ xem bà già này sắp đặt
- Bà tủm tỉm cười, nheo mắt với Như Thủy thất. tinh quái . Rồi bà nhẹ nhàng bước ra . Như Thủy muốn hụt hơi trưỚc cái nheo mắt giống một lời tuyên chiến, sẽ tìm đưỢc cho cô một tình yêu theo kiểu của nội.

Hồng Kim

Ánh Mắt Đa Tình

Chương 8

Buổi tối, ăn cơm xong, nội kêu Như Thạch lấy xe chở nội đi công chuyện

- Như Thủy ôm sách ra phòng khách vừa làm bài tập vừa trông chừng nhà
- Đang mãi mê với bài toán hình, khá rắc rối . Loại hình học . Như Thủy thích nhất trong tấc cả các loại bài toán cô đã học . Thanh Trà thường bảo, côkhùng . Con gái chẳng mấy người mê toán học, nhất là hình học với cơ man mặt phẳng, trung điểm, hình góc cạnh phải chứng minh . Đau cả đầu . Thủy chỉ cười

Vẽ đường tròn qua ba điểm A, B, C, là giao của mặt cầu 9S) ngoại tiếp tứ diện ABCD với mặt phẳng ta viết phương trình mặt phẳng . Ta có:

Như Thủy xoay cán bút, làm sao rút gọn nhất phương trình tổng quát đa6y?

- Như Thủy! Muốn được phương trình tổng quát của (ABC) Thủy phải chọn vectơ pháp tuyến của mặt phẳng ABC mới được
- Một giọng nói thất. ấm vang sát bên tai khiến NHư THủy giất. mình
- NgưỚc mắt nhìn lên, cô bối rối:
- Anh Cường! Sao anh vào được. nhà em hay vậy? Cao Cường bình thản:
- Anh gọi cổng đến hai ba lượt, không nghe em trả lời . Anh sợ em đau ốm gì, nên sẵn chìa khóa bà đưa hồi nãy, anh mở cổng vào . Ai dè, cô bé siêng học ghê
- Như Thủy cười cười:
- Sắp thi đến nơi, còn một số bài tập luyện thi, em phải cố gắng giải . Cũng đang cắn bút đa6y anh
- Cần anh gợi ý không?
- Thủy lắ cđầu:
- Em muốn tự mình làm . chứ không sau này vào phòng thi, em biết nhờ ai
- Xếp lại tập vở . Như Thủy dịu dàng:
- Anh cường ngồi chơi, để em đi lấy nước

- Cao Cường cầm tay cô, tự nhiên:
- Để anh tự nhiên đi Thủy . Em làm tiếp bài tập đi
- Thủy cười lém linh:
- Em có tật xấu, khi đang làm việc gì, có người nhìn là hết làm được . Cũng chưa vội lắm . Thư Thả em giải cũng được mà . Em nghe nội nói, mai anh về Hà Nội phải không ?
- cao Cường gât. đầu:
- Anh muốn vụ án của ba em nhanh chóng được kết thúc . Bác già rồi, bao năm vất vả cực khổ, kho6gn thể bị trả một giá đắt như thế này Như Thủy xúc động:
- Thủy thương ba thất. nhiều . Nhưng không có cách gì giúp ba được . Thủy nhờ anh tất cả . Thủy muốn ba được tự do anh a.
- Cao Cường cười nhẹ:
- Anh hiểu điều ấy, và đang cố gắng để dành được điệ/m với em đây
- Thủy chớp mắt:

Anh nói gì, Thủy không hiểu?

Cao Cường nhìn như Thủy đăm đắm, ánh mắt anh thất. nồng nàn, say đắm . Như Thủy bối rối, cúi xuống tìm cảm giác bình yên cho tâm hồn, bằng những vòng tròn chồng chéo lên tờ giấy trắng

- Cao Cường thở dài , Thủy vẫn còn qúa ngây thơ . Anh chưa thể đường đột bước chân vào trái tim cô
- Nhưng . Hà Nội và ở đây là cả khoảng đường dài xa vời vợi . Thủy dễ thương thế kia . Ai biết được cô sẽ gửi cuộc đời mình vào vòng tay ai ?
- Nén tiếng thở dài, Cao Cường từ tốn:
- Anh nghe bà em nói, sáng mai muốn em tới công ty của ba em, đúng không ?
- Như Thủy trùng giọng:
- Dạ! Nội vừa nói với em như Thế. Em rất hoang mang anh Cường a.
- Em nói cụ thế hơn
- Theo em, ba em là tống giám đốc công ty liên doanh thật . Nhưng ba em làm việc trực thuộc sự chỉ đạp của Bộ Điện lực . Nếu ba em có vấn đề, ảnh hưởng tới uy tín liên doanh, chắc chắn bộ phải cử người đương nhiệm đang

nằm trong ban giám đốc lên thay ba em . Có đâu nội lại muốn em thay cho được

- Cao Cường gật đầu:
- Em nói đúng . Nhưng thực tế, công ty liên doanh sữa chữa, lấp ráp trang thiết bị các loại ô tô vận tải, xe hơi, máy kéo, máy đào đất MinH Tài có hai phần ba vốn của bác Tài chiếm đến phân nữa . Giới kinh doanh luôn rạch ròi, sòng phẳng . Chỉ cần anh hơn em một phần trăm cổ phần . Anh vẫn được đề cử nắm quyền chính ở công ty . Vì thế, bà nội em muốn em đến công ty liên doanh là đúng
- Em nhí nhóc thế này . Ai người ta chấp nhận 18 tuổi, em đủ quyền công dân, đủ quyền tự quyết định đời mình . Em cũng có quyền làm những việc người lớn làm . Miễn sao em có tài năng
- Như Thủy rụt vai:
- Ôi trời! Em nghĩ mình chỉ có nước phá phách giỏi. Ba em vẫn thư Ởng nói thế
- -Người lớn thích chứng tỏ quyền hạn của mình, khi còn khả năng . Dù ba em biết em thông minh và giỏi
- Em không có tiền lẻ đâu đấy
- Như Thủy bỗng cười và nói một. câu thật ngô.
- Cao Cường ngơ ngác"
- Anh đâu nói mình cần tiền
- Như Thủy rụt vai:
- Tại anh qúa khen em . Em sẽ có lỗi nhận lời khen của anh, mà không biết cảm tạ . Tiếc rằng, lúc nãy nhóc Thạch đà moi túi em lấy sạch tiền để đổ xăng, nên em...
- Cao Cường bật cười:
- Em đáo để và lém linh hơn anh nghĩ đấy . Thủy này, em dự định gì cho tưƠng lai chưa ?

Như Thủy lại lắc đầu:

- Em chưa nghĩ gì cả . Chỉ muốn được học tiếp
- Ý anh muốn hỏi, em ghi danh thi vào trư $\grave{O}$ ng nào, sau khi tốt nghiệp phố thông

- Như Thủy chớp mặt:

Việc. này, em làm từ cuối học kỳ 1 cơ. Em thích học hóa, hoặc kiến trúc sư

- Cao Cường kinh ngạc:
- -Ôi! Một bất ngờ nằm ngoài suy nghĩ của anh đấy. Nhìn em mảnh mai dịu dàng, anh ngỡ em sẽ chọn nghành du lịch hay sư phạm
- Thủy mở màng:

Mọi người đều nghĩ như anh vậy . Em không có khiếu ngoại ngữ, học sinh ngữ chậm và dỡ et . Sư phạm thật ra không phải nghề nhẹ nhàng chút nào, nếu ta yêu nghề, yêu học sinh . Một ngày với hai buổi lên lớp khoảng năm sáu tiết học, em nghĩ, em chẳng trụ nổi

- Nhưng học hóa hoặc kiến trúc, đòi hỏi sự sáng tạo, kiên trì rất lớn
- Em hiểu, cái chính là em thích được tự tay mình thiết kế một ngôi nhà, một cao ốc, một khu giải trí .. Hoặc ngồi trong phòng thí nghiệm điều chế một y dược nào đó để cứu mạng sống con người . Thế nhưng !...
- Đang mơ màng, Như Thủy chợt buồn giọng cô nhỏ hắn lại
- Cao Cường vội hỏi:
- Nhưng sao ?
- Như Thủy buông thỏng:
- Mẹ em bắt em học kinh tế . Phải khoa quản atrị kinh doanh . Khi ấy gia đình em vẫn êm ấm ở bên ngoài . ba em động viên em nghe me.
- Mẹ em có giải thích không?
- Đơn giản, mẹ em bảo, kinh doanh là nghiệp sống còn của gia đình . Em là con phải học để sau này thay cha me.

Như Thạch có thể làm điều này thay em mà

- Nó không thích kinh doanh . Mê làm bác sĩ hơn . Cả nhà đồng ý với dự tính của Thạch . Thêm vào đó, mẹ em nói con gái làm kinh tế, dễ giàu và dễ mở rộng các quan hệ làm ăn hơn
- và em chấp nhận à?
- Như Thủy bậm môi:
- Là con, em đâu dám cãi nlời cha mẹ . Co điều, em lén làm thêm hồ sơ thi đại học kiến trúc
- Cao cường nheo mắt:

- Em khá thật . Mong rằng em than`h công trong dự tính tương lai Như Thủy xụ mặt:
- Còn em thì nghĩ, số mệnh bắt đầu sắp đặt em vào vòng quay "cha truyền con nối" rồi
- Cao Cường sôi nổi:
- Em vẫn có thể vừa làm kinh doanh vừa vẽ những dự án công trình
- Ôi trời! Em chỉ là đứa con gái, mảnh mai yếu đuối. Không thể đứng núi này ngó núi nọ để vươn cả tay đòi bắt lấy. Anh Cường này, ngày trước anh học giỏi môn gì nhất
- Các môn tự nhiên

Vậy sao anh lại chọn nghề luật sư mà không là kỹ sư điện tử, máy móc vi tính?

- Anh cũng giống Thủy, nghe lời người lớn sắp đặt . Bên ngoại anh phần lớn làm việc trong nghành tư pháp, công an nữa . Vậy là anh phải đi theo vòng quay "Cha truyền con nối"
- Như Thủy bật cười:
- Bây giờ than `h đạt rồi, anh có tiếc những gì ngày trước không?
- Cao Cường chậm rãi:
- Công việc hiện tại cuốn hút anh . Bởi nó cũng có nhiều lý thú riêng, nhiều mãnh cuộc đời cần anh giúp họ . Nên thú thật anh không còn thời gian nghĩ đến việc khác
- Như Thủy hồn nhiên:
- Nghĩa là, anh bằng lòng với hiện tại, và cuộc sống sẽ có ý nghĩa đẹp hơn, khi anh có một người bạn gái lý tưởng ở bên cạnh, đúng không ?
- "Trời đất, tại sao mình lại nói luyên thuyên chuyện ngoài lề vậy nè . Khác gì bắc cầu cho anh ta bước tới ! Ngốc ơi là ngốc " Như Thủy rủa thầm và khấn trời, Cao Cường đừng quan tâm tới câu nói của cô

Nhưng, cô đã phải thót tim, khi mắt long lanh cười, chạm tia nhìn như ánh lửa của Cao Cường:

Anh cũng đang muốn tìm cho mình nữa mảnh đời còn lại . Nhưng khó qúa

- Như THủy chót chét (lỡ rồi, phải cuốn theo đề tài này, không thể tránh né, bởi tại cô gây lên sóng mà)

- Anh khiêm tốnthì có . Hà Nội là trung tâm của sự thanh lịch, các hoa hậu, á hậu phần đông đều sáng chói lên từ mảnh đất cố đô ấy
- ANh đâu phủ nhận, Hà Nội đúng là có nhiều cô gái đẹp . khổ nổi tìm cho ra một người bạn hợp với mình trong ngàn vạn lớp áo đẹp ấy, là điều rất khó . Xã hội bây giờ, con gái thích có chồng làm giám đốc doanh nghiệp, hoặc có tề tệ cũng phải kỹ sư điện toạn tin học, kỹ sư xây dựng với mức lương khiêm tốn dăm triệu một tháng . Thứ lương luật sư tụi anh, các cô chê ít, và nghề "luật sư" có vẻ đạo mạo, già già thế nào
- Như Thủy kêu lên:
- Chả lẽ họ yêu và lấy chồng cũng theo kinh tế thị trường?
- Cao Cường nhếch môi:
- sự thất. đúng như vậy

Thủy le lưỡi:

- Trời đất! Nếu thế, không thể có hạnh phúc và những cuộc kết hôn nhất định giống đia. ngục
- Cao Cường nháy mắt:
- Thủy giúp anh nha
- Như Thuy đề phòng:
- Chuyện gì chứ? Thủy còn con nít, đâu biết giúp những việc lớn
- Cao Cường chậm rãi:
- Anh thích con gái miền trung . Muốn Thủy giới thiệu bạn bè em
- Thủy chối phắt:
- CHuyện này, em chịu thôi . Em không quen ai ngoài mấy nhỏ bạn học chung lớp . Mà bạn em đều loi choi, lóc chóc nhu em, đã biết yêu là gì đâu . Anh quen vào thêm tốn tiền, vì mỗi ngày phải dắt "các nhóc" đi ăn
- Cao Cường nhìn vẻ mặt Như Thủy, môt. lần nữa, anh lai dặn lòng, hãy từ từ và biết chờ đợi . Như Thủy còn vô tư lắm . Dù cuôc. sống đang chực chờ em với bao toan tính độc ác, nhẫn tâm của những người lớn đã "thành tinh" cọp.

Hồng Kim

Ánh Mắt Đa Tình

Chương 9

Đang chăm chú theo dõi tập phim "nỗi lòng thấu trời xanh" của Trung Quốc, được chiếu trên tivi . bà Tâm An vội bấm volume và đứng lên mở cửa phòng khách

- Bà ngạc nhiên đến sựng người:
- Chú... út! Chú từ đâu về đây vậy?

Ông Bảy Hoàn cười lớn:

- Tưởng chị không còn nhận ra thẳng em này nữa chứ
- Bà Tâm An bối rối:
- Chú ngồi xuống đi . chị em ở chung nhà với nhau cả ba năm trời . Có đâu tôi lại quên chú được . Độ này chú trẻ và khỏe hơn hồi xưa . Gặp ngoài đường ắt khó nhận ra chú
- Ông Bảy Hoàn nhìn quanh:
- Thẳng Tuấn không có nhà hả chị?
- Bà Tâm An chép miệng:
- Chú Út uống nước đi . Nó đi suốt ngày chú ơi . Nhiều khi tôi muốn tìm nó, phải dùng máy điện thoại gọi, nó mới về
- Ông Bảy Hoàn cười cười:
- Tụi trẻ bây giờ khác xa thời chị em mình . Công việc làm ăn của nó tốt không chị hai ?
- Bà Tâm An gật đầu:
- Chị nghe thẳng Tuấn nói, hàng vải luạ của công ty nó dệt ra rất được khách hàng ưa chuộng . Nhất là loại vải trắng dùng may áo dài nữ sinh
- -ÔNg Bảy Hoàn gật gù:
- Ở hà nội, em có nghe các doanh nghiệp nhắc đến tênThái Tuấn . Sau này mới biết nó là cháu mình . Đầu óc nó hơn hẳn lớp cha chú
- Bà Tâm An vui vẻ:
- Chú vô Sài Gòn công tác ? Hay đi du lịch
- Chị hiểu sao cũng được . Chủ yếu là em vào thăm chị . Luôn tiện hỏi thăm

chị về tình hình thẳng Tuấn . Nó cũng gần ba mươi tuổi . Chị đã nhắm cho nó đám nào chưa ?

- Bà Tâm An trầm ngâm:
- Chú nhắc, tôi mới nói . Tôi định hỏi con gái ông Văn Thế Nguyện cho thẳng Tuấn . Hai đứa quen nhau cũng năm sáu năm rồi . Vậy mà, tôi nói chuyện nghiêm túc với Thẳng Tuấn, nó cứ lửng lơ, khiến tôi tức chết được . Bây giờ chú vô đây, hay chú giúp tôi thuyết phục nó . Trước nay nó vốn nghe lời chú
- Ông Bảy Hoàn cau mày:
- Ông Thế Nguyện, phải ngày trước cùng sư đoàn với Hai không chị?
- Bà Tâm An gật đầu:
- Thì ổng chớ ai . Tình nghĩa đồng đội cũ giữa ba thẳng Tuấn với ổng . Được ổng qúy nó như con . Bây giờ ổng làm giám đốc ngân hàng phát triển công thư Ơng nghiệp . Giàu có, đia. vị lắm chú ơi . Người ta chỉ duy nhất một. đứa con gái . Con bé xinh xắn, học năm cuối học viện ngân hàng . Tương lai như thế . Chả hiểu sao thẳng Tuấn không chịu
- Ông Bảy Hoàn từ tốn:
- Bọn trẻ bây giờ, không thể dùng quyền cha chú để ép chúng chuyện hôn nhân đâu chị. Như chị nói, hai đứa từng quen nhau năm sáu năm. Có lý đâu thẳng Tuấn lại phụ tình người ta. Tính nết nó vốn lạnh lùng, nghiêm khắc. Em nghĩ, phải có nguyên nhân chị a.
- Bà Tâm An rầu rĩ:
- Tôi hỏi tới hỏi lui, nó vẫn một mực "Con chỉ coi Vân Phượng như em gái, con không hợp tính cô ấy . Con gái đỏng đảnh qúa, con không chiều được .." Ôi dào, trăm lý do . Chú xem, ngày xưa chị em mình biết yêu đương hẹn hò đâu . Tận hôm cưới mới biết mặt nhau . Sao vẫn ở với nhau trọn đời được . Tôi không hiểu chú a.
- Ông Bảy Hoàn từ tốn:
- Chị không cần lo lắng qúa cho nó . Cả một công ty hàng chục ban nghành, gần ngàn công nhân, nó còn điều hành tốt . Thì hạnh phúc của nó, chắc chắc nó sẽ lựa chọn được thôi . Lớp trẻ bây giờ ưa se sua chưng diện . Càng giàu có không chú ý tới giáo dục con cái càng dễ hư hỏng, chúng ta

không thể chép miệng rằng "còn trẻ, có tiền, để nó tự do" Tệ nạn xã hội thì nhan nhản . Thái Tuấn đắn đo cân nhắc tìm bạn đời của nó cũng phải . Chị cứ từ từ, coi nó chọn ai

- Ôi ! Tôi không an tâm chú ạ . Thời nay, con gái nhà lành hiếm lắm . Gái quê thì có đấy, nhưng quê mùa, cục mịch qúa, lại e không hợp với địa vị của nói . Tôi chịu mỗi con bé này
- Ông Bảy hoàn thở dài:
- Thẳng Cường con chị Ba cũng y như thẳng Tuấn . Suốt ngày cứ chúi đầu vào hồ sơ can phạm . Chị Ba vò võ môt. mình, tôi thấy bất nhẫn ghê . Nhưng chịu, không biết phải làm sao
- Bà Tâm An nhăn tít vầng trán:
- Chú Út! Chú vừa nói, chị Ba nào vậy? Nhà mình ngoài ba thẳng Tuấn và chú ra . Tôi đâu còn thấy ai khác?
- Ông BảY Hoàn nặng nề:
- Tôi xin lỗi chị . Tôi đã giấu chị suốt mấy chục năm nay
- -Giấu tôi ? Chã lẽ ba thẳng Tuấn ?...
- Bà Tâm An thảng thốt:
- Ông Bảy Hoàn trầm giọng:
- Chị còn nhớ chiến dịch mậu thân 68 . Sư đoàn của anh Hai bị kẹt ở Đồng Xoài không ? Và anh Hai đã bị thư Ông nặng trong trận ấy . Đơi vị rút lui, nhưng không tìm được số thương binh còn lại . Anh HAi đã được hai cha con một gia đình nghèo, sống bằng nghề làm thuê cuốc mướn cứu, đem về nuôi tại nhà . Họ đã vất vả hàng ba tháng trời mới cứu được anh Hai sống . Chính thời gian cận kề chăm sóc vết thương cho anh Hai dưới hầm bí mật . Cô con gái chủ nhà (cũng chính là một cán bộ phụ nữa huyện lúc ấy) đã đem lòng yêu thương anh Hai . Ngày chuyển anh Hai về chiến, anh Hai không hề biết anh đã để lại một giọt máu với ngu8ời con gái ấy . Miền Nam giải phóng, anh Hai về Đồng Xoài để tìm gia đình đã nuôi anh khi hoạn nạn . Được biết, ông già đã hy sinh ngay đêm chuyể anh Hai đi, bọn giặc phát hiện, đuổi theo bị Ông chặn lại . Còn cô gái rút lên chiến khu, rồi ra Hà Nội công tác
- Ông Bảy Hoàn nhìn bà Tâm An một thoáng:

- Chị Hai . Chị không trách anh Hai em chứ?
- Giọng bà Tâm An như lạ lẫm:
- Sau đó thế nào ? Chú kể tiếp đi
- Ông Bảy Hoàn nghẹn lời:
- Họ cũng không gặp nhau . Và cũng không có điều kiện sống chung . Chỉ mãi ngày cuối cùng của anh Hai, khi anh ấy nằm ở viện Việt Đức . Chị Ba mới xuất hiện . Chị ấy không lấy chồng, dắt theo một đứa con trai nhỏ hơn Thái Tuấn vài ba tuổi vào gặp anh Hai . Chị Ba đồng ý cho anh Hai nhận con trai . Nhưng cưƠng quyết không chịu nhận bất cứ phần tài sản nào anh Hai muốn dành cho thẳng nhỏ . Anh Hai mất, chị ấy lập bàn thờ tại nhà . Cũng không kể cho con trai biết gì hơn về cha nó
- Câu chuyện là thế . Chị Ba không có ý tranh giành hạnh phúc cu/a chị .
  Chiến tranh, tuổi trẻ và tình yêu chị ấy còn lại, là đứa con trai ấy
- Ông Bảy Hoàn ngưng câu chuyện một. lúc lâu, sau đó, bà Tâm An mới thần thờ đưa tay quẹt nước mắt:
- Mẹ con cô ấy, bây giờ ở đâu ? Cuộc sống có đủ đầy không chú ?
- Ông Bảy Hoàn thận trọng:
- Vẫn sống ở hà Nội . Chị Ba có một gian hàng tạp hóa nhỏ, đủ đắp đổi qua ngày, chiến tranh đã cưÓp đi của chị ấy một con mắt . Nhà nước có phụ cấp mỗi tháng cho chị . Còn thẳng nhỏ, nó đã là luật sư thuộc nghành tư pháp
- Bà Tâm An thở dài:
- Rốt cuộc, thì chỉ còn lại hai người đàn bà đơn độc, cùng hai đứa con không cha . Tôi muốn gặp thẳng nhỏ, chú Út à
- Ông Bảy Hoàn hắng giọng:
- Chị... sẽ không...
- Bà Tâm An xua tay:
- Chú đừng đánh giá tôi thấp như thế . Dù sao cũng nên cho tụi nhỏ biết nhau . Môt. mình đơn độc lắm . Thêm nữa, phần tài sản của anh Hai chú, phải cho thẳng nhỏ hưởng, nó thiệt thòi nhiều
- Tôi nghĩ, mẹ con chị ấy không nhận đâu . Sau ngày giải phóng, chị ấy mới biết mình còn anh chị và cô, dì ruột . bây giờ họ đều giàu có, đia. vi . Chị ấy không chịu sự giúp đỡ của ai

- Bà Tâm An dằn dỗi:
- Tôi không biết . Tất cả tôi mặc kệ chú đấy . Đã không biết thì thôi . Biết rồi, tụi nhỏ cùng cha ruột, tôi không muốn mình ích kỷ . chú phải thu xếp để chúng tôi gặp nhau . nếu không tôi sẽ tự ra hà nội . Tôi không tin bạn bè ba thẳng Tuấn, không biết gì về mẹ con cô ấy
- Ông Bảy Hoàn cười cười:
- Được rồi, chị Hai . Thủng thắng tôi ra ngoải, làm công tác tư tưởng cho chị Ba coi sao . Vừa rồi thắng Cường cũng vô sài gòn để tìm thêm chứng cớ cho can phạm mà nó nhận bào chữa
- Bà Tâm An nhìn ông Bảy:
- -Nó còn ở đây không chú?
- Nó về Hà nội sáng nay rồi chị . Tương lai nó nhận Sài Gòn là quê hưƠng thứ hai đấy
- Bà Tâm An định hỏi thêm câu gì đo . Nghĩ sao bà lại trầm ngâm . Bà đâu còn trẻ trung gì nữa mà ghen tuông . Nhất là ba Thái Tuấn cũng mất sáu, bảy năm nay rồi . Công bằng mà nói, sự thua thiệt người phụ nữ kia phải gánh qúa nhiều . Bà nên mở rộng vòng tay cho anh em nó nhận nhau . Thêm anh em không hơn hay sao . Bà bât giác nghĩ đến bộ phim bà vừa coi . Lạy trời cho anh em Thái Tuấn đừng như anh em nhà họ Triển kia ! Bà không thể là người mẹ độc ác như bà mẹ kế của Vân Phi ! Không bao giờ như Vậy !

Hồng Kim

Ánh Mắt Đa Tình

Chương 10

- Vân Phượng chạy rầm rầm lên cầu thang nét mặt đầy giận dữ, khiến ông Thế Nguyện đagn ngồi uống trà, ngắm chậu lan ở đại sảnh lầu một phải ngạc nhiên:
- Vân Phượng!

Vân Phượng cau mặt:

- Ba gọi con?
- Ùm! Lại đây coi

Vân Phượng miễn cưỡng đến bên ông Nguyện:

- Chuyện gì nữa ba?
- Ông Nguyện gắn gắn:

Con và Thái Tuấn lại gây gỗ phải không?

- Vân Phượng bậm môi:
- Con chỉ muốn nghiền nát anh ấy . Tức chết được
- C0n gái phải nói năng dịu dàng mềm mỏng, có đâu lại dữ dằn thế kia . Hèn gì nó không chịu con cũng phải
- Vân Phượng dậm chân:
- Ba bênh người ta, ba luôn chỉ trích con mà không chịu hiểu n guyên nhân
- Nguyên nhân gì hả?
- Thái Tuấn nói, coi con như em gái thôi là không thể yêu con được
- Đàn ông, bao giờ cũng thế . Nhất là nó không được tự quyết định trước . Con phải tập đằm tính lại . Bà Tâm An không phải người dễ chịu lắm đâu Vân Phượng cong môi:
- Bà ấy chẳng dám nói nặng tới con . Bởi mẹ và con luôn biết phải quấy với người ta . bà còn mắng anh Tuấn nữa
- Ông Nguyện cau mày:
- Chỉ lần này, ở tại gia đình mình thôi con gái . Con gọi mẹ chồng tương lai bằng "bà ấy" con thật hỗn đấy . Hèn gì thẳng Tuấn nó khó chịu với con cũng phải

- Ba à, con hứa sẽ không gọi như thế nữa . ba nghĩ c ach giúp con đi . Con không muốn mất Thái Tuấn
- Mẹ thẳng Tuấn đồng ý tháng sau, đúng ngày sinh nhật của con, bà sẽ sang xin lễ đính hôn . Con còn sợ gì nữa
- Mắt Vân Phượng sáng lên:
- Ôi! Thật vậy hả ba?
- Sao không ? Ba mẹ có mình con, nên từ đám hỏi đến đám cưới, ba mẹ đều muốn làm thất. lớn . Sau khi cưới, ba mẹ sẽ cho con nửa tài sản hiện có của gia đình . Con không phải làm việc, vẫn sống sugn túc suốt đời Vân Phượng nghe cha nói vậy . Cô thật mừng . Nhưng nghĩ đếN Thái Tuấn cô lại rầu rĩ buồn muốn khóc . Tại sao Tuấn lại thay đổi vậy chứ ?
- Phải vì môt. trong hai con nhóc ấy ? Để giữ được Tuấn cô phải làm sao đây ? Thái Tuấn không ưa son phấn, ghét sự cầu kỳ . Khổ nỗi ! Ra đường không kẻ mắt, tô môi, làm tóc, không xit. vào người môt. chút nước hoa hảo hạng của Phát, cô thấy mình như môt. người lạ . Áo quần phải giản dị ư ? Cô không thể tầm thường trong mắt thiên hạ . Ai chẳng thích cái đẹp, duyên dáng . Tại sao Thái Tuấn lại tỏ ra hằn học khi nhìn cô
- Tệ hơn nữa, mỗi lần cô gục đầu lên vai anh, là Tuấn cựa cưa. y như kiến đốt, để rồi nhảy mũi hắt hơi liên tục . Một tháng, để cô có thời gian thay đổi chút chút về mình . Nghĩ đến lễ đính hôn, cô nghe lòng rạo rực, sung sướng . Nhất định Tuấn phải là của cô . Người đàn ông đầy sức quyến rũ trên hết mọi sự quyến rũ khác

Con nghĩ gì vậy Phượng?

Vp nhìn cha:

- Con nghĩ đến đám hỏi và mong nó mau đến
- Ông NGuyện lắc đầu:
- Con gái phải biết nâng mình lên cao quá tầm tay với của đàn ông . Đừng để họ coi thường mình con ạ . Thái Tuấn sẽ là người chồng tốt cả trong cuộc đời lẫn sự nghiệp đấy . Ráng hiểu nó, để giữ lại cho riêng mình
- Vân Phượng cúi đầu:
- Con hiểu, thưa ba
- Trở bước về phòng, Vân Phượng thấy lòng nhẹ nhõm đi đôi chút

- Đang tắm chuông điện thoại reo lên inh ởi . Vân Phượng quấn vội chiếc khăn vào người, ra bàn nhấc máy
- Alô! Phượgn đây
- Giọng Vũ Sơn vang lên thật ngọt:

Là anh đây, em yêu

Vân Phượng nhớn nhác:

- Chuyện gì vậy anh?
- Em biến đâu mất cả ngày nay vậy hả? Để tụi anh chờ em đỏ cả mắt
- Vân Phượng cau mày:
- Em bận công chuyện . Bây giờ em dang tắm và buồn ngủ . Anh cần gì thì nói đi, kẻo em không đủ kiên nhẫn nghe đâu
- Vũ Sơn cười:
- Tắm à ? Sao không căn phòng của chúng ta hả em yêu ? Anh sẽ tắm cho em bằng tất cả hương vị tình yêu tuyệt vời . Đến với anh đi Phượng . ANh nhớ em . Em không đến đêm nay, anh buộc phải treò tường lên phòng em đó
- Vân Phượng kêu lên:
- $\hat{E}$! Anh không được mạo hiểm như Thế nghe không . Em mệt lắm , chỉ muốn ngủ thôi
- Vũ Sơn lại rủ:
- Đến đây, anh sẽ ru cho em ngủ trên cánh tay của anh . Anh nghĩ là em sẽ hoàn toàn vui vẻ mỗi khi có anh phải không hả ?
- Nghĩ đến những nụ hôn đầy đam mê, đầy lửa đốt của Vũ Sơn . Vân Phượng cảm nhận được sự khát khao them` muốn đang bùng lên trong cô . Dữ dội
- Cô dài giọng:
- Ghét anh thật . Muốn yên cũng không được
- OK! Anh sẽ chuẩn bị cho em bữa an nhẹ. Một chén súp vi bóng, chút rượu rum chanh. Em nhất định vừa lòng Phượng à
- Đặt máy xuống bàn . Vân Phượng quay vào bồn tắm . Thả mình xuốgn nước, tự tay đùa nghịch với da thịt mình . Cô mỉm cười . Thái Tuấn thât. ngốc, khi chối từ cô

- Nhưng không sao . Cô phải có anh bằng mọi giá . Để sau khi cưới, anh p hải nếm mùi đau đớn cho cái tội đã khinh thường cô . Cô đâu phải người đàn bà không biết mình đẹp chứ . Chỉ cần một cái gật đầu của cô . Không thiếu đàn ông sẵn sàng qùy dưới chân cô để được cô yêu thương
- -nhếch môi, Vân Phượng rời bồn tắm . Ngắm thân hình đầy đặn của mình trong tấm gương lớn . Cô chẳng dại gì không tận hưởng những đam mê mà tạo hóa dành cho con người
- Hình như chiếc xe vượt qua mặt xe Vân Phượng, giống xe Thái Tuấn . Anh ta đâu mà để người khác chạy xe của mình ? Thái Tuấn vốn cưng chiếc Max của anh ta . Hiếm khi cho ai mượn . Sao bữa nay ảnh có lòng tốt vậy kìa ?
- Vân Phượng mím môi, tăng ga cho chiếc Wave của cô vọt lên
- Đúng số xe của Thái Tuấn . Nhưng, kẻ điều khiển nó là một cô nhóc khá xinh . Vân Phượng dễ dàng nhận ra, chính cô ta là người Thái Tuấn chở về, sau khi đã thả một con nhóc xuống
- Khôgn hề biết mình là đang mục tiêu bị theo dõi . Thanh Trà vẫn thản nhiên chạy xe đến nhà Như Thủy
- Mở cửa cho cô là Như Thạch . Nó có vẻ ngạc nhiên:
- Ủa! Chị hai em đâu?

Thanh Trà ngơ ngác:

- Nhóc hỏi chị, chị hỏi ai đây hả? Chứ chị Hai nhóc nói đi đâu? Như Thạch nhăn nhó:
- Chị ấy nói, tới nhà chị rồihai người đi dự sinh nhật anh Huy . Sao bây giờ chị còn tới đây ?
- _ Thanh Trà kêu lên:
- Thôi chết . Chị quên mất . Như Thủy rủa chị chết thôi . Đầu óc gì u mê . Chị đi nha Thạch
- Như Thạch băn khoăn:
- Chả lẽ hai chị không hẹn nhau?
- Thanh Trà gật đầu:
- Có hẹn . Nhưng không phải ở nhà chị, mà ở nhà sách Sài Gòn . Dọc đường xe chị tự nhiên trở chứng, phải đem vô tiệm . Thôi chị đi đây . Như

Thủy sẽ rủa chị nát nước

- Quay đầu xe thật nhanh, Thanh Trà lại lao vút đi . Vân Phượng ngắn ngơ, chưa kịp phản ứng thì chiếc Max màu đen đã hoà vào dòng xe cộ đông nghịt, mất hút . Dù ấm ức, nhưng Vân Phượng đành phải nuốt hận vào lòng Nhớ một lần Vân Phượng vô tình làm đổ xe Thái Tuấn ở trong sân nhà anh . Tại cô chẳng bao giờ chịu dừng xe ở ngoài cổng để dắt vô, dù chiếc cổng ấy là nhà ai cũng mặc . Chiếc xe là công cụ phục vụ con người mọi lúc mọi nơi . Tại sao lại tốn công dắt, khi vẫn còn đường để chạy ? Vậy đó, Vân Phượng chạy quá nhanh nên cô quẹt phải xe Thái Tuấn dựng trước sân . Chiếc xe đổ ầm xuống đất, xăng chảy tùm lum . Thái Tuấn nghe tiếng xe đổ, đã chạy từ lầu ba xuống thật nhanh . Anh vừa nâng xe lên, vừa gầm gừ mắng cô một trận . Dù cô đã xin lỗi đến chục lần . Sau vụ ấy, cô giận anh cả tuần lễ . Nhưng Tuấn không bao giờ chịu hạ mình với bất cứ ai . Còn cô, không chịu được cảnh thiếu tiếng nói cười của anh, cô đã tới thêm nửa ngày năn nỉ, cuối cùng là bà Tâm An phải nó vô, THái Tuấn mới chịu tha lỗi cho cô
- Thế mà, bây giờ anh giao xe cho con nhóc kia chạy, đủ biết anh tin tưởng và qúi mến nó nhiều hơn cô rồi
- Nhất định bắt Tuấn trả món nợ dám coi thường cô
- Nhếch môi cười lạnh . Vân Phượng cho xe chạy đến điểm hẹn . Căn phòng nhỏ ấy đang chờ cô cùng một gã đàn ông hội đủ tiêu chuẩn để cô yêu thích và sung sướng.

Hồng Kim

Ánh Mắt Đa Tình

Chương 11

- Nép mình sau chậu kiếng, ở môt. góc mà ánh điện không đủ chiếu sáng hết . như Thủy đưa mắt nhìn Huy đang cùng mẹ đến từng bàn mời khách . Chỉ là sinh nhật thôi . Sao bác Uyên phải mất công thế nhỉ ?
- Trong khi Như THủy suy nghĩ lan man, cô nhận ra khá nhiều khuôn mặt của các "cậu ấm, cô chiêu" đã một thời từng theo cha mẹ đến nhà cô
- Họ đều sang trọng giàu có trong bộ cánh đắt tiền, những đồ trang sức qúy giá . Nhếch môi, Như Thủy thấy cuộc đời và những con người trước mặt cô, chẳng thật sự hoàn thiện
- Biết đâu một lúc nào đó . Huy rơi vào hoàn cảnh cô hiện tại . Gia đình phá sản . Liệu mấy đứa con gái xảnh xe. môi son mắt tím kia, có còn quấn quít bên Huy nữa không ?
- Mới mấy tháng sống tự lập, Như Thủy đã được cuộc sống mách báo nhiều điều qúi giá
- Huy chơt. tách khỏi mẹ, và nháo nhác nhìn quanh . Như Thủy thót tim . Cô biết Huy đang tìm cô . Lúc này, cômuốn được che khuất khỏi tầm nhìn của mọi người . Nhất là Huy . Sự quan tâm của anh sẽ khiến cô khó xư?
- Thanh Trà nhóp nhép:
- Rõ khéo trốn . Tên Huy tìm mày nãy giờ . Ra ngồi thêm một chút, rồi biến
- . Tao ngột ngạt qúa
- Như Thủy lắc đầu:
- Tao cũng vậy . Hay, về luôn đi . Vào đó mất công lắm
- Mày sợ bà Uyên chứ gì . hôm nay, tao mới thấy rõ sự phô trương của bà ấy . Hèn chi dì Ngà tao nói bà ta thích khoe của, thích nhận sự biếu xén
- Như Thủy congmôi:
- Tao không thích, chứ không phải sợ ai cả . Ấy là tụi mình cũng chẳng thua kém gì con bà, mà bác ấy kênh kiệu qúa, tao ghét...
- Đang nói, Như THủy chợt nín khe, cô đưa mắt nhìn lên chiếc bàn được trang trí rất đẹp, có lọ hoa hồng vàng . Bà uyên dang cầm tay một cô gái

- đẹp. Cách trang phục trên người cô gái hoàn toàn khác xe với tụi Thủy
- Thanh Trà nhếch môi:
- Một con búp bê kiều diễm, biết tận dụng những nét độc đáo của tạo hóa và biết cả tiết kiệm vải . Để xem !
- Bà Uyên kéo cô gái đến chỗ Huy . Nét mặt Huy lộ vẻ khó chịu thoáng qua
- Tôi xin giới thiệu để các cháu mừng cho con trai tôi . Năm nay Huy tròn hai mươi tuổi, cái tuổi đáng ra phải học đại học 2 năm, nếu cháu Huy không bị bệnh đôt. xuất, suýt chết, cũng là lứa tuổi được phép tìm cho mình một cô bạn gái riêng tư . Cẩm Tú, con gái cưng của giám đốc công ty xe khách liên tỉnh miền đông, bạn rất thân của bác . Hai gia đình chúng tôi đã hứa gả con cho nhau từ lâu . Nhân dịp con trai tôi tròn hai mươi tuổi . Tôi muốn các cháu mừng cho Huy
- Những tiếng reo hò vang lên ồn ào lẫn trong băng nhạc, gây thêm cảm giác khó chịu cho những người thích cuộc sống tỉnh lặng
- Như Thủy thở dài:
- Từ nay Huy hết dám vượt đèn đó . Con trai mà bị cha mẹ cấm cản, ép buộc thế, chẳng xứng mặt đàn ông tí nào
- Thanh Trà phụ họa:
- Cẩm Tú, nghe tên đã thấy gai người . Phen này tên Huy hết léng phéng với mày

Như Thủy gắt:

- Huy chơi với tất cả con gái trong lớp, sao lại là tao ? mày chỉ khéo gán ghép
- Ai chả biết tên Huy hoà đồng bạn bè . Nhưng hắn vẫn kết mo đen mà nhất
- . Bà Uyên mắt mũi kèm nhem, mới chọn con nhỏ xảnh xe. kia
- Như THủy bĩu môi:
- Bác ấy luôn biết cách trung hòa giữa tình cảm và kinh tế thì đúng hơn . Nhìn câm Tú rõ ràng con bé trội hơn tụi mình rồi
- Thanh Trà chun mũi:
- Trội con khỉ móc . Tao đố mày, tên Huy đang nghĩ đến ai ?
- Mặt Như THủy thoáng hồng lên . May trời tối nên Thanh Trà chẳng thấy gì . Như THủy lắc nhẹ:

- Tao không biết, và cũng chả nên biết làm gì
- Vừa lúc, Huy tiến thẳng về nơi hai cô đang đứng . Mắt Huy sáng lên, khi ánh mắt anh nhận ra Nhu THuy
- Sao đứng đây hả hai cô bạn ? Nãy giờ làm anh tìm hụt hơi . Nghĩ hai em trốn anh về rồi chứ
- Thanh Trà liến láu:
- nếu bỏ về, em sẽ tức chết mất . Không ngờ anh Huy có côbạn đẹp ác luôn
- . Vậy mà giấu tụi em
- Như Thủy tỉnh bơ:
- Bao giờ thì anh Huy cho tụi em dự tiệc mừng đây
- Huy sầm mặt:
- Cẩm Tú là cô gái của mẹ anh chọn, anh không thích hợp những mẫu phụ nữ quá mạnh về tiền bạc và mỹ phẩm
- Chợt hạ giọng, Huy xoáy tia nhìn nồng ấm vào như Thủy:
- Anh không mong gì hơn, nửa cuộc đời của anh có người con gái như em Thanh Trà cong môi:
- Xời ơi ! Nói thì dễ đấy . Nhưng anh dám vượt quyền mẫu hậu không kìa , Tụi em đứa nào cũng đơn giản và ngốc nghếch, không biết chọn đồ biếu xén đâu
- Huy nhăn mặt:
- Em ác miệng kinh khủng . Nhưng ai dại cứ việc mua quà biếu ngưới lớn . Anh đâu cần những đồ ấy

Như Thủy bình thản:

- Đôi lúc phải ác khẩu một chút, để hiểu thất. giá trị con người . Thuốc đắng là thuốc tốt mà Huy
- Chưa dứt câu, Cẩm Tú đã xuất hiện . Cô nàng thật điệu và thật ngọt, khi níu tay Huy tình tứ:
- Anh ở đây mà em tìm nãy giờ . Các bạn đang chờ anh vào để mở đầu buổi khiêu vũ đấy
- Như Thủy trầm giọng:
- Xin phép Huy nha, tụi em về . Chúc Huy sinh nhật tươi hồng và hạnh phúc

Huy chưa kịp trả lời, Cẩm Tú đã chớp mắt:

- Các bạn là...
- Huy thản nhiên:
- Bạn học cùng lớp tôi, và tôi cũng thân với hai bạn này nhất
- Mặt Cẩm Tú thoáng tối, rồi cô ta lại tươi tỉnh thật nhanh:
- Anh nên mời hai bạn ở lại . Mẹ còn muốn giới thiệu...

Thanh Trà kênh mặt:

- Xin lỗi, tụi tôi còn rất nhiều cuộc hẹn khác, phải chia thời gian mỗi nơi một chút, vì bạn bè cả . Tụi tôi biết rõ Bác Uyên muốn chị kết thân cùng anh Huy chứ gì . Chúc chị được như ý
- Huy cầm tay Như Thủy buồn buồn:
- Chả lẽ hai em bận thật?
- -Như Thủy gỡ nhẹ tay Huy, cô mim cười:
- Bài vở còn cả đóng . PhảI học thôi Huy . Thủy sợ nhất phải rớt, sẽ mất cơ hội bước chân vào giới thượng lưu . Vậy nhen
- CẩM Tú kéo tay Huy:
- Anh đừng giữ bạn nữa . Cám ơn hai bạn đã tới chung vui cùng tụi tôi . Huy à bạn bè đang đợi anh đó . Đừng để người ta thất vọng chứ anh
- Huy thở dài, hất tay Cẩm Tú thật. mạnh:
- Cô muốn nhảy, cứ vô đó nhảy trước đi . Tôi mệt lắm Nhưng mà...
- Thanh Trà bỗng thấy tội nghiệp Cẩm Tú, cô dứt khoát:
- Huy vô đi . Đừng để bữa tiệc mất vui . Tụi mình ngày nào không gặp nhau, lạ chi nữa mà khách sáo
- Huy chán nản:
- Vậy thì thôi, hai nhỏ về . Đi đường nhớ cẩn thận
- Nhìn Như THủy, Huy trầm giọng:
- Dẫu sao, thì tình cảm của anh vẫn chẳng ai làm thay đổi được . Anh tự biết mình phải làm gì để có hạnh phúc . Xin lỗi, đã không tiễn được hai em
- Cẩm Tú có vẻ giận kinh khủng . Cô ta chiếu tia mắt hằn học đầy màu tím sẫm nhìn Như THủy như muốn xé nát Thủy thành trăm mảnh
- Hất mặt, để lộ chiếc cổ thật trắng, có sợ dây chuyền vàng thật to, đang trễ

tràn trước bờ ngực vun cao, dang phập phòng, dữ dội. Cẩm Tú cay cú:

- Một con nhà quê ngốc nghếch . Sẽ không có cơ hội chiếm được địa vị trong lòng mẹ của Huy đâu . Đàn ông thời nay thèm khát ánh kim tiền hơn mỹ nhân đấy
- Thanh Trà tức tím mặt . Nhưng nể Huy, không muốn Huy phải khó xử, cô lanh băng:
- - Chờ đấy! Xem mèo nào cắn miu nào! Đồ con gái hư
- Như THủy thở dài:
- Về đi, đừng đôi chối nữa . Huy khỏi áy náy làm gì . Cho tụi tôi gởi lời chào bác Uyên
- Thanh Trà ngơ ngác nhìn nơi để xe, lẩm bẩm:
- Xe tao đâu kìa
- Như Thủy bật cười:
- Mày giống kẻ thất tình qúa . Thất tình đầu óc hoang mang, nhìn gì cũng toàn màu đen ấy . Mày nói xe hỏng, mày mược xe của...
- Thanh Trà vỗ vào đầu cái bốp:
- Ôi trời, tao đúng là tệ . Chút nữa không nhớ là chết
- Như Thủy băn khoăn:
- Này Trà, sao bỗng dưng tên giám đốc vải vóc này tốt đột xuất với mày vậy ? Mày đem xe đi mút mùa lệ thủy, hắn không sợ mất à ?
- Thanh Trà cong môi:
- Xời ơi! Tin nhau là chính chứ. Hơn nữa, xe của tao nếu đem đấu giá, vẫn ngon tiền hơn xe hắn mà. Hắn mà nghe mày gọi hắn là giám đốc vải vóc, chắc hắn điên đầu qúa
- Như Thủy cười cười:
- Tao gọi đúng việc làm của hắn đấy chứ
- Thanh Trà cười khúc khích . Cô dừng xe trư Óc môt. tiệm sửa xe vẫn còn sáng ánh điện
- Như Thủy nhắm mắt vì ánh đèn nê ông qúa sáng . Cô nghe giọng Thái Tuấn vui vẻ:
- Ôi chào! Tổng chào hai người đẹp. Đi chơi vui vẻ chứ?
- Thanh Trà tíu tít:

- Anh Tuấn, đợi tụi em lâu chưa?
- Như THủy hé mắt, thấy Tuấn so vai và đang nhìn cô, giọng hắn thật... kich:
- Ö! Thứ bảy là tối dành cho tình yêu mà. Anh đâu lãng phí thời gian thế.
  Anh cũng vừa tới đây thôi
- Như Thủy lém linh:

Bộ anh không sợ tụi tôi thổi xe của anh luôn sao?

- Thái Tuấn tủm tỉm:
- Chiếc xe đáng giá là gì. Tôi lo cho hai cô thì có
- Như Thủy Tròn mắt:

Sao mà lo cho tụi tôi?

- Thông thường các cô gái đẹp đến các buổi tiệc tùng sinh nhật, dễ bị bắt hồn bóng . Tôi sợ hai cô đi lạc đường, mất công tôi đi tìm
- THanh Trà bât. cười:
- Anh bẻm mép ghê . Nếu không nói chuyện em dám chắc, chả cô nào dám hé răng trước anh
- Anh không nghĩ mình đáng sợ thế?
- thiệt đấy . Mặt anh lạnh như nước đá, mắt cũng cũng vậy . Nhìn thôi đủ ngán
- Thái Tuấn giơ tay:
- Ôi trời ! CHết tôi rồi . Vậy mà ở nhà mẹ tôi cứ nói "con mẹ thật đẹp trai, phong độ" đúng là mèo khen mèo dài đuôi
- Như Thủy ngập ngừng:
- về đi, Chủ tiệm người ta chờ kìa, Đẩy xe ra, Thái Tuấn từ tốn:
- Tôi chắc hai em chưa ăn gì . Chúng ta cùng ăn tối nhé
- Như Thủy vội lắc đầu:
- Muộn qúa rồi . Tôi phải về, kẻo nội tôi mong
- Thanh Trà kéo tay Thuỷ:

Như Thủy, tao đói bụng thiệt tình . Ở nhà chắc chỉ còn cơm nguội . Đi c hút thôi mà

- Như Thủy ngần ngừ:
- Nhưng, tao xin phép...

Nội sẽ thông cảm . Tuổi trẻ ham vui mà . Đi nhé

- Thái Tuấn cũng bảo:
- Thanh Trà nói đúng đấy . Bà cụ sẽ không phiền trách em đâu . Thêm ba mươi phút thôi mà
- Như Thủy chép miệng:
- Đúng nửa tiếng thôi nha . Tôi lo nhất ngày mai bị gọi trả bài
- OK!
- Thái Tuấn đưa Thủy và Thanh Trà đến một con hẻm nhỏ . Môt. quán tối rất đông thực khách
- Như THủy ngạc nhiên:
- Mới tối thôi mà, sao đông người thê" nhỉ?
- Thái Tuấn giải thích:
- Quán này bán cả co(m và phở bún nên nhiều người lười nấu cơm, rủ nhau ra đây ăn cho tiện . Lâu lâu đổi mới môt. lần thôi
- Thanh Trà léo nhéo:
- Mày ăn gì hả Thủy?
- Đúng là đói thật . Mũi ngửi hết cả mùi vị, chân răng muốn tứa nước, Như Thủy mới nhận ra, cô đang đói muốn xỉu . Chẳng khách sáo, Thủy nói:
- Tao ăn cơm chiên giang châu
- Thái Tuấn sáng mắt:
- Không ngờ tôi lại chung ý thích của em . Thật vui, khi biết mình có đồng minh ăn uống

Thanh Trà dài giọng:

- Tối mà ăn cơmm, chán bỏ xừ. Trà ăn mỳ vịt tiềm
- Các món ăn được dọn ra thât. nhanh . Vừa ăn, họ vừa nói chuyện thât. vui vẻ, gần hết bữa cơm, điện thoại di động của Thanh Trà kêu tíc tíc Nghe máy xong, nó xụ mặt:
- Mẹ tao đang thu hụi dưới bến xe xa cảng, bà cần tao tới gấp . Anh Tuấn, đưa giùm Như THủy về nhà nghen
- Như Thủy cuống lên:
- Tao đi với mày?
- Không được! Tao xuống để chở mẹ về . Mày đi nữa, làm sao chở? Tao

xin lỗi nha

- Thoắt cái, đã mất hút cùng chiếc xe của nó đầu hẻm
- Thái Tuấn ân cần:
- Thủy ăn thêm gì nữa không?
- Như Thủy lắc nhẹ:
- Thủy ăn thế đủ rồi . Thú thất. là đói chứ thường khi Thủy ăn ít lắm
- Thái Tuấn dịu dàng:
- Sắp thi đến nơi, Thuỷ phải chịu khó ăn uống mới đủ sức thi ! Học nhiều, thức nhiều mà không chịu ăn, sẽ gục đấy
- Thủy cắn môi:
- Cám ơn lời khuyên của anh
- Cô chợt nheo mặt:
- Anh Tuấn có vẻ nhàn nhạ với cương vị của mình nhỉ?
- Thái Tuấn cười:
- Ai nói với em, tôi nhàn hạ?

Em đoán thôi

- Thái Tuấn tủm tỉm:
- Nghe danh vị thì nhàn đấy, suốt ngày ngồi môt. chỗ ký công văn, tài khoản, ra lệnh "sát sinh" cho người dưới quyền rồi tiệc tùng bia bọt . Em út cũng hàng trăm . Giám đốc mà . Vậy nhưng vẫn bị mẹ tôi mắng là ngốc nghếch, là to đầu mà không có người dám lấy . Thôi thì đủ kiểu, khiến tôi điên cả đầu, ít ai biết để ngồi cho vững vàng trên cái ghế giám đốc, tôi phải đầu tư hết chất xám trong người tôi mỗi ngày . Lúc nào cũng thay đổi mật mã, chất lượng sợi tơ, phải chú ý đến đời sống công nhân . Một bản hợp đồng kinh tế có giá trị bạc tỉ, tất nhiên phải hơn hắn một cuộc hẹn hò với các cô gái . Tôi được Tấm thân khỏi công ty thì cơ thể đã rã rời, mục nát .

Còn đâu mà em út nữa chứ

- Như Thủy bật cười:
- Tôi chưa từng nghe ai ca cẩm cuộc sống của mình như anh cả . Giám đốc còn than thì cónước chết chìm
- Thái Tuấn nheo mắt:
- Cuộc sống luôn có những khúa mắc của nó . Nếu làm giám đốc là phải có

tình yêu em út như mẹ tôi nói, thì bây giờ tôi đâu có thoải mái ngồi quán với em đúng không ?

- Như Thủy bối rối, vì cái nhìn rất tình tứ và quyến rũ của Tuấn . Tận cùng trong tim mình, Thủy không thể không nhận xét: Tuấn có dáng đàn ông mạnh mẽ, phong trần, ánh mắt đa tình cuốn hút phụ nữ hơn Cao Cường
- Chẳng rõ vì đâu, cô lại có lối so sánh như thế
- Chã lẽ cô thật tình có cảm tình với Thái Tuấn ? Môt. gã đàn ông mà lần nào gặp mặt, cô và hắn cũng gấu ó nhau, như mặt trăng, mặt trời vậy . nếu đúng vậy, tình cảm của cô qúa lãng mạn không nhỉ . Bất giác cô lại buồn buồn, khi nhớ đến Huy,những tình cảm và kỷ niệm của Huy với cô suốt bao năm . Bạn bè ai không nghĩ, hai đứa sẽ là đôi bạn tuyệt vời nhất
- Rốt cuộc, đêm nay mọi người đã có câu trả lời . Côkhông hề có cảm giác tiếc nuối hay ganh ty.
- Như Thủy đứng dậy:
- Chúng ta về thôi anh Tuấn . Muộn qúa rồi
- Thái Tuấn gật đầu:
- Tại tôi nhiều chuyện quá . Thủy sẽ bị mắng mất
- Như Thủy thở dài:
- Thật ra, tôi đã lớn rồi, phải biết lo cho mình là chính . Người lớn chỉ đứng bên nhắc nhở, không còn tư duy lo cho tôi được nữa . Có điều, nội từ Hà Nội vào . Tôi không muốn bà nghĩ rằng tôi luôn đi chơi tối . Người bắc, con gái đi chơi tối là điều cấm ky . Nội tôi tất nhiên cũng giống ho.

Thái Tuấn buột miệng:

- -Thế, em đã có người yêu chưa?
- Như Thủy điềm tỉnh:

Chưa . Nhưng nếu tôi muốn . Tôi sẽ không chọn anh đâu . Ai lại đi hỏi bạn gái câu ấychứ . Vừa trần tục thô thiển, vừa bât lịch sư.

- Thái Tuấn nhún vai lơ lửng:
- Có vậy tôi mới biết được điều cần biết
- Tuấn cho xe chạy thật nhanh trên đường phố về khuya bắt đầu vắng khách
- . Vừa chạy, Tuấn vừa huýt sáo một bản nhạc nghe thất. quen thuộc .. "Mối tình đầu của tôi là cơn mưa giăng ngoài cửa lớp, là áo ai bay, trắng cả giấc

mơ, là bài thơ còn hoài trong vỡ, giữa giờ chơi mang đến mang lại mang về... " môt. Ông giám đốc nổi tiếng vẫn không quên bài hát học trò . Thật ngốc

- Như Thủy lại thở dài, và buâng quơ suy nghĩ . Đêm nay liệu cô có học được bài sinh vật còn cả chục trang ? Hay lại vẩn vơ suy nghĩ đến Huy, đến Cao Cường, rồi cả Thái Tuấn ?
- Những gã đàn ông bắt đầu khuấy động cuộc sống vốn trầm lặng của cô.

Hồng Kim

Ánh Mắt Đa Tình

Chương 12

- Dắt xe khỏi cổng trường, Như Thủy hoàn toàn bất ngờ khi thấy THái Tuấn đang cười với cô, ngay trước mắt . Nụ cười làm con tim cô nhoi nhói buốt
- Thái Tuấn tới gần Thủy, giọng anh thât. ngọt ngào:
- Em làm bài tốt chứ?
- Như Thủy ngỡ ngàng và xúc động trước cử chỉ của Tuấn . Ngày trước, mỗi mùa thi cô từ trường ra, đều có ba mẹ đón đợi cô, ân cần chia sẽ những vui buồn cùng cô . Bây giờ cảm giác hạnh phúc, tuyệt vời của một gia đình đã không còn trong cô . Cô dửng dưng trước mọi hoàn cảnh đón đưa chờ đợi . Chính Thanh Trà, hôm nay cũng được dì Út nó từ Canada về, đưa đến phòng thi, rồi đón về ngay từ lúc đó
- Thái Tuấn lo lắng:
- Sao em buồn ? Không trả lời tôi ? Phải vì bài làm không được không ?
- Như Thủy chậm lắc đầu:
- Tôi đang bất ngờ, vì không hiểu sao anh lại đến đây ? Anh nói, công việc của anh bận rộn lắm kia mà
- Thái Tuấn từ tốn:
- Tôi muốn được chia sẽ với em . Sẽ buồn vô cùng, khi bưới khỏi phòng thi, ta vẫn một. mình với ta
- Tại sao anh biết tôi... chỉ một mình
- Thái Tuấn dịu dàng:
- Vì em đã từng kể . Vì những gì liên quan đến em tôi điều biết . Dĩ nhiên em vẫn còn gia đình, cuộc sống vẫn hơn nhiều người khác . Chỉ ở góc độ nào đó, em đơn độc thôi
- Như Thủy cau mày:
- Anh hơi bị tò mò rồi đấy . Nghề của anh là dệt lụa in vải kia mà
- Thái Tuấn trang nghiêm:
- Lúc này tôi chưa thể giải thích với em . Tôi không muốn em mãi lánh tôi,

và muốn mỗi ngày được đón đưa em về

- Như Thủy cuống lên . Cô đã đủ thông minh để hiểu những lời nói của Tuấn là một lời ngỏ khởi đầu cho tình cảm trai gái . Ôi trời ! Tại sao không là Thanh Trà ? Hình như nó cũng rất thích Tuấn ?
- T.ai sao lại là cô chứ?
- Đôi mắt Tuấn thật sáng, thật nồng nàn khiến Thủy thấy mình như chơi vơi
- Tuấn đề nghị:
- Chúng ta tìm một nơi nào đó để ăn trưa nha . Lúc này, em đừng nghĩ ngợi gì cả . Ráng thi cho tốt môn cuối cùng
- Tự nhiên Như Thủy lại gất. đầu . Cô trèo lên xe Tuấn thất. nhẹ và ngồi cách anh một. khoảng
- Thái Tuấn ân cần:
- Em nên ngồi xích lại . Anh chạy xe hơi ẩu, nhưng đảm bảo an toàn
- Như Thủy cong môi:
- Đã ẩu, còn an toàn! Lẻo mép nhất là anh
- Cô cảm thấy mình như bay theo từng cơn gió . Một chút buâng khuâng xen nhẹ . Và bât chợt Thủy thấy Huy đứng bên chiếc xe của anh, anh nhìn theo cô, khuôn mặt lặng buồn . Bên Huy có Cẩm Tú đang tíu tít . Anh còn cần gì nữa chứ
- Thái Tuấn tự chọn món ăn cho cô . Anh chăm sóc cô thật ân cần . Hơn cả Cao Cường và Huy
- T.ai sao cô lại đem ba người đàn ông ra so sánh lúc này nhỉ ? Không tự lý giải được . Thủy chỉ biết, là những ý nghĩ chợt đến với cô thôi
- Gần cuối bữa ăn, Như Thủy thấy một cô gái rất đẹp đang săm săm tiến về bàn cô ngồi . Nét mặt cô gái đầy kiêu ngạo
- Em không ngờ, anh lại đến đa6y vào giờ mà lẽ ra anh phải về nhà dùng cơm trưa
- Giọng cô gái vang lên đầy khiêu khích
- Thái Tuấn nhìn lên lạnh lùng:

Là em à ? Đi ăn hay đi theo dõi anh vậy, Vân Phượng ?

- Em không có hứng ăn uống ở những nơi này ? Vân Phượng khinh khỉnh
- Thái Tuấn nhếch môi:

- Tưởng em ăn trưa, anh sẽ mời em một dĩa cơm mà em thích . Còn không thì thôi . Chúng ta về em
- Miệng nói tay Tuấn kéo Như Thủy đứng lên thật nhanh nhưng vẫn dịu dàng
- Vân Phượng tức tối:
- Em muốn anh giải thích . Con nhóc nhà quê này là gì của anh ? Thái Tuấn trừng mắt:
- Em là mẹ anh à ? Hay vợ ? mà đòi hỏi ra lệnh cho anh . Mai mốt cô ấy thi xong, anh sẽ dẫn về thưa với mẹ anh . Được chưa hả ?
- Như Thủy cuống lên:
- Anh Tuấn! Đừng làm khó em chứ?
- Thủy không việc gì phải sợ hãi ? Cô ấy cũng như em thôi . Và anh quyết định chọn em, một cô gái sài gòn đơn giản nhất, anh không chọn Vân Phượng
- Vân Phượng cay cú:
- Anh không cãi lời bác An được đâu . Ngoài em ra, bác không chịu ai là con dâu ca?
- Quay sang Như Thủy, Vân Phượng cười độc:
- Cô còn trẻ lắm . Không hiểu đàn ông bằng tôi đâu . Tốt nhất, cô đừng hoài vọng ở Tuấn
- Như Thủy muốn khọc:
- Tôi chỉ coi anh ấy như bạn bè . Chị không nên nói lung tung
- Cô quay phắt ra cửa . Nhanh hơn, Thái Tuấn giữ được cô ba*`ng một vòng tay ôm bất chợt, mạnh mẽ và nồng mùi thuốc
- Em đừng nghe lời cô ta . Để anh đưa em trở vào trường . Còn cô, biết điều thì về đi . Nếu để tôi điên lên, cô cũng biết kết qủa rồi đó
- Vân Phượng tức tối:
- Tôi khôgn chịu thua anh đa6u . Chờ đấy

Thái Tuấn thở dài:

- Anh xin lỗi . Đã nói những gì không nên nói, nhưng anh ghét sự đeo bám lằng rhằng của cô ta
- Như Thủy nghe một chút hụt hẫng đâu đó trong lòng . Cô ngồi lên xe anh

một cách gượng gạo . Cô gái kia nhất định là người yêu của Tuấn ? Vậy sao anh lại kéo cô thành bức bình phong ?

- Chị ấy yêu anh phải không?
- Giọng cô như gió thoảng
- Thái Tuấn cựa cựa:
- Cô ấy là con gái bạn mẹ anh . Người lớn thích sắp đặt những gì họ muốn mà không cần nghĩ đến hậ qủa
- Chị ấy rất đẹp đấy
- Thái Tuấn nhún vai:
- Anh không quan trọng sắc đẹp hào nhoáng bên ngoài . nếu chỉ đơn thuần lấy vợ vì hình thức, Vân Phượng còn lâu mới bằng các cô bạn mà anh quen
- . Anh muốn có một người bạn đời phải thất. sự hiểu anh và thông cảm những công việc anh làm . Nhất là người ấy phải dịu hiền, nội trợ giỏi
- Anh hơi bị tham đấy

Nhưng không phải tham tiền, tham bạc hay công danh . Người phụ nữ ấy, nếu chịu khó tìm anh nghĩ mình sẽ có được trong cuộc đời này

- Như Thủy mim cười:
- Chúc anh tìm đuoc nguoi trong mộng
- Ngừng xe cách cổng trường vài mét, Thái Tuấn nhìn cô bằng ánh mắt nồng nàn, lời anh ấm và trầm:
- Chúc em thi tốt . Hết giờ anh sẽ đến đón em

Như Thủy chối phắt:

- Khong cần phải thế đâu . Anh nên về với công việc của mình . Thủy không thể đi chơi tối nay đâu
- Cô đi thất. nhanh vào sân trường vẫn còn nhiều ánh nắng . Đằng sau tiếng Thái Tuấn vọng đuổi theo:
- Anh sẽ tới đưa em về với nội
- Ông cặp bước tới ghế đá dước gốc si già . Điểm hẹn của cô và Thanh Trà
- Mắt Như Thủy chớp lia, cô có vẻ bất ngờ khi thấy Huy đang chậm rãi nhả từng hơi thuốc
- Khẽ chép miệng, Thủy cố tự chủ:

Huy hôm nay thay đổi ghê . Thành người lớn có khác

- Huy nhìn Thủy, ánh mắt buồn kinh khủng, vứt điếu thuốc ra xa, Huy khó nhọc:
- Anh ta là ai vậy Thủy ? đó chính là nguyên nhân để Thủy xa lánh tôi phải không ?

Như Thủy cau mày:

- Huy nói nhảm gì vậy ? Tại sao biết trách người ta, mà không tự nhìn lại bản thân ?
- Bản thân à ? Tôi nghĩ tôi vẫn không hề thay đổi tình cảm của mình đối với em
- Nhưng, Huy không đủ nghị lực để chống lại quyết định của mẹ Huy . Trong mắt bác Uyên, tụi Thủy chỉ là đám con nít lộn xộn ? Huy mím môi:
- Thủy cho Huy cơ hội, thi xong Huy sẽ nói chuyện rõ ràng với mẹ . Huy muốn có Thủy
- Xin lỗi Huy . Tụi mình nên coi nhau là bạn . Cẩm Tú xinh đẹp, gia đình giàu có . Huy đừng đánh đổi
- Như Thủy bước đi chậm rãi
  Huy bât. lên:
- Nghĩa là Thủy chọn anh ta?
- Nếu đúng, Huy cũng đâu có quyền cấm đoán Thủy phải không ? Đến giờ rồi, chúc Huy làm bài tốt
- Huy chẳng thể níu kéo được Thủy . Vì phần lỗi rõ ràng từ phía anh . Thủy đã đúng khi tách khỏi tình cảm của anh . Huy tức giận cho sự bất lực của mình . Tại sao anh không được tự do chọn lựa người vợ cho mình chứ ?
- Cẩm Tú! Chỉ mới nhắc đến tên cô ta, Huy đã ngán ngẩm. Cuộc đời sao cứ tồn tại những cô gái kiêu kỳ, đỏng đảnh nấp trong chiếc vỏ giàu sang, mà trái tim thì nghèo đến mức tả tơi nhỉ?...

Hồng Kim

Ánh Mắt Đa Tình

Chương 13

Bà Hiền chép miệng:

- Ngàymai nội phải ra ngoài ấy, để kịp dự phiên toà xét xử ba con
- Như Thạch từ tốn:
- Nội cho cháu đi cùng nha . Cháu muốn gặp ba

Như Thủy thở dài:

- Em nên ở nhà, trông nhà cửa, chị đi theo nội

Như THạch lắc đầu:

- Nhà chẳng cần phải trông . Khóa cửa là xong . Chủ yếu là công ty kìa . Chị không thể bỏ đi lúc này
- Thủy cau mày:
- Công ty làm sao ?

Bà hien chậm rãi:

- Chú Đại mới phôn cho nội, phân xưởng chế tại mô tơ máy xới, có nhiều trục trặn hình như ông Lãm lạm dụng công quỷ quá nhiều, nên kinh phí đầu tư vật liệi bị hao hụt một khoản lớn
- Thủy lo lắng:
- Cháu phải làm sao đây ? Cháu chưa biết tí ti gì về kỷ thuật, ngay việc của một. kế toán bình thường cháu cũng không biết
- Bà Hiền đứng lên:
- Cháu vào thay đồ, rồi cùng nội tới công ty n gay . Nội muốn tận mắt thấy mọi việc mới có quyết định được
- Như THủy miễn cưỡng:
- Nhóc Thạch to con thế kia, sao nội không để nó đi . Ra ngoài ai người ta tin cháu lớn hơn nó
- Như Thạch nhún vai:
- Dưới cặp mắt từng trải của nội . Em vẫn hoàn toàn là một thắng nhóc con dù em thua chị có mười một tháng 4 ngày
- Như Thủy nhìn bà Hiên:

- Nội à . Theo cháu, nội nên cho Như Thạch đi luôn . Chưa chừng nó được việc hơn cả cháu
- Bà hien lưỡng lự:
- Thế cũng được . Nhưng cháu vẫn p hải trang điểm cho nghiêm chỉnh vào . Nội chờ hai đứa sau 15 phút
- Thạch cười khì:
- Con trai đơn giản và chẳng mấy tốn tiền nội nhi?
- Như Thủy hứ dài:
- Chị Hai của nhóc đơn giản hơn nhóc nữa . Nói thì phải uốn lưỡi, nhìn lại bản thân . Tiền chị Hai cho ăn sáng một. tuần, nhóc mời nhỏ Hằnt hai buổi tối ghé quán kem, đã bay sạch . Con trai thật sự tốn kém và lãng phí
- Nhu Thạch nhún vai:
- Cũng vì mục đích tìm hiểu mà cưới về cho nội một cô cháu dâu ngoạn thôi mà
- Bà Hiền cuoi vui vẻ . Thoáng nghĩ đến mẹ của hai chị em Thạch
- Một gia đình và hai đứa con xinh đẹp giỏi giang, một người chồng có tài kinh doanh . Tại cao HiểU như lại ngốc nghếch đánh đổi, chạy theo một gã đàn ông bị thịt kia chứ ?
- Ba bà cháu rời nhà sau 15 phút . Như Thủy già dặn hơn trong bộ đầm xẻ dài kiển hàn Quốc, màu cà phê sữa . Bộ đồ bà Hiền đã quyết định may cho cô để thay những chiếc đầm dạ hội trẻ trung khác . Tóc Như Thủy được bới cao lên đầu, nhìn cô như lớn thêm dăm tuổi, bởi chút chì kẻ màu tím than hơi đậm
- Như Thạch ngần ngơ:
- Chị Hai đẹp hết sẩy . Nếu làm giám đốc đảm bảo chị cũng đỉnh đạc lắm
- Như Thủy nhăn nhó:
- Chị đang khốn khổ vì những thứ chị phảI mang trên người đấy nhóc
- Xe chưa kịp dừng ở cổng côgn ty, điện thoại di động của Thủy phát tín hiệu . Cô nói với bà nội:
- Nội chờ cháu n ghe xong điện thoại hãy xuống xe
- Cô đưa máy lên tai . Mặt chợt nóng bừng lên, khi nghe tiếng Cao Cường mừng rỡ:

- Như Thủy! Anh nhớ em qúa
- Như Thủy ậm ừ:
- Chiều nay anh không tới văn phòng à?
- Giọng Cao Cường thât. ấm:
- Anh nhớ em và cũng hồi hộp khi nghĩ đến phiên toà . Em sẽ ra Hà Nội chứ ?

Thuy cắn môi:

- Em cũng chưa biết

Tại sao ? Em thi xong rồi mà ? Chả lẽ em không muốn gặp ba em ? Bác Tài cũng rất nhớ em và Thạch

- Như Thủy chậm rãi:
- Em chờ nội quyết định . Vì công ty đang có vấn đề, vậy đi, tối về nhà em sẽ phôn che anh đuoc không ?
- Cao Cường lo lắng:
- Bây giờ sao em không nói . Đừng tắt máy, vì anh nhớ em, muốn được nghe em nói Thuy a.
- Thuy diu giọng:
- Anh đừng rối lên thế . Em đang tới công ty, và công việc đang chờ em trong đó
- Cao Cường hạ giọng:
- Nếu vậy, anh không phiền em nữa . Xong việc nhớ điện thoại cho anh ngay, nếu không, đêm nay anh dám đáp máy bay vào Sài Gòn đó
- Thuy cong môi:
- chỉ người điên mới có ý định đó. Em dừng đây
- Dứt câu, Như Thủy tắt máy

Bà Hiền tủm tỉm:

- THẳng Cuong đó phải không?

Như Thủy gật đầu:

- Nội sao hay qúa vậy ? Chuyện gì cũng đoán trúng
- Ba Hiền vẫn cười:
- Vì nội la `bà nội của con . Có những sáu chục năm ra đời trước con . Nó nói gì không ?

- Như Thủy đỏ mặt:
- Toàn chuyện tào lao ấy mà
- Như Thạch đủng đỉnh:
- Chắc chắn phải có câu "Anh nhớ em Thủy ơi"
- Như Thủy ré lên:
- Nhóc con, nói năng chả giống ai
- Em nói sự thât. đấy
- Như Thủy định nhéo Thạch cho chừa tật dám chọc Chị Hai . Thì phòng giám đốc đã hiện ra trước mắt
- Bà hien gõ lên cửa ba tiếng . Ngay sau đó vài giây, cánh cửa được mở ra thật nhẹ, kèm theo nét mặt ngỡ ngàng của cô thư ký Kim Loan:
- cháu chào bà! Chào chị..
- Kim Loan vut. lúng túng, khi bắt gặp nụ cười nửa vời của thạch và nét mặt của Như Thủy
- Bà Hiền vui vẻ:
- chào cô Loan, công việc tốt đẹp chứ
- KL lễ phép:
- Dạ! Mời bà vào phòng, cháu gọi chú Ngạn a.
- Bà Hiền gất. đầu:
- Cô cứ mặc tôi . Hôm trước tôi đến đây, cô xuống chi nhánh nên không b iết, quyền giám đốc tôi đã trao cho cháu tôi . Như Thủy và Nhu Thạch
- KL mim cười:
- Dạ! Chị Thuy cháu đã gặp mặt vài lần lúc giám đốc còn ở nhà. Cháu cũng có nghe chú Ngạn nói lại quyền hạn mới của ban giám đốc. Cháu rât mừng khi được làm việc dưỚi quyền của những giám đốc tre?
- Như Thạch láu linh:
- Sau này, cô Loan phải mở khóa đào tạo cấp tốc cho tụi tôi đấy
- KL bối rối:
- Loan không dám đâu . Về bằng cấp, Loan còn thua nhiều người . Kinh nghiệm có được là nhờ bác Tài nâng đỡ và chỉ bảo
- Bà uống nước đi, chú Ngạn lên ngay đó
- Đặt lon nước trái cây ướp lạnh, trưỚc mặt bà Hiền, KL lễ phép:

- Một lát sau, ông Ngạn đẩy cửa vào, trên tay là chồng tài liệu dày cộm
- Vồn vã bắt tay bà Hiền, ông cung kính:
- Thưa! Bác tìm cháu có việc gì dạy bảo a.
- Ba Hiền chậm rãi:
- Chú Đại đã thông báo tình hình cho chú chưa?
- Ông Ngạn gật đầu:
- Cháu thông báo họp hội đồng ban quản trị vào sáng thứ hai . Cháu từ Đà Lạt về . Số máy ủi mà liên doanh nhận lắp ráp, thay thế phụ tùng, mô tơ cho nông trường cà phê đắt lợi, bị phế phẩm qúa nhiều . Cháu không tin sự thật nên phải bay lên đó . Ai ngờ kết qủa lại đau xót vậy
- Ba Hiền điềm tĩnh:
- Tôi muốn tham quan phân xưởng sản xuất phục hồi các động cơ xe ô tô . Chú dẫn tôi được chứ
- Ông NGạn gât. đầu:
- Dạ! Hiện giờ đội xử lý kỹ thuật cũng đang có mặt dước đó. Cháu mời bác
- Dọc đường xuống phân xưởng, Như Thủy im lặng quan sát khung cảnh công ty . Cô chẳng bao giờ có khái niệm mình sẽ phụ trách môt. công ty tầm cỡ thế này cả . Công nhân phần lớn là đàn ông . Con gái nhí nhố cỡ cô, nói chắc gì họ nghe
- Như Thạch đang tía lia cùng KL . Thẳng nhóc đúng là bẻm mép, mà hình như tât cả đàn ông trên thế gian đều lẻo mép thì phải
- Buổi họp diễn ra chớp nhoáng tại phân xưởng phục hồi lặp ráp
- Ông Lãm sầm mặt khi nghe bà hien nói:
- Tạm thời chú nghĩ việc, để làm bản tường trình toàn bộ thất thoát sai phạm trong qui trình, từ sản xuất tới nhập kho công ty
- Ông Lãm phản ứng:
- Tôi nghĩ, quyền đình chỉ công tác của tôi phải do giámđốc công ty quyêt định
- Mặt ông ta tím lại, mắt xệch lên đầy thách thức:

Ba Hiền quyết định thật nhanh:

- Con gái ông Vũ Tấn Tài, được bổ nhiệm quyền giám đốc thay cha nó làm

bổn phận tháng nay . Phải vậy không ông phó giám đốc Hoàn?

- Ông Hoàn gật đầu:
- Hội đồng quản trị liên doanh của công ty đã bỏ p hiếu tán thành việc cô Vũ Trần Như THủy tạm thời thay quyền giám đốc công ty trong thời gian sáu tháng . Chờ sự bổ nhiệm và kỳ họp hội đồng sắp tới . Cháu nói đi Như Thủy
- Bất ngờ trưỚc tình huống này, nhưng Như Thủy không còn cách tháo lui, uy tín của nội cô và cả ba nữa . Tất cả đặt vào tay cô
- Mím môi, Như Thủy đón tờ quyết định từ tay KL:
- Hội đồng quản trị, ban giám đốc công ty liên doanh sản xuất phục hồi các độgn cơ xe ô tô hai bánh, xe vận tải nặng, máy đào đất... Nam Việt quyết định: Tạm đình chỉ co6ng tác của ông Phạm KHắc Lãm . Kỹ sư trưởng kiêm phó quản đốc phân xưởng lắp ráp, chờ làm rõ vụ việc mà ông Lãm đã gây hậu qủa nghiêm trọng cho công ty kể từ ngày...
- Ông Hoàn trầm giọng:
- Sự việc đã đến nước này, anh nên suy nghĩ mà khai rõ mọi việc . Tôi nghĩ ban giám đốc cũng không hẹp hòi gì, không xét mức sai phạm của anh trong phạm vi công ty . Anh vẫn còn hy vọng ở lại phân xưởng
- Như Thủy cũng nói, giọng cô hết sức từ tốn, nhã nhặn:
- Chú đừng lo nghĩ nhiều . Công lao chú đóng góp cho nhà máy, cho công ty, ban giám đốc đều hiểu rõ . Nhất định chúng tôi sẽ xem xét mức độ sai phạm của chú, để chú khỏi thiệt thời những năm công tác . Bây giờ chú bàn giao công việc lại cho anh Phú . Rồi lên phòng tài vụ thanh toán lương
- Ông Lãm không còn cách nào khác, đành hậm hực bỏ đi
- Bà Hiền chép miệng:
- Có tài mà không có đức cũng là người bỏ đi . Thật đágn tiếc, khi lòng tham con người vượt lên đến đỉnh cao nhất
- Mọi người bàn việc thêm một. lúc nữa mới giải tán
- Như Thạch cười cười:
- Chị hai cũng có dáng "bà lớn" lắm đó . Vậy mà cứ khiêm tốn
- Như Thủy nhăn nhó:
- Nãy giờ chị run muốn chết . Chuyện chẳng đặng đừng, đành chịu

- Bà Hiền cười vui:
- Không khó hơn những bài toán lý hóa mà cháu vừa học đâu . Đúng không hả ? Nội mong cháu sớm kế tục được vai trò ba cháu hằng mong đợi
- KL cũng nói:
- Ngày đầu tiên, chị nói được những điều như thế, là tuyệt vời lắm rồi . Loan hy vọng được phụ tá cho chị trong những ngày sắp tới
- Cám ơn Loan, tôi sẽ nhờ Loan nhiều đấy . Vì tôi chưa có chút kinh nghiệm vào về kinh doanh cả . Đúng ra, Như Thạch nên làm việc này thì tốt hơn . Thời đại các hợp đồng được ký kết bên bàn nhậu, thật chẳng đúng khi tôi làm phận sự thay ba . Con gái muôn đời vẫn là con gái
- Mọi người đều cười vui vẻ . Như Thủy thở phào khi chiếc xe đưa bà cháu cô trở về nhà
- Bà Hiền mừng rỡ:
- Cháu sẽ trở than`h một giám đốc trẻ, có tài đấy . nội mong cháu thành đạt sớm
- Như Thủy lắc đầu:
- Cháu muốn học nội ạ . Công việc nên trả lại cho ba cháu . Coi như cháu không đi cùng nội được . Nội cho Thạch nó ra thăm cháu ít ngày
- Ba Hiền gật đầu:

Nội hiểu . Sau phiên toà, thẳng Cuong chắc sẽ vào thăm cháu . Cháu không từ chối nó chứ ?

- Đã biết ngụ ý nội . Như Thủy vẫn bơ bỉnh:
- Gì mà từ chối với không từ chối hả nội ? Anh Cuong như một người ơn của gia đình mình, chả lẽ anh ấy vô, cháu lại đuổi ảnh đi hay sao ? Cháu nội, đâu phải loại người vong ơn ?

Bà Hiền điềm tĩnh:

- Cháu không biết ? Hay vì cháu không muốn biết . Cao Cuong muốn hỏi cưới cháu đấy
- Như Thủy chưa kịp phản ứng:
- Như Thạch đã tía lia:
- Hỏi cưới ư ? Sao nhanh vậy ? Anh cường chưa ngỏ lời với chị Hai kia mà ? Thời buổi này hôn nhân phải có tình yêu, nếu không làm sao tồn tại ?

- Như Thủy cũng bối rối:

Nội à ! Chuyện này nội để cháu quy nghĩ đà . Hết công ty, tới đám hỏi . Nội định đặt cháu vào thế gì đây ? Vì danh dự của ba cháu, cháu sẽ cố gắng làm việc . Còn hôn nhân . Cháu không muốn nội à . Dù Cuong rất tốt . Nhưng, thực tế to6 t chưa hẳn đã đủ làm tảng đá cho cháu nương tựa

- Bà Hiền chậm rãi:
- ấy là nội nói trước để cháu suy nghĩ . Cao Cường có học thức, tư cách cũng đàng hoàng . Nó gặp cháu là mến ngay . Chúng ta nhờ cậu ấy, phải biệt đối xư?
- Nhu Thach bât mãn:
- Anh ấy làm việc vì lương tâm trách nhiệm, chúng ta cũng trả lương hậu hĩnh . Nội không nên đặt để chị Hai . Biết đâu ch. Hai hoặc cả anh Cuong đều đã có bạn thân . tội chị con nội a.
- Bà Hiền cau mặt:
- Cao Cường là luật sư, nó hiểu rõ việc nó làm . Con nguoi đàng hoàng, kho6ng phải dễ thay đổi . Nếu có nguoi yêu, nội dám nói nó không dám ngỏ lời cùng nội đâu . Con cứ suy nghĩ cho kỹ rồi trả lời nội nha Thủy
- Như Thủy ậm ừ cho nội không còn hỏi nữa . Cô trở về phòng, tâm trạng vừa bâng khuâng vừa lo lắng . Dẫu gì, Cao Cường cũng đang là luât. sư bào chữa tội cho ba cô . Tự do hay tù ngục của ba đang nằm trong lòng bàn tay Cuong
- Nguoi đàn ông ấy hội đủ tiêu chuẩn để các cô gái ước mơ . Sao cô lại dửng dưng không chút rung động . Chập chờn giữa Cuong và khuôn mặt rắn rỏi, cương nghị, nhưng khinh khinh, lạnh lùng đến khắc nghiệt của Thái Tuan
- Như Thủy thở dài . Hình như cô đã bắt đầu nghĩ nhiều đến Tuấn ?

Hồng Kim

Ánh Mắt Đa Tình

Chương 14

Thanh Trà hiu hắt:

- Ba mẹ bắt tao lấy Việt Kiều
- Như Thủy nhảy nhỏm:
- Hả ? Lấy việt Kiều ư ? Tại sao ba mẹ mày có ý nghĩ ấy ? Nhà mày giàu có, đâu cần gả mày để kiếm dăm bảy ngàn đô, và những món tiền rót rỉa hàng năm.
- Thanh Trà cắn môi:
- Ba mẹ tao không cần tiền . Gã việt Kiều này cũng không phải tỉ phú . CHưa chừng kinh tế còn thua nhà tao nữa
- Vậy thì sao?
- Hắn là nguoi mà c ach đây 27 năm trong môt. bữa tiệc rượu đối ẩm với hai nguoi bạn thân . Ba tao đã nhã hứng hứa gã tao cho hắn
- Trời ạ! Thế kỷ hai mươi mốt vẫn còn tồn tại những cuộc hôn nhân "vì lời hứa ngàn vàng" của cha mẹ, để các ông bà giác đốc, kỷ sư vẫn cúi đầu chịu chói ư? Tao chẳng tin được . Mày sẽ đồng ý chứ?
- Thanh Trà rầu rĩ:
- Chứ, mày biểu tao phải làm sao đa6y? Ba tao luôn độc đoán đến mức sắt thép và tàn nhẫn. Mẹ tao thì thương tao, nhưngmẹ rất ít cãi lời của ba. Hơn nữa nhà tên Qúi cũng là bạn làm ăn của ba mẹ. Tao thật. bối rối qúa
- Như Thủy thở dài:
- Lẽ ra tụi mình phải là đàn ông mới đúng . Chán mọi chuyện Thanh Trà chớp mắt:
- Tao thấy mày được nhiều n gười thích hơn tao . Tên Huy vẫn không quên mày
- Huy còn tính trẻ con lắm . Hắn sẽ chưa đủ c hín chắn để quyết định hạnh phúc của mình . Rồi mày xem, trước sau gì hắn cũng sẽ bỏ Cam Tu
- Tao hỏi thật, mày thích ông Tuan không ? Hay đồng ý theo lời nội, lấy ông Cuong ? Sự đền ơn trả nghĩa của mày với Cuong gần giống mày đuoc

nguoi ta cho vay bạc tỉ không lãi suât đấy

- Như Thủy lơ ngơ:
- Tao cũng đang rối rắm đây . Nếu đuoc phép chọn, tao thích Tuan hơn . Ở bên hắn, tao thấy mình đuoc chở che, và không còn gì phải lo lắng .Thât. ra Tuan cũng chưa nói gì với tao cả . Lo lững kiểu ấy, tao thấy mình giống chiếc chuông gió, bất cứ cơn gió lớn nhỏ nào đi qua, chuông cũng kêu được . Nhưng thực. chất bên trong, hắn đau nghĩ đến tao . Thôi thì, tao chắc cũng giống mày
- Thanh Trà hât mặt:
- Mày điên thì có . Nguoi như Cuong đầy trong xã hội . Nhưng Thái Tuấn thì kho6ng nhiều lắm đâu . Tao cũng chẳng giấy mày làm gì, tao cũng yêu Tuan . Nhiều khi thấy anh ấy vui vẻ bên mày, tao buồn lịm tim . Khổ nổi tao là bạn mày, dẫu mày hoàn toàn vô tư, tao cũng không thể cướp tình yêu của bạn
- Như Thủy sững sờ:
- Trà ! Tuan không yêu tao . Mày có quyền làm điều gì đúng với tình cảm của mày, đừng vì tao mà cưỚi tay Việt Kiều kia . Lỡ đâu hắn mắc bệnh, mày sẽ khổ suốt đời
- Thanh Trà nhếch môi:
- Tuấn yeu mày . Tao dám chắc điều ấy . Chẳng thẳng đàn ông nào bỏ công theo đuổi một cô gái, mà khong co mục đích . Tao nói thiệt . Nếu chỉ để qua đường, Tuan khôgn cần mất thời gian vì mày đâu . Đẹp trai, giàu sang cỡ Tuan, hàng tá gái đẹp sẵn sàn dâng hiến, đúng khong hả ? Chuyện của tao, mày sợ tao dễ dàng chấp nhận khi không biệt gì về họ à
- Như Thủy cắn môi:
- Qúi ở xa thế . Mà cuộc sống bên ấy, xô bồ, phức tạp . Đàn ông, tao khong tin lại chịu ru rủ suốt ngày ở nhà, giữa một môi trường quá tự do, đầy vũ trường
- Thanh Trà cuoi cuoi:
- Ý mày sợ Qúi mắc bệnh sida nên trốn bên ấy về đây chứ gì?
- Như Thủy bối rối:
- Tao .. tao chỉ lo cho mày

- Mày khỏi bận tâm vì tao . Bởi bà dì tao làm ở bệnh viện đa khoa bên ấy .
  và Qúi đã qua xét nghiệm . Tao chưa đến nổi ngốc nghếch . Mày hãy nghĩ đến mày nha
- Chuông điện thoại kêu inh ỏi phía ngoài . Như THạch nói vọng vô: Chị H ai, có điện thoại từ Ha Nội
- Thanh Tra buông người xuống giường, khẽ rung cặp giò:
- Hắn linh thiệt . Mới nhắc tới tên đã gọi . Mày ra ngoài đó đi
- Như Thủy nói:

Con khỉ ạ, lúc nào cũng mồm mép giỏi,... ng chuyện của mình thì rên dài, chờ tao nha

- Đúng là Cao Cường . Giọng anh đầy ngọt ngào:
- Như Thủy! Em đang làm gì vậy?

Như Thủy mím môi:

- Đang ăn ốc luộc chấm mắm gừng với Thanh Trà . Em nghĩ món này, dân Hà Nội chắc đạo diễn ngon hơn trong em
- Cuong cuoi:
- Em thât. khéo đùa . Nếu em đang ăn ốc, nhất định anh đã ngửi thấy mùa... nước mắm đó em yêu . Anh nhớ em qúa
- Như Thủy đỏ mặt:
- Anh... dạo này có bận nhiều không?

Cao Cường điềm tĩnh:

- Công việc của anh lúc nào cũng có . Nhưng sếp vừa ký giấy cho anh nghĩ một tuần . Anh vào Sài Gòn với em nhé
- Thuy lưỡng lự:

Đi hoài, tốn kém lắm

- Cuong cuoi cuoi:
- Nội em nhất định bắt anh phải vô Sài gòn . Nhân tiện, anh báo tin cho em mừng nha
- Thuy lắc đầu:
- Em không nghe những tin mừng do anh nói đâu, kỳ lắm
- Là chuyện của ba em . Em cũng không nghe à . Vậy anh stop nha
- Như Thủy rối rít:

- Anh Cuong à, anh thất. khéo đùa cho em lo lắng . Ba em có chuyện gì nữa hả anh ?
- Cao Cường ỡm ờ:
- Thủy phải hứa với anh một điều kiện:
- Như Thủy cao giọng:
- Trong phạm vi mà em có khả năng thực hiện . Em sẵn sàng
- Anh muốn Thuy cho phép anh vào SG với tư cách...

Một luật sư hoặc môt. nguoi bạn chứ gì?

- Không! Bà nội và ba em đồng ý cho anh đuoc tìmhiểu em . Chúng ta có thể hiểu nhiều hơn về nhau, trước khi nguọi lớn quyết định ngày đính hôn
- Như Thủy lắp bắp:
- Đính... hôn ? Anh nói rõ hơn đi Cuong ?

Cao Cường bình thản:

- Ngày mốt, ba em sẽ trở về trong đó . Bác Tài seẽ nói rõ cho em hiểu, riêng anh, anh cũng muốn được nói với em, anh yêu em . Và muốn chúng ta thành hôn với nhau
- Như Thủy kêu lên:
- Nghĩa là, ba em đuoc tự do rồi ư ? Tại sao ba em không gọi điện thoại báo cho tụi em
- Bác muốn dan`h cho chị em em một bất ngờ . Nhưng anh đã làm hỏng kế hoạch của bác, vì tình cảm anh dành cho em, anh không thể chờ đợi, thủy a.
- Như Thủy dứt khoát:
- Thanh Trà đang chờ em . Chúng ta dừng máy nha . chuyện anh nói, em bất ngờ hơn cả nỗi mừng ba em được trở lại với đời thường, dẫu sao, gia đình em cũng phải cảm ơn anh hết lòng giúp đỡ để gia đình em đuoc đoàn tụ . Ba em đuoc trả lại sự trong sạch . Em hứa sẽ suy nghĩ đề nghị của anh . Em cần thời gian Cuong a.
- Dứt câu, Như Thủy đặt máy, mặc cho Cao Cường rối rít gọi tên cô
- Thanh Trà khoanh tay, tum tim:
- Tình cảm gì mà lê thế nàng . phải Cuong đã gởi thông điệp yêu kho6ng ?
- Như Thủy nhún vai:

- Anh ta kho6gn thấy như thế là qúa sớm hay sao chứ?
  Kể rõ coi
- Thuy gắt nhẹ:
- Có chết gì mà kể . Cuong lên giọng thông báo với tao ngày mốt ba tao về trong này . Và anh ta nói yêu tao
- Một kiểu đòi trả ơn hơn cả tiền đô và đia. vị . Mày trả lời sao ?
- Thuy rên ri:

Tao tìm kế hoã binh . Mày cho tao lời khuyên coi

- Thanh Trà lắc đầu:
- nếu có bàn tay của nội mày, kể như cuộc đời mày quyết định bến đậu đuọc rồi
- Thuy kêu lên:
- Tao không yeu Cuong . Chỉ hơi mến thôi và nội tao chu8a đặt điều khắt khe nhưng lại nói, tao chỉ được từ chối khi tao đà có nguoi đàn ông khác . Mà tao thì có ai đâu
- Thanh Trà tưng tửng:
- Đây là dịp để mày lựa chọn . Nếu Thái Tuấn ngỏ lời, mày không từ chối chứ ?
- Thuy khổ sở:
- Tao không biết . Mày cũng đừng đùa nữa . Tao muốn điên lên đây
- Thanh Trà bật khỏi giường:
- Chuyện gì đến cứ để nó đến . Hơi đâu mà lo nghĩ cho ốm xác . Bây giờ tao với mày đi tìm món gì ăn đã
- Như Thủy lắc đầu:
- Tao ăn không nổi đâu
- Mày ngốc vừa thôi . Chuyện của mày, mày đuoc quyền quyết định . Lo chi vậy . Đi nào
- Nhưng, Cao Cường đã gỡ đuoc tội cho ba tao . On của anh ta , tao...
- Hừm! Mày đúng là thật thà .Tao nói thiệt nha . Ba mày có tội ấy hả, mười luât. sư tài giỏi đừng hòng cứu đuoc ba mày khỏi tù tội . Cao Cường đuoc gia đình mày trả thù lao cao . Vì lợi nhuận, anh ta phải hết lòng bào chữa cho thân chủ, cũng là gây uy tín cho anh ta . Mày chả việc gì áy náy . Nói

toạc ra như thế hơi phàm tục, thô một chút nhưng đúng . Tao kho6gn nói nhiều nữa . Bây giờ mày có di không nào ? Đừng để tao buồn, sẽ bất lợi cho mày đấy

- Rốt cuộc, Như Thủy đành phải cùng Thanh Trà ra phố
- Cứ như duyên tiền định, vừa ngồi xuống bàn, Thuy đã nhận ra dáng kênh kênh của Thái Tuấn . Anh không đi một mình, mà đi chung với bác sĩ Nhân
- Thanh Trà vỗ lên tay Thủy:
- Gọi hai ông Tướng ấy đến ngồi chung cho vui . Từ hôm ấy đến giờ, tao nhớ mày khỏi chân cũng chưa ghé cám ơn bác sĩ . Bệnh nhân kiểu nào bạc bẽo qúa
- Như Thủy hốt hoảng:

Thôi di, tao chẳng muốn họ quấy rầy

- Chạy trời không khỏi nắng . Chưa kịp quay ghế lại . Như Thủy đã nghe giọng Nhân đầy ngạc nhiên:
- Ôi! Thì ra là hai cô bé. Cũng đi ăn tối à? Hôm nay qúan đông ghê. Cho tụi anh ngồi chung với nha
- Thanh Trà vui vé:
- Lâu qúa không gặp, hôm nay tụi em đúng là hên, mời hai anh
- Thái Tuấn ngồi bên cạnh Như Thủy, anh ngọt ngào:
- Biêt kết qủa thi chưa THuỷ?

Như Thủy cắn môi:

- Dạ! tụi em mới biết hồi sáng nay
- Mắt Tuấn lấp lánh:
- -Tốt cả chứ?

Thanh Trà lanh chanh:

- Như Thủy đậu thủ khoa với tổng số điểm cao nhất trường 58/60 Tuan reo lên mừng rỡ:
- Ôi! Tuyệt vời. Thuy giỏi ghê. Vậy còn em?

THanh Trà rầu rĩ:

Em hả, let đẹt, vừa đủ điểm đậu

- Như Thủy hét nhỏ:
- Nó xạo đấy . Điểm thi của nó cũng đuọc 48 điểm

- Nhân vỗ tay:
- Giỏi . Nghĩa là vô tình tụi anh đuọc ăn ké tiệc mừng của hai cô bé phải không ?
- Thanh Trà cong môi:
- Dĩ nhiên tụi em sẽ đãi tiệc rồi . Không phải hôm nay, mà bốn hôm nữa t.ai nhà Như Thủy
- Như Thủy nhéo mạnh Trà:
- Mày giỏi đặt chuyện thật
- Thái Tuấn bỗng nói:
- Thôi thế này nha . Coi như tối nay anh đãi tụi em . Những cô tú tài giỏi . Đừng lo anh bất ngờ, kho6ng đem đủ tiền nha . Tụi em thích gì cú gọi
- Đúng là không muốn vẫn phải gặp . Suốt bữa ăn, Thanh Trà cố gắng pha trò để bữa cơm đuoc vui vẻ . Trong khi cả Tuan và Nhân đều muốn chăm sóc cho Như Thủy . Đàn ông gì thật tệ, kho6ng biệt rằng Thanh Trà cũng rất đáng yêu hay sao
- Thanh Trà ấm ức nghĩ:
- Khổ nổi cả anh chàng bác sĩ, lẫn gã giám đốc đẹp trai kia đều vô tình như những giọt nắng thu rơi trên xác lá khô buồn . Thanh Trà bỗng nghe đâu đây tiếng ca sĩ Khánh Ly đang trầm buồn với những lời ca buồn tha thiết:
- -"Mùa thu lá vàng muôn đời bay bay

Êm đềm mưa rơi lác đác cung đàn

Lác đác cung đàn, nghe câu ân ái

Trót thương nhau rồi, mưa sầu rơi rơi

... Hàn Ly, ai khóc cho em bây giờ

Hàn Ly, ai khóc cho em bây giờ

Ly ơi, trọn kiếp trọn đời thương nhau

... Mùa thu lá vang... "

Buồn ơi là buồn. Cô Hàn Ly nào đó co rơi vào cảnh buồn như Trà không?

- Như Thủy kêu lên:
- ThanH Trà, làm gì như bị ai hớp hồn vậy

Ta đang nghe nhạc

- Nhân ỡm ờ:

- Nhạc buồn do Khánh Ly ca, con gái mà nghe đêm về mất ngủ đó Trà
- Như Thủy kéo Trà vô bàn ăn, giọng rít lại:
- Con khỉ, định giở chứng hay sao ? Ráng ăn cho hết đi, kẻo uô/ng công các ông đại hiệp sĩ thích làm chuyện nhân ái
- Thái Tuấn cũng ghé tai Trà, nhờ vả:
- Thanh Trà, làm ơn galan dùm nhỏ bạn em, anh xin hậu ta.

Thanh Trà cong môi:

- Nó có nguọi "dấm" rồi . Sợ anh không đủ kiên nhẫn
- Là ai vậy?
- Anh đi mà hỏi nó xem địch thủ của min`h là ai ? không chừng lại là bạn anh cũng nên đấy
- Thái Tuấn nhăn nhó:
- Em định ám chỉ Nhân à?

Em không biết . Cũng không thích quan tâm

- Ôi trời, bạn bè nhờ em chút đỉnh sao em khó khăn vậy
- Thanh Trà tỉnh bơ:
- Tiền trao, cháo múc?

Là sao?

- Muốn tôi giúp anh, thì tự anh phải tìm cách galan với Như Thủy, anh ngốc hay giả vờ ngốc
- Nói xong Thanh Trà thản nhiên ăn tiếp dĩa cơm thập cẩm
- Thái Tuấn chẳn gbiết sao hơn, anh cũng bắt chước Thanh Trà, ăn uống thật... lịch sư.
- Buổi tối xuống thật. nhanh
- Khi mọi nguoi đứng dậy ra về, Như Thủy kêu lên:
- Chết, vềmuộn thế này, Như Thạch lấy chìa khóa đa6u vô nhà
- Thanh Trà cuoi cuoi:
- Mày đừng lo . nhu Thạch củng mong thi thoảng chị Hai nó đi chơi về muộn, để nó có thời gian tán Thanh Hằng dấy
- Thái Tuấn xen lời:
- Để anh đưa em về, có gì anh nói đỡ cho
- Như Thủy cao giọng:

- Tôi là lớn trong nhà, đâu cần anh phải phiền như thế . Xin phép hai anh, tụi tôi về trước
- Dứt câu, Như Thủy tăng ga, chiếc xe chồm lên thất. mạnh, hất Trà ngã dúi vào lưng Thuy:
- Con khỉ, đùa kiểu đó có ngày toi mạng
- Đừng lo nhỏ ơi, tao thuộc. hạng chạy xe cóbằng . Chỉ không thích đua thôi . Coi nè

Như Thủy chạy t hật nhanh, gió thổ tung bay tóc và áo phần phật . Hóa ra con nhỏ bạn cũng không hiền lành gì . sau này, còn khối anh chàng lao đao khổ vì nó . Liệu trong ấy có tên giám đốc đa tình Khương Thái Tuấn không nhỉ ?

Hãy chở xem màn chot khi nhỏ Thuy lên xe hoa là biết thôi mà.

Hồng Kim

Ánh Mắt Đa Tình

Chương 15

Trong phòng đi ra, nhìn cha trầm tư bên ly trà lipton nguội ngắt . Như Thủy khẽ thở dài . Sự hụt hẫng về những mất mát đã khiến cha cô già đi hàng chục tuổi . May mà ba còn được công ty, còn chức vụ bao năm ba gầy dựng . Nếu như mất hết, chẳng biết ba sẽ ra sao ?

- Như Thủy giấy đi suy nghĩ của mình . Ôm vai cha, Như Thủy nhỏ nhẹ:
- Ba! Ba lại b uồn nữa ư?
- Giât. mình, ông Tài nhìn con gái bối rối:
- Thủy hả con ? Ba buồn gì đâu ? Người già khi ngồi độc ẩm, thích trầm ngâm vậy mà

Đdổi giọng vui vẻ, ông nheo mắt:

- Hôm nay con gái ba chịu mặc đồ đẹp rồi à ? Phải sắp có tin vui cho ba không ?
- Như Thủy cong môi:
- Con gái ba xấu nhất hành tinh này, có ai thèm để ý tới mà có tin vui hả ba ? Tại nhỏ Trà hôm nay làm lễ đính hôn

Ông Tài ngạc nhiên:

- Đính hôn à ? Con bé còn nhỏ thế ? Nó không đi học nữa sao ?
- Như Thủy buồn buồn:
- Đầu óc đâu học nữa ba ? Cha mẹ nó nhận lời người ta từ thuở nó còn chưa hình thành trong bụng mẹ . Bây giờ họ Ở tít bên Úc . Nó buồn lắm, nhưng đành chấp nhận . Con rồi có khác đâu
- Ông Tài cau mày:
- Tại sao con lại nói như Thế? Ba đâu ép con điều gì?
- Như Thủy cắn môi:
- Ba không ép , Nhưng bà nội thì có
- Ông Tài hỏi tới:
- Con nói rõ ba nghe coi Thủy . Chã lẽ là việc luật sư cường ?
- Như Thủy buồn tênh:

- Bà nội muốn con nhận lời Cao Cường . Vì ơn nghiã luật sư đã giúp ba
- Ông Tài chậm rãi:
- Con nghĩ sao?
- Con không chê gì Cao Cường . Nhưng con sợ những tình cảm gán ghép . Con không hề có chút rung động nào trước Cường . Hạnh phúc không tình yêu, sau này con sẽ đi theo vết xe đổ của ba mẹ . Cường là con người giàu tham vọng, muốn vươn lên bằng mọi giá . Hà nội cho Cường cuộc sống bình yên, mức lương không đến nổi chết đói . Nhưng không đủ để vươn lên giàu có . Sài Gòn thời mở cửa, các văn phòng tư vấn móc lên đầy khắp, các công ty nước ngoài dám bỏ tiền trưng dụng những luật sư có tài, Cao Cường muốn dừng chân trong này
- Ông Tài thở dài:
- Con người có chí tiến thủ, thật đáng trọng nhưng tham vọng qúa, không tốt . Ba sẽ nói lại chuyện này với nội
- Như Thủy lắc đầu:
- Con nghĩ, khó đấy ba ơi . Chuyện của con, ba để tự con giải quyết Nhưng ba muốn con tiếp tục học lên nữa
- Bà nội nói, con gái học thế đủ rồi . Ở nhà học nữ công gia chánh, học nhiều vào sau này lại giống mẹ con
- Ôi trời! Từ khi nào, nội có ý nghĩ kỳ cục đó chứ. Ba còn sống ngày nào ba còn lo cho chị em con đến nơi đến chốn. Chuyện của ba mẹ, đúng là có lỗi với tụi con. THât. ra, lỗi cũng không hoàn toàn tại mẹ con. Sau này lớn lên, con sẽ hiểu. ngoài vật chất đủ đầy, người đàn bà còn cần tin`h cảm yêu thư Ơng của chồng con. Ba quên điều ấy, chỉ biết kiếm tiền thật nhiều
- Như Thủy nhìn đồng hồ:
- Con xin phép đã tới giờ con phải đi . Ba ở nhà chờ em Thạch về, hai cha con ăn cơm luôn ba nghen . Cơm canh con nấu chín cả rồi
- Ông Tài gât. đầu:
- Ù'! Con đi, ráng vui vẻ để động viên bạ. Dù gì chuyện cũng lỡ rồi. Nhà con bé thiếu thốn chi đâu, sao phải ép uổng con cái như vậy
- Như Thủy dắt xe ra cửa . Cô không biết mình vui hay buồn . Việc Thanh Trà chấp nhận lễ đính hôn khiến cô hoang mang . Dù ba nó khắc nghiệt thật

- . Nhưng tính nết Thanh Trà đâu dễ khắc phục trước hoàn cảnh . Phải nó vì cô không ? Nó muốn cô được thanh thản đi bên Thái Tuấn . Nó đâu biết cô cũng có vui vẻ gì . Sự có mặt của Cao Cường những ngày này như một đám mây che khuất mọi tia nắng màu hồng trước mắt cô
- Như Thủy!
- Dừng xe chờ đến nơi ngã tư, Như Thủy ngỡ ngàng khi thấy Thái Tuấn . Anh cười rất tươi với cô, khiến con tim nhỏ bé yếu đuối của Thủy đập loạn cả lên, thất. tê.
- Thủy nhìn Tuấn:
- Anh đi chơi à?
- Thái Tuấn lơ lửng:
- Anh cũng là khách mời của Thanh Trà
- Thủy muốn nói: Tốt nhất anh đừng đến đó . Thanh Trà sẽ đau đớn lắm
- Nhưng cô lại bảo:
- Thanh Trà không nói cho em biết điều này
- Bây giờ em biết cũng được vậy . Anh muốn em đi chung xe
- Như Thủy ngờ nghệch:
- Còn xe em ? Vất đi hay sao ?
- Để anh tìm nơi nào đó gửi lại . Đừng từ chối anh mà THủy
- Mắt Thái Tuấn hơi cười, nhìn thât. quyến rũ . Cô biết mình chẳng bao giờ từ chối được anh, nếu nhìn vào đôi mắt đa tình ấy . Vậy mà, cô vẫn thích được soi vào . Ngốc thât. không nhỉ ?
- KHi đã ngồi cạnh Tuấn ở băng ghế trước, Như Thủy nghe hơi thở anh thật. nồng nàn:
- Tối nay em đi chơi với anh nha
- Bây giờ đã bắt đầu vào buổi tối . Em nghĩ mình không có thời gian nữa
- Thái Tuấn tủm tỉm:
- Sau bữa tiệc, anh muốn được cùng em đi một vòng than`h phố?
  THủy cắc cớ:
- -Thành phố có gì lạ? Ngày nào em chẳng đi đến mòn bánh xe?
- Thái tuấn nắm tay cô, bất chợt đưa lên môi anh hôn nhẹ:
- Vì anh muốn, đêm nay mọi người biết điều thiêng liêng nhất của anh .

Anh đã tìm được. cô gái đáng yêu nhất

- Như THủy nghe có dòng điện mạnh chạy qua người cô . Cuống quít, cô rụt tay về:
- Kìa Tuấn, em chưa muốn chết đâu . Coi chừng xe đâm vào côt. đèn đường đó
- Thái Tuấn ngọt ngào:
- Nhưng, em không từ chối lời mời của anh chứ? Đúng không?
- Như Thủy buột miệng:
- Với điều kiên
- Mười điều kiện anh cũng chấp nhận . Nói đi, giọt nước mát của lòng anh
- Như Thủy bật cười:
- Em không thích kiểu ví von thơ thần đâu . Bởi em thích học môn tự nhiên từnhỏ . Em muốn có cả Thanh Trà cùng đi
- Thái Tuấn kêu lên:
- Thanh Trà ư ? Em quên tối nay cô ấy rất bận rộn à . Và người được vinh dự đi bên cô ấy là Qúy sao ?
- Như Thủy thở dài:
- Em quên, và chẳng thích sự thay đổi chút nào . Em rất buồn khi Qúy trở than`h bạn Thanh Trà . Giá như...
- Thấy THủy bất chợt im lặng . Thái Tuấn cười cười:
- Nói tiếp đi Thủy . Em muốn Thanh Trà thế nào đây ?
- Như Thủy cắn môi:
- Anh, có thật anh không biết tình cảm của Thanh Trà . Nó yêu anh đấy
- Thái Tuấn thắng két xe, chiếc xe bị thắng gấp k hiến Như THủy va đầu vào cửa xe đau điếng . Thái TUấn bối rối:
- Như THủy, cho anh xin lỗi, em đau không? Chỉ do anh bât ngờ quá
- Như Thủy xoa xoa chán:
- Chỉ sợ nổi một cục u thì chán chết . Em không nói láo anh đâu . Thanh Trà đã kể cho em nghe về mối tình đơn phương của nó dành cho anh
- Thái Tuấn khổ sở:
- -0 Trời ạ! Tại sao lại như Thế chứ. Anh luôn coi Thanh Trà như đứa em gái nên anh không ngần ngại kể tuốt luốt mọi tình cảm anh dành cho em

với Thanh Trà . Ôi! Saoi anh ngốc thế nhỉ?

- Như Thủy nhíu mày:
- Anh đang ân hận hay nuối tiếc vậy Tuấn?
- Thái Tuấn trầm giọng:
- Anh tự trách mình đã ơ hờ thì đúng hơn . Nếu biết tình cảm của Trà, anh đã không bao giờ thố lộ những tình cảm của m`inh . Bây giờ không riêng Thanh Trà buồn, kéo luôn cả bạn anh rầu rĩ nữa
- Như Thủy ngơ ngác:
- Chuyện Thanh Trà mắc mớ gì bạn anh chứ. Mà bạn anh là ai?
- Thái Tuấn cười khổ:
- Bác sĩ Nhân . Thoạt đầu Nhân thích em . Sau biết anh chọn em . Cậu ấy đổi hướng qua Thanh Trà, vì nhỏ bạn em đáng yêu và tuyệt vời . Nó chưa kịp tỏ tình, đùng cái Thanh Trà tuyên bố đính hôn . Từ sáng đến giờ, nó đóng cửa phòng khách uống rượu suốt
- Đến lượt Như Thủy sửng sốt:
- Thật vậy ư ? Sao mọi người đều ngốc cả thế ? Tội cho Thanh Trà qúa . Nó chấp nhận Qúi cũng vì bất đắc dĩ
- Thái Tuấn thở dài:
- Mọi chuyện đã an bài cả rồi . Tụi mình tới nhà Thanh Trà cho kịp b uổi tiệc kẻo cô ấy lại buồn thêm
- Xiết mạnh tay Như Thủy, Thái Tuấn dịu dàng:
- ANh muốn chúng ta sớm có ngày như Thanh Trà . Được không Thủy ?
- Như Thủy bình thản:
- Em còn nhỏ, trách nhiêm ba em giao cho em là bốn năm đại học nữa . Anh chờ được không ?
- Thái Tuấn cười cười:
- Chỉ cần em nhận lời yêu anh . Dẫu thời gian dài bao lâu, anh cũng đợi được . Sợ khi ấy, em chê anh già thôi.
- Cả hai bật cười vui vẻ . Thái Tuấn mim cười . Anh huýt môt. điệu nhạc thất vui
- Như Thủy! Nhất định anh phải dẫn em về thưa với mẹ . Anh không tin là

mẹ anh lại từ chối một cô gái dịu dàng, đáng yêu như em.

Hồng Kim

Ánh Mắt Đa Tình

Chương 16

Đang ngồi uống cafê cùng Qúy, Thanh Trà chợt trố mắt . Thêm hai lần dùng tay xoa mạnh lên mắt mình, để xem cô có nhìn lộn không ?

- Nhếch môi, Thanh trà rủa gã đàn ông đẹp trai, hào hoa vừa cặp tay một cô gái ăn mặc diêm dúa đi vào . Đèn trong quán lại che khuất nhờ những chậu kiểng nên gã không nhận ra cô
- Qúy lắc vai Thanh Trà:
- Này em! Em đang chửi ai vậy?
- Thanh Trà chỉ tay:
- Người đàn ông mà nội của Như Thủy muốn nó lấy . Anh ta đâu đến nỗi cô đơn giữa thành phố này
- Qúy nheo mắt:
- Tay luật sư người Hà Nội phảI không? Cô gái kia đẹp hơn bạn em đấy
- THanh Trà chấp chói:
- Sao anh biết hay vậy ? Hắn tên Cường, bà nội Như Thủy coi hắn như Thần tượng . Hoá ra hắn cũng tầm thường !
- Nhưng, Như THủy có người yêu rồi mà, hôm đính hôn của tụi mình, anh ta đến cùng Thủy . Đẹp trai hơn Cường . Tư chất cũng mạnh mẽ hơn nhiều
- . Thủy qủa không lầm khi chọn người ấy
- Thanh Trà bật dậy:

Em tưc qúa . Phải dẹp bộ mặt đạo mạo của anh ta, để như Thủy được yên

- Qúy giữ tay cô, trầm tĩnh:
- Em lấy tư cách bạn bè à ? Em không cãi lại luật sư đâu . Hơn nữa Như Thủy đâu nhận lời anh ta, em mắng hắn, gây rắc rối cho Thủy thôi . Cứ kệ anh ta

Không nói thẳng, lần sau hắn cãi biến cho coi . Như Thủy đang muốn cắt hắn xa thật xa nó

- Giúp bạn kiểu em, không ổn đâu . Anh có cái này hiệu qủa hơn, lại không ồn ào . Cường cũng chưa biệt anh . Ngồi đây nha

- Dứt lời, Qúy thản nhiên bước đến bàn của Cao Cường . Chả biết anh nói cái gì, Cường tỏ vẻ khó chịu khi anh kéo ghế ngồi xuống
- Thanh Trà trợn mắt . Cô không nghĩ Qúy tự nhiên như... ruồi vậy ? Đúng kiểu Tây . Qúy rót bia vào ly của cô gái kia, đưa lên miệng uống chậm rãi . Trong lúc cô gái cười tươi rói, mặt Cường nhăn như khi?
- Thanh Trà chưa nghĩ được điều Qúy muốn làm, anh đã trở về, thản nhiên choàng tay lên vai cô
- Thanh Trà nhăn nhó:
- ANh bất lịch sự kinh khủng . Coi chừng Cao Cường nhận ra em
- Qúy nhún vai tủm tỉm:
- Em đang muốn chứng minh sự thật về Cường với nội của Như Thủy . Anh giúp em đấy thôi
- Úa! Anh giống thảm tử qúa. Em nhớ em chưa nói rằng, em muốn làm điều gì đó để lột trần sự thật ở Cường cơ mà
- Em chỉ chưa nói ra miệng . Chứ bụng em đã chứa đầy sự bực bội lên rồi . Mà thôi, chúng ta gọi thêm thứ gì uống đi

Thanh Trà kêu nhỏ:

- Em không uống nổi nữa . Thiệt đấy Nhưng Qúy vẫn kêu thêm hai ly coóc-tai đặc biệt

Thanh Trà chép miệng:

- Lẽ ra, anh phải kêu coóc-tai từ lúc mới vào . Đây là món giải khát em khoái nhất, uổng ghê
- Qúy tủm tỉm:
- Vài miếng coóc-tai, không đến nỗi làm em mất vòng em đâu . Hơn nữa phải chờ họ về trước
- Thanh Trà mòn mắt:
- Chi vậy?

Rồi em sẽ biết, đừng nóng

- Lỡ họ cứ ngồi mãi
- Mình vẫn phải về sau ho.

Nhưng em đã bắt đầu buồn ngủ . Suốt ngày nay em phụ mẹ đi gom thu hụi, bây giờ mệt muốn chết

- Qúy tỉnh bơ:
- Ráng chút nừa . Như THủy nhất định đền bù em xứng đáng . Em về lúc này, Cao Cường biết hết còn gì . Mà luật sư, nghề của họ cỡ nào họ không chạy tội cho được
- Thanh Trà nghi ngờ:
- Nhưng em có thấy anh làm gì đâu ? PhảI chi mình có máy ảnh ?
- Qúy điềm nhiên nhả từng vòng khói thuốc . ThanH Trà chưa quen với phong cách thân mật rất Tây của Qúy . Nhưng cô bắt đầu cởi mở với Qúy hơn
- Vài ngày nữa, anh bay trở lại Úc, công việc còn chờ anh rất nhiều . Để thu xếp trở lại được Việt Nam, Qúy cần khoảng thời gian khá dài . Và anh đồng ý để Trà tiếp tục theo học, nếu cô đậu đại học . Quyết định này của anh, khiến Thanh Trà mở rộng trái tim với anh hơn
- Dầu gì, cô cũng đã nhận nhẫn đính hôn của anh . Hãy làm người phụ nữ
  Việt Nam đúng nghiã, thủy chung
- May sao, ly coóc tai mới hai lần đưa lên miệng . Cao CƯờng đã đưa người đẹp ra về . ThanH Trà cười cười hích tay Qúy:
- Anh không tiễn người đẹp kià
- Qúy nhún vai . Vẫn nhìn ra, bắt gặp cô gái đang ngó nghiêng về phía bàn của anh
- Đợi họ khuất sau cánh cửa kiếng, Qúy đủng đỉnh tiến về chiếc bàn họ vừa ngồi . Anh cúi xuống phía dưới bàn, làm gì đó . Trở lại, anh chìa chiếc hộp nhỏ xíu như hộp diêm:
- Bằng chứng sống của em đấy
- Thanh Trà chớp mắt:
- Anh đăt. máy ghi âm hả? Sao anh có thứ này trong túi thế?
- Qúy tỉnh bơ:
- Dân ngoại kiều làm kinh tế như bọn anh đều phải có tất cả những thứ cần thiết dùng trong mọi tình huống bất ngờ . Em nhìn anh ghế qúa . Cứ như anh là gián điệp vậy
- Thanh Trà đón chiếc hộp, cười nhẹ:
- Em bị bất ngờ qúa . Cám ơn sự chu đáo của anh . Thế này, thì ông Cuong

hết cãi rồi

- Qúy vui vẻ:
- Về nhà em, chúng ta mở máy nghe thử trước . Lỡ họ cãi nhau như những người bạn làm ăn, thì quê độ tụi mình
- Nghe xong đoạn băng, Thanh Trà sầm mặt:
- Đúng là quân sở khanh . Em nhất định phải khiến hắn điêu đứng
- Qúy chậm rãi:

Đàn ông luôn có những tự ái rất cao . Biết đâu chừng Cuong cặp bồ với cô Diễm My này, cũng chỉ là để dắn mặt Như Thủy

- Thanh Trà nhếch môi:
- Như Thủy hoàn toàn không biết những mối quan hệ ngoài đời . Nó còn khở hơn cả em nữ A
- Em nói thế, anh vẫn chưa thỏa mãn . Vậy còn Thái Tuấn ? Sự hiện diện của anh ta biết đầu Cuong đã thấy . Xét về phương diện nào đó, nghĩ theo kiểu thực dụng, rõ ràng Tuan hơn Cao Cường nhiều điểm
- Thanh Trà mím môi:
- CÔng bằng mà nói . Họ ngang tài nhau thôi . Khổ nổi, tình yêu là do trái tim quyết dịnh . Như Thủy vốn bưỞng bỉnh, nó không thích tuýt người nói nhiều, con trai ra đường mà chăm chút nhiều đến hình thức, nó cũng mặc cảm lắm . Thái Tuấn có vẻ ngoài bất cần, khó gần . Chính điều ấy cuốn hút nó . Hai nguọi ấy có cả chụy lần cãi cọ nhau toé lửa, mới chịu kết bạn đấy . Anh về hay ở lại chơi là tùy . Đừng buồn nha
- Hơi lưỡng lự một chút rồi ThanH Trà cúi xuống, cô chủ động hôn lên trán Qúy một cái nhe.
- Qúy bàng hoàng vì cách thay đổi tình cảm mà cô dành cho anh . Chưa kịp hôn trả lai, Thanh Trà đã ra tới cửa.

Hồng Kim

Ánh Mắt Đa Tình

Chương 17

Thái Tuấn về đến nhà, đã gặp ngay nét mặt hình sự của mẹ. Bà đang coi ti vi. ANh khựng người lại một chút rồi mim cười bước đến ngồi cạnh me.

- Sao mẹ khong coi trên phòng mẹ ? vừa nằm vừa coi, thoải mái hơn ? Bà Tâm An không nhìn anh,hỏi gắn:
- Từ chiều đến giờ con đi đâu vậy Tuan?

Thái Tuấn cuoi cuoi:

- Con đi dự tiệc đính hôn của một. người bạn . Con nhớ có kể mẹ nghe rồi
- Là ai vậy ? Bạn bè chơi với nhau, sao không mời luôn Vân Phượng ? Mẹ không tin con có nguoi bạn thiếu tế nhị như Thế
- Thái Tuấn nhăn mặt:
- Bạn học cũ của con từ nước ngoài vê . Nó đâu biết mối quan hệ riêng của con . Hơn nữa, con cũng thích đuọc tự do
- Mẹ không đồng ý cách suy nghĩ và xử sự của con như hế . Vân Phượng là bạn gái của con mấy năm nay . Đúng ra con nên dẫn con bé đi chung để nó quen dần với bạn bè của con kìa
- Thái Tuấn kêu lên:
- Mẹ à ! Tại sao mẹ cứ mãi ép con như vậy . Mẹ không hiểu gì về Vân Phượng cả . Cô ấy khôgn hiền như mẹ nghĩ đâu
- Bà Tâm An gằn giọng;
- Con gái thời nay, hiền qúa dễ bị ăn hiếp. mẹ thích phụ nữ có cá tính mạnh mẽ và lưu ý con thêm lần nữa, ngoài Vân Phượng ra, mẹ sẽ không chấp nhận bất cứ cô gái nào làm dâu mẹ đâu . Nhớ đấy
- Thái Tuấn bực bội:
- Mẹ thất. vô lý và độc đoán . Mẹ nói thế, con nghĩ con không còn gì để/ nói với mẹ về vấn đề này . Bởi con lấy vợ cho con . Con phải chịu trách nhiệm về cuốc. đời của mình,hạnh phúc của gia đình . Mẹ không thể sống mãi để cấm đoán cho . Nếu chỉ một Vân Phượng . Con nhất quyết không lấy vơ.

- Bà Tâm An tái mặt:
- Con dám nói như thế với ta ư? Thât. ra, con có cô gái khác rồi phải không? Ta cho con môt. cơ hội, hãy đưa cô ta về đây. Biết đâu, nhìn thấy cô ấy, ta lại thay đổi suy nghĩ của mình
- Con chưa thể thực hiện lời mẹ . Vì con còn chưa biết người ta có chấp nhận tình yêu của con không . Về việc Vân Phượng con chỉ muốn lưu ý mẹ, Phuong không phải loại người đơn giản như mẹ nghĩ . Và cô ấy còn có cuôc. sống thât. buông thả . Chính con là đàn ông, con chưa dám đi đêm về hôm nhiều
- Bà Tâm An gay gắt:
- Đàn ông không nên nói xấu phụ nữ . Nhất là khi nguoi ấy vắng mặt . Vân Phượng luôn biết tôn trọng mẹ . Nó cũng biết chịu đựng những điều qúa đáng do con gây ra . Con đừng qúa quắt khắt khe với nó . Giàu có tiền bạc dư thừa, nó đến vũ trường để giải trí cũng kho6ng thể trách nó . Ăn thua là này nó biết dừng chân đúng vị trí
- Dứt lời, bà Tâm An bỏ đi về phòng
- Thái Tuấn buông nguoi xuống ghế . Khuôn mặt anh đầy vẻ dữ dội . Châm thuốc hút, anh rít liên tục, khói thuốc phủ mù mịt phòng khách

Trong khi ấy, tại nhà Như Thủy, Thanh Trà gõ đến đau cả tay lên cánh cửa, vẫn không thấy Như Thủy trả lời:

- Vậy là sao hả nhóc?

Quay sang phòng khách, cô hât mặt hỏi Thạch

- Như Thạch lơ ngơ:
- Sao là sao ? Chị hỏi gì em khôgn hiểu
- Thanh Trà dậm chân:
- Chị Hai em có nhà chứ?

Thạch gất. đầu:

- Thì chị ấy trong phòng chứ đâu . Chị kêu to lên
- Gõ đỏ cả tay, có nghe ai ừ hử gì đâu . Nè nhóc, có khi nào chị Hai em buồn tình đến độ... giận luôn chị em mình không ?
- Như Thạch kêu lên:
- Chị làm như Chị Hai em là nguoi dễ giận hờn . Để em gọi cho

- Dù đã cố tình vùi đầu sâu trong lớp mền gối, Như Thủy vẫn phải đứng dậy khi tiếng Như Thạch vang lên:

Chị Hai, chị Hai ơi, mở cửa em có chuyện nhờ chị chút

- Chuyện gì vậy nhóc ? Chị đau đầu qúa để mai đuoc không ?
- Như Thạch năn nỉ:
- $\acute{Y}$ trời, sáng mai em có bài kiểm tra vi tính . Lập trình phần mềm em cứ lơ mơ qúa . Chị làm ơn chỉ giùm em vài lượt nữa đi chi.
- Em không xạo chị chứ. Bình thường, có mấy khi em bó tay chịu thua
- Ây da ! Em chỉ là cậu nhóc đang tập gõ phím, chứ đâu phải chuyên viên kỹ sư . Việc làm sao trách sao đuoc
- Như Thủy do dự:
- Em rắc rốiqúa . Nghỉ một. chút cũng khong yên thân . Mà nè, nhỏ Trà về chưa ?
- Trời ơi, chị ấy giận chị, bỏ về mất tiêu rồi . Chị làm sao thế . Khi không lại không chịu tiếp chị Trà
- Như Thủy lắng lặng ra mở cửa, miệng làu nhàu:
- Hỏi gì thì hỏi mau đi

Như Thủy chợt nín khe khi nhận ra Thanh Tra đứng lấp ló sau lưng Thạch

- Cô mím môi định sặp cửa lại . Nhưng nhóc Thạch đã nhanh tay:

Chị không nên cư sử với chị Trà như Thế . Chị ấy muốn cho chị xem một bí mật gì đó

- Thanh Trà ung dung bước vào phòng Như Thủy:

Mày khong bị ấm đầu, để đến mức gọi bác sĩ Nhân chứ? Tại sao mày lại tránh tao?

- Như Thủy thở dài:
- Tao thấy ta có lỗi với mày

Điên! Tao và Qúy đã có sự cảm thông với nhau

- Mày khong cần phải tự an ủi mình . Nhìn mày lúc nhận nhẫn đính hôn . Tao thật. bất mãn
- Thanh Trà cuoi cuoi:
- Tao rât mừng vì cuộc đời vẫn dành cho tao môt. đứa bạn tốt là mày . Thủy nè, nếu vậy mày sẽ chấp nhận Cao Cường chứ . Nếu tao yêu Tuan của mày

- Mày còn khả năng làm điều đó ư? Tao sẵn sàng, miễn mày hạnh phúc
- Thanh Trà nghiêm giọng:
- Tao hỏi thật, từ hôm vô SG đến nay, Cao Cường đã nói gì với mày ? THuy căn môi:
- Ò .. thì .. cũng là lời yêu, những hứa hẹn ở tương lai
- Nếu tao dám phá bỏ cuộc đính hôn này, mày có dám chấp nhận Cuong không? Nói đi
- Tao không yêu Cuong . Trước và sau này tao vẫn nói thế . Tao linh cảm Cuong không thật sự với tao như lời anh ta thường nói . Nếu mày yêu đuoc Tuấn, tao sẽ vui lòng sống như những ngày hai đứa còn học chung nhau
- ThanH Trà nhìn Thuy thật lâu như muốn tìm xem ở bạn có điều gì ẩn khuấtm đau xót không ?
- Thủy này, nếu tao trả lại lễ vật cho Qúy, mày nghĩ tao có bị dư luận lên án nhiều không ? Và liệu Thái Tuấn, anh ấy có nghĩ đến tao không hả ? Như Thủy bình thản:
- Tao cũng không rõ lắm . Tuấn rất biết che giấu tình cảm của mình . Khi nghe tao nói mày đồng ý lấy Qúy vì thất vọng ở anh ấy . Tuan cỏ vẻ bứt rứt . Mà thôi, nếu mày dứt khoát đuọc, tao sẵn sàng ủng hộ mày
- Thanh Trà thả nguoi xuống giường ngôn ngang nệm gối của Như Thủy .
  Cô tỉnh bơ:
- Thế này nha Thuy . Tao biết mày yêu Tuan, nhưng lại không dám đối đầu với nội của mày . Bởi mày nghĩ đến những gì Cuong đã làm cho gia đình mày, đúng không ? Ơn nghĩa rất nhiều cách trả . Mày khong đuoc đem cuộc đời mày vào cuộc ơn nghĩa này . Thái Tuấn là nguoi đàn ông đủ tư cách bảo bọc cho mày suốt đời . Đừng vì chút tự ái bạn bè mà cao thượng hy sinh . Bây giờ tao cho mày một thông tin, để mày thoát khỏi sự áp đặt của nội mày
- Như Thủy ơ hờ:
- Chuyện gì nữa đa6y Trà?
- Thảy hộp băng nhỏ xíu lên mặt giường, Thanh Trà đủng đỉnh:
- Cho vào máy, mày sẽ nghe đuoc những lời ca tình yêu thật ngọt

- Như Thủy còn lưỡng lự, Thanh Trà đã bật khỏi giường, cô đến nơi đặt máy cat-sec và bỏ cuộn băng vào
- Như Thủy chết lặng, khi trong máy giọng nói ấm và rất Hà Nội của Cao Cường vang lên ngọt ngào:
- Diễm My, em khôgn tin anh là sao chứ?

Tin anh ? Em phải nghĩ thế nào về tình cảm anh dành cho con gái ông Tài ? Như Thủy xinh đẹp cỡ ấy ?

- Trời ơi! Diễm My à! Đàn ôgn tụi anh khi chưa cưới vợ, nó nhiều ngăn lắm. Như Thủy giống như một. bông hoa thơm anh vô tình đi qua vườn hoa và bắt gặp bông hoa lạ. Thủy không là em. Cô ấy không thể so sánh với em
- Em sợ lắm, những gì qúy nhất của đời con gái, em đã dành cho anh không chút tiếc nuối . Nếu anh bỏ em, em không hiểu em sống nổi hay không ?
- Cao Cường trầm giọng:
- Tin anh đi My, em sẽ là của anh . duy nhất và mãi mãi
- Anh không tiếc gia tài của Thủy, và anh từng bảo, SG mới là đất để anh dừng chân . My không phải nguoi SG, My không phải là nguoi SG, cũng không giàu bằng Thủy ?
- Cao Cường buông thỏng:
- Như Thủy là cô gái đáng yêu nhất mà anh gặp trong đời . Tiếc rằng Thuy kho6ng yêu anh . Nếu cố t ình, anh chỉ có duoc thân xác khô cứng của cổ . còn trái tim cô ấy thuộc về nguoi khác rồi ..
- Với tay tắt máy, Như Thủy nhếch môi:
- Tao hơi bị choáng . Vì không tin Cuong lại tầm thường như vậy . Với cuộn băng này, tao chắc nội sẽ không con` ép uổng tao . Gì chứ danh dự là điều nội tao qúy nhất . Đời nào bà chịu gả cháu cưng cho môt. gã đàn ông "điếm thúi" như Cuong . Tao cám ơn mày
- Thanh Trà cong môi:
- Tao chẳng thông minh đôt. xuất được thế, Tất cả nhờ ông Qúy cả đấy. Dân ngoại kiều, thứ gì nó cũng thủ sẵn trong nguoi, khiếp lên đuoc. Tao dang sợ, có ngày ông Qúy đặt máy ghi âm trong phòng tao đấy. Thôi nha, hãy ngủ đi môt. giấc, sáng mai trở lại với bài vở. Mày chưa bị ràng buộc

như tao . Hãy cố giữ những ngày tự do cu/a mình, càng dài càng tốt . Tao về đây

- Như Thủy chợt hỏi;
- Mày sẽ cùng ghi danh luyện thi với tao chứ?
- Ù'! Quy đã đồng ý
- Thanh Trà về rồi, phải môt. lúc lâu nữa Thủy mới vào giường . Giấc ngủ đến với cô thật nhanh . Trong mơ, cô nhìn thấy Thái Tuấn giữa những sợi tơ vàng óng như mây trời lúc trở gió giông.

Hồng Kim

Ánh Mắt Đa Tình

Chương 18

Từ công ty, Thái Tuấn cho xe chạy về hướng nhà Như Thủy . Đã hết giờ học ở trường, sao giờ này chị em Thuy vẫn chưa về ? Chiếc khóa vô tình treo cứng ngắc trước cửa . Tuan chạy xe tới quán cafe gần đó . Chọn một bàn nhìn ra đường anh thả mình xuống ghế bố . Gọi ly cafe đá, anh chậm rãi hút thuốc . Khói thuốc lảng vảng bay quanh anh như một mành sương mỏng

- Mấy hôm nay, công ty anh gặp một số rắc rối, nên anh khong có thời gian dành cho mình . Lúc nào anh cũng là nguoi rời công ty sau cùng . Trở về nhà với thân hìng mệt rũ . Đến mức mẹ anh phải xót xa . Nhớ Thuy kinh khủng nhưng anh không dám phôn cho cô . Vì anh chưa hề nói với cô chuyện này . Thuy còn trẻ, tính bồng bột, háo thắng, vui buồn bất chợt . làm cô giận, có nước anh sô lô môt. mình suốt đời
- Xin lỗi! Anh cho tôi ngồi chung đuoc không?
- Đang miên man nghĩ về Thuy, Thái Tuấn giật mình, anh nghe g iọng nguoi vừa hỏi thật quen
- Ngước lên, Tuan suýt bật tiếng kêu, khi nhận ra Cao Cường . May anh kịp dừng lại . Cuong, hình như chưa biết anh . Chẳng tội gì nói cho anh ta biết điều còn bí mật!
- Thái Tuấn lịch sự:

Anh ngồi cho vui . Uống cafe một. mình không phải dân ghiền cafe nhạc

- Cao Cường lại hỏi:
- Tôi hỏi hơi mạo muội . Phải anh đang có tâm sự ?
- Thái Tuấn lắc đầu:
- Tính tôi quen ngồi một mình, tìm sự yên tĩnh sau những giờ làm việc mết. mõi
- Khuấy chậm ly cafe, một lúc lâu sau, Cao Cường tủm tỉm:
- Tôi nhìn anh quen lắm, không rõ đã gặp nhau ở đa6u ? Anh có khi nào ra Ha Noi không ?

- Công ty tôi có vài chi nhánh ngoài Ha NOi, Hai Phong, nên tôi cũng thi thoảng được bay ra đó . Anh làm việc ngoài Ha Noi à ?
- Cao Cường cuoi:
- Tôi làm việc ở phòng luật sư . Được nghỉ phép vào SG chơi . Vừa du lịch vừa tìm đất đứng
- Thái Tuấn vui vẻ:
- Luật sư à ? Bây giờ rất nhiều công ty tư nhân mọc lên . Vì thế, việc thuê mướn luật sư là nhu cầu hàng đầu của mỗi doanh nghiệp . Anh đã tìm đuoc nơi nào chưa ? Và anh có bà con ở đây không ?
- Cao Cường như vô tin`h:
- Tôi có nguoi quen là giám đốc chế tạo phục hồi động cơ các loại ô tô, xe cơ giới . Tôi đang nhờ bác ấy
- Thái Tuấn kêu lên:
- Phải ông Vũ Tấn Tài không?

Cao Cường ngạc nhiên:

- Đúng ổng rồi, anh cũng biết bác Tài à?

Thái Tuấn cuoi cuoi:

- Ông Tấn tài nổi tiếng xưa nay ở SG, nguoi trong giới kinh doanh, còn ai không biết tới ông chứ . Vợ bỏ, có hai đứa con, một trai, môt. gái, học giỏi cực . Cô con gái xinh như mộng
- Cao Cường vui vẻ:
- Thì ra đều là nguoi thân cả . Như Thủy, con gái bác Tài là vợ hứa hôn của tôi . Chúng tôi ngày trước tầng có nhiều kỷ niệm với nhau
- "Dúng là đồ luật sư giỏi võ miệng . Láo kinh khủng . Như Thủy nghe đuoc câu này, cô bé sẽ khong dễ dàng tha cho kẻ dám xúc phạm đến cổ . Nhiều kỷ niệm..."
- Anh cuoi gì vậy?

Cao Cường ngạc nhiên nói:

- Thái Tuấn nhệch môi:
- À! Tôi đang nghĩ đến cô vợ hứa hôn của ôgn đấy. Qủa là ông giỏi hơn trai SG. Con trai trong này bao nhiều nguoi theo em bén gót. Vậy mà em chẳng chịu. Hay!

- Cao Cường khoái trá:
- Thế, trong số các chàng trai ấy, có ôgn anh không?
- Thái Tuấn lơ lửng:
- Nếu tôi vẫn là kẻ trồng cây si trước cửa nhà nàng ? Anh dám đuổi tôi không ?
- Cao Cường tự tin:
- Chuyện này, cả Thuy và tôi đều khong thay đổi đuoc . Tháng sau đuoc ngày chúng tôi sẽ làm lễ đính hôn . Nguoi lớn quyết định, đâu vô đó cả rồi
- Thái Tuấn rên rỉ:
- Ôi chao ! Tôi... chả lẽ tôi không còn hy vọng ? Không có Thuy, anh tìm cô khác . SG này hàng triệu triệu con gái đẹp
- Khong đuoc, tôi khong chịu thua anh đâu . Chưa đám cưới, Thuy vẫn còn quyền tự do lựa chọn . Tôi sẽ cố gắng chinh phục nàng
- Cao Cường cười đểu:
- Làm đuoc khong mà kêu to vậy ông anh . Tôi nghĩ, nếu ông anh có tài, có danh vọng như tôi . Dễ gì Như Thủy đã bỏ SG chịu làm dâu Ha Noi ? Tôi khong có ý định lập nghiệp lâu ngoài ấy, nên quyết định cưới THuy để tiến thân . Chứ thât. ra tôi cũng không yêu cô ấy . Hy vọng môt. ngày nào đó, anh ôm trong tay tình yêu của mình
- Thái Tuấn giận run . Anh chỉ muốn đấm vào mặt. Cuong một đấm cho hả giận
- nghĩ đến cảnh Như Thủy ngồi nghe Cao Cường lải nhải, anh lại hậm hực . Nhưng vì cô, anh cố kìm cơn giận của mình
- Vừa lúc ấym anh nhìn thấy hai chị em Như Thủy chở nhau về
- Vì ngồi xoay lưng lại, Cuong không biết điều đó Bình thản anh đứng lên trả tiền . không chờ tiền thối lại, anh nổ máy xe chạy đi . Vẫn còn nghe Cao Cường nói:
- Em tính luôn ly cà phê và thuốc của anh vào số tiền anh ấy tra?
- Nhún vai, Thái Tuấn thấy Cao Cường chẳng đáng đối thủ của mình
- Như Thủy tròn mắt, khi Tuan đứng trước mặt. cô:
- Ua! Anh Tuan! Anh đi đâu vậy?
- Thái Tuấn trầm ấm:

- Anh đến mời em đi ăn tối . Nhân tiện có câu chuyện muốn hỏi em
- Như Thủy bối rối trước ánh mắt nồng say của Tuan . Mấy hôm nay, không gặp anh, cô thấy nhớ anh quay quắt, đã hơn một. lần định ghé công ty anh hỏi thăm, nhưng cô chưa quen kiểu tìm kiếm ở những nơi đông nguọi . Nên đành ghìm nỗi nhớ trong tim
- Thái Tuấn dịu dàng:
- Em sẽ đi với anh chứ?

Như Thủy gât. đầu:

- Chờ em vài phút, em vào trong dặn Nhu Thạch
- Tuan vui ve:
- Hay rủ luôn thẳng nhóc đi chung cho vui . Ăn một mình ở nhà, buồn lắm
- Như Thủy từ tốn:
- Để em hỏi Thạch coi sao
- Một lúc sau, TH.ach đi ra cùng Thuy, cậu vui vẻ:
- Em rất tiếc . Nhưgn không thể làm kỳ đà . Mấy hôm nay chị Hai em nóng nảy lắm . Anh đưa chị ấy đến nơi nào mát mẻ ấy
- Như Thủy lừ mắt:
- Nhóc con! Coi chừng cái miệng lẽo mép, đàn ông nói nhiều con gái rất ghét đấy hiểu chưa. Chị mà kể tội em, Thanh Hằng nhéo em chêt luôn
- Nhu THạch nhún vai:
- Em đâu phải nguoi n hiều chuyện . Em chỉ nói dùm chị lời mở đầu khó nói thôi
- Như Thủy ngồi lên sau xe Tuan . Thất. tự nhiên, cô vòng tay ôm lấy eo anh, nghe Tuan cuoi nhỏ:
- Ôm anh chặt vào, kẻo đói bụng, anh chạy xe nhanh lắm đó Như Thủy không vừa:
- Bây giờ em ứ sợ nữa, vì biết anh đâu dại thí mạng em
- Tuấn cuoi thất. tươi, đưa tay kéo Như Thủy vào sát anh hơn Thoágn cái, chiếc xe vụt qua mặt một chiếc xe ngược chiều . Như Thủy nhăn mặt:
- Tuan bóp mạnh tay Thuy:
- Em nhận ra ai không?

Cao Cường hả anh?

- Em không ân hận vì đã đi với anh chứ?

Như Thủy dần dỗi:

- Anh học kiểu xóc óc em chi vậy . Em đang ghét Cuong kinh khủng . phải gặp anh ta lúc này, em nghĩ em không con` là em nữa
- Thái Tuấn dịu dàng:
- Anh đùa em thôi . Chứ đời nào anh chịu thu Cao Cường . Em muốn ăn gì ? Cơm hay mì, phở đây ?
- Thuy âm ù:
- Em dang đói, ăn không bị trả tiền, gì cũng ăn đuoc tất Em đáo để lắm
- Đâu phải bây giờ anh mới biết điều đó, đúng không nào Dừng xe trước môt. quán ăn bình dân, Tuan sánh vai cùng Thuy vào trong, anh từ tốn:
- biết em ghét sự màu mè, phô trượng, nên anh đưa em đến đây . Hy vọng không khí những nơi này hợp với em
- Như Thủy vui vẻ:
- Cám ơn anh đã quan tâm . Em nói trước nha . Ăn vài món nhẹ thôi, đừng gọi bia cho em . Gọi nhiều món, ăn không hết, bỏ đi vừa phí vừa có tội
- Thái Tuấn cuoi nhẹ:
- Em qủa là có tính cách của con gái VN . Anh rất sung sướng vì đã được em yêu
- Nhìn anh, Như Thủy bật cuoi khúc khích:
- Em không thích đuoc lên mây xanh đâu . Té gẫy cổ mất Như Thủy cong môi:
- Thủy có giấy báo trúng tuyển đại học rồi, không còn là cô bé nữa đâu anh giám đốc
- Thái Tuấn vẻ tiếc rẻ:
- Ôi chao! Có chuyện động trời đó ư? Như Thế là Thái Tuấn bị mất thêm một. khách hàng xịn. Chán ghê. Thủy này, em đậu trường nào vậy?
- Như Thủy cắn môi:
- Em và Thanh Trà đậu chung kinh tế. Riêng em thêm trường đại học khoa

học tự nhiên - xã hội

Thái Tuấn kêu lên:

- Tuyệt vời . Nhưng em có ý định theo học cả hai trường khôn g?
- Em thích học bên khoa học tự nhiên hơn . Nhưng mọi nguoi trong gia đình đều muốn em học kinh tế, đành tuân thu?
- Tuan thích thú:
- Coi như em chuẩn bị cho tương lai tụi mình có sự kết hợp hòa đồng . Em đúng mẫu nguoi anh đã chọn
- Thuy kênh mặt:
- Cho anh biết , Thuy không phảI loại nguoi dễ dàng chịu sự điều khiển ép buộc của ai đâu đó . Anh đừng mong
- Anh sẽ chờ đợi . Sự chờ đợi chắc chắn sẽ cho anh đuọc kết qủa tuyết. vời nhất
- Thuy cong môi:
- Anh có vẻ tự tin qúa đấy

Trong công việc, biết nguoi biết ta mới chiến thắng, em ạ.

Còn .. tình yêu ?

- Lòng tin tuyêt. đối với nhau

Nhưng...

- Câu nói chưa dứt, Thuy chợt im bặt . Vì một cô gái ăn mặc rất mô đen, đang xăm xăm tiến về bàn cô ngồi , Sau lưng cô ta một anh chàng khá bảnh bao, lọt lọt theo sau
- Anh Tuan! Không ngờ ông giám đốc một công ty tiếng tăm, lại chịu ghé quán ăn bình dân này . Chào cô
- Cô gái nói thật khiêu khích Tuan, rồi quay sang buông câu chào Như
  Thủy
- Thái Tuấn cau mày:
- Thế còn em ? Sự hiện diện của em ở những nơi này mới đáng ngạc nhiên đấy Vân Phượng . Đàn ông tụi anh ít mày mè, thích đâu ghé đó à
- Vân Phượng cong môi:
- Anh hay thật, tan việc không về nhà để bác cứ lo lắng mãi . Giới thiệu cô bé cho em làm quen đi

- Thái Tuấn nhếch môi:
- Tốt nhất em nên về bàn mình . Kẻo anh chàng vệ sĩ của em nổi giận, anh phải lãnh đủ mọi phiền phức . Chuyện gia đình anh, không cần em phải nói đâu
- Vân Phượng không vừa:
- Hắn chẳng là gì của em cả . Buồn thì cặp cho có bạn để đi ăn, đi nhảy .
  Bây giờ gặp đuoc anh, em cho hắn bai
- Thái Tuấn lạnh băng:
- Em nói năng phải cần trọng đừng để nguoi ta coi thường mình . Rất tiếc, anh đã có bạn, tụi anh có việc gấp phải đi
- Vân Phượng Tức tối:
- Anh không đuoc dối xử với em như vậy . Mẹ anh sẽ không tha thứ cho anh đâu
- Anh tự biết lo cho cuộc sống của mình . Vì anh lớn rất lâu rồi . Chào em, chúng ta về thôi

Kéo tay Như Thủy thất. di u dàng, anh ân cần:

- Chúng ta đi dạo ngoài xa lộ nha em
- Như Thủy áy náy:
- Anh à, hay chúng ta cứ ngồi đây . Để chị ấy buồn, em khó xử qúa
- Tuan cương quyết:
- Em đừng ủy mị như thế Thuy ạ . Không có chúng ta, Vân Phượng vẫn có nguoi dẫn đi ăn, đi chơi . Em không biết Phuong có giá thế nào đâu
- Vân Phượng cay cú:
- nếu đổi được cái mã tiểu thư khuê các của mình chỉ để đuoc anh nâng niu ân cần . Phuong bất kể giá phải tra?
- Tuan nhún vai:
- Sẽ có dịp tôi mời em một bữa thật ra trò . Bây giờ, thì xin lỗi nha Bằng động tác dứt khoát . ANh choàng tay qua vai Như Thủy, dìu ra ngoài . Dẫu không quen, Thuy cũng phải c hịu đựng . Cô không thể làm mất mặt anh trước cô gái kênh kiệu này ! Gât. đầu thay lời chào Vân Phượng, Như Thủy ngắng cao đầu bưỚc đi
- Dọc đường, Như Thủy hỏi Tuan:

- Cô ấy có vẻ rất đuọc lòng mẹ anh, đúng không?

Tuan nheo mắt:

- Đúng hay sai, đâu ăn nhằm gì tới tụi mình . Em không cần phải nghĩ nhiều về Vân Phượng
- Mẹ anh sống ở SG hay nơi khác?

Ở đây, trong môt. biệt. thự kín cổng cao tường. Kín như những suy nghĩ của bà về đạo đức, phẩm hạnh môt. con nguoi

- Còn ba anh?

Ba tôi mất lâu rồi

- Thuy xin lỗi đã gợi lại nỗi buồn của anh

Trước sau gì Thuy cũng phải biết, khi chúng ta coi nhau trên tình bạn

- Như Thủy dè dặt:
- Mẹ anh, chắc khó tính lắm
- Thái Tuấn châm rãi:

Nói cho đúng, mẹ anh là nguoi phụ nữ dễ tính nhất . Có điều, dạo này mẹ hay độc đoán, thích mọi việc đều phải theo ý mình

- Như Thủy kêu khẽ:
- Hình như đó là tâm lý chung của tất cả mọi nguoi khi bước qua ngưỡng cửa tuổi bốn mươi . Anh có nhiều anh chị em không ?
- Thái Tuấn lắc đầu:
- Chỉ một mình anh

Như Thủy chắc lưỡi:

- Nhà ít nguoi, đôi khi cũng tạo cho không khí gia đình nặng nề, vắng vẻ . Gia đình em cũng buồn lắm, nhưng chẳng có cách gì kéo cuộc sống trở lại
- Thái Tuấn do dự:
- Em vẫn còn mẹ, đúng không?

Dạ! Nhưng từ lâu, mẹ như không còn tồn tại trong cuộc đời chị em em

- Xin lỗi anh hơi tò mò . Bây giờ mẹ em ở đâu ?

Em khong biết . Tự nhiên mẹ em bỏ nhà đi biệt, đuoc hơn tuần sau ba bị dính vô vụ buôn lậu hàng qua biên giới . Từ đó tới giờ, tụi em không hề có tin của me.

- Tuan kên lên:

- Nghĩa là mẹ em cũng mới ra đi?
- Chính xác là đuoc hơn bảy tháng
- Ba em khong tìm mẹ em sao ? Nguoi cố tình ra đi, nguoi phía sau mò mẫm tìm, theo anh có kết qủa không
- Tuan thở dài:
- Rốt cuộc gia đình nào cũng có n hững uẩn khúc riêng . Chúng ta là con, đôi khi phải gánh chịu hậu qủa
- Khi Tuan đưa Như Thủy về, Thành phố đã bắt đầu vào đêm Dừng xe đầu hẻm, Thuy nhất định không để anh theo tận vào nhà
- Ánh trăng đầu tháng treo lơ lửng tít trên bầu trời cao, xuyên qua những tán lá cùng cao tít tắp phía trên các dãy nhà lầu . Như Thủy bối rối khi bắt gặp ánh mắt đắm say, nóng rực của Thái Tuấn nhìn cô . Nâng cằm cô lên, anh dịu dàng:
- Như Thủy, hãy đồng ý là dòng nuoc trong lành chảy qua đời anh . Gội rửa dùm anh c hút vết nhơ lấn cấn bám nơi da thịt nghe em
- Thuy cuống quít giấu vội mắt mình vào vai TUan . Đời nào anh chịu để mất đi khoảnh khắc yêu thương đó
- Anh yêu em qúa . Thuy ơi
- Nụ hôn ngọt ngào trượt trên bờ môi đang hé ra nũng nịu . Đắm say làm sao !

Hồng Kim

Ánh Mắt Đa Tình

Chương 19

- Buổi sáng chủ nhật, còn ngủ nướng trên giường, Như Thủy bị kéo dậy bởi tiếng gõ cửa dồn dập. Ba đi vũng tàu phải chiều tối mới về. Còn Như thạch chắc đã nhón sang nhà Thanh Hằng. Quấn nhau như nem chả biết học hành sao nữa
- mà ai nhỉ. Bất lịch sự kinh khủng. Cả tuần có đuọc một ngày nghi?
- Lầu bầu, lụng bụng , Như Thủy chậm rãi ra mở cửa. Cô hoàn toàn ngạc nhiên khi thấy nguoi gọi cửa là Vân Phượng. Chị ta làm sao biết nhà mình nhỉ ? Không lý nào Thái Tuấn lại chỉ ?
- Mà khong quen biết đến tìm mình chi đây ? Cố dắn cảm xúc bực bội, Thuy vui vẻ:
- Bất ngờ qúa. Chị đến tìm tôi hay tìm ba tôi vì công việc. Mời chị vào nhà
- Tôi có chuyện cần nói với Thuy
- Là chuyện gì vậy ?

Chúng ta ra quán, tìm chút gì đó vừa uốgn vừa nói chuyện được không?

- Như Thủy chậm rãi:
- Tôi không có thói quen ngồi hàng quán buổi sáng. Nhà tôi cũng không có ai ở nhà. Chị cứ tự nhiên nói điều gì đó, vỚi tôi tại đây
- Vân Phượng lưỡng lự:
- Thôi đuoc, nếu thật sự không làm phiền đến gia đình
- Như Thủy nhún vai:
- Tôi quen ăn sáng ở nhà, do chính tay mình làm các món ăn mà mình thích. Như bây giờ nè, sau 15 phút tôi sẵn sàng đãi chị bữa điểm tâm bằng mì xào gan
- Vân Phượng từ chối:
- Không cần bày vẽ đâu. Cô bé có sẵn trà cho tôi một ly là đuoc
- Cách nói chuyện của Phuong đầy trịch thượng, nhưng Thuy cũng không buồn đốo chối. Cô linh cảm việc Phuong đến đây nhất định có liên quan tới Thái Tuấn

- Bỏ mặc Vân Phượng ngồi môt. mình ngoài phòng khách, Như Thủy chậm rãi xuống nhà sau làm vệ sinh
- Khi trở ra, cô đem theo ly trà nóng

Trà lipton đó. Chị cần đường không?

- Vân Phượng tỉnh bơ:
- Thi thoảng cũng nên uống thứ nước đậm đặc nguyên chất này. Để xem nó đắng hơn, hay cuộc đời có những cú ngã đắng chát hơn
- Như Thủy chống tay lên cằm, nét mặt không biểu lộ môt. cảm xúc gì
- -- Vân Phượng cắn môi:
- Tôi muốn thưƠng lượng với Thuy môt. việc
- Như Thủy thản nhiên:
- Về chuyện Thái Tuấn phải không?

Vân Phượng gật đầu:

- Tôi muốn biết Thuy là gì của anh ấy?

Sao chị không hỏi thẳng Thái Tuấn ? Anh ta sẽ cho chị câu trả lời đúng nhất

- Vân Phượng mím môi:
- Tuân là kẻ cao ngạo, háo thắng. Anh ấy đời nào chịu nói thất. cho tôi biết. Tuan thích sự lơ lững hơn những mối tình chân thật
- Như Thủy ấm ức:
- Chị đã biết những gì về tôi và Tuan?

Kho6gn nhiều lắm, đủ để biệt cô là nguọi anh Tuan chọn. Đúng không?

- Như Thủy bình thản:
- Đúng thì sao ? còn không ?
- Tôi lấy làm tiếc. Vì Tuan yêu cô bé nhưng không đủ nghị lực để thay đổi quyết định của mẹ anh đấy. Bởi tôi là nguoi con gái đuoc bác ấy chọn để sau này thành vợ ảnh, lâu lắm rồi. Tính mẹ anh Tuan độc đoán, chuyện gì bác ấy đã quyết, thì khó ai thay đổi đuoc. Cô còn trẻ, có tài, cô không yêu Tuan cô vẫn còn nhiều nguoi khác để yêu thương
- Như Thủy bặm môi:
- Chị đâu tới mức mất giá dữ vậy. Chị đẹp, gia đình chị đầy giàu sang quyền lực. Có nhất thiết chị phải lấy cho đuọc Tuan không ? khi anh ấy

không hề dành cho chị tình yêu

- Vân Phượng kêu lên;
- Tôi biết. Nhưng, giữa hai chúng tôi đã có năm năm cận kề gần gũi. Tôi không hề đi chung người đàn ông khác trong suốt thời gian quạ Bạn bè, những nguoi quen biết hai gia đình chúng tôi đều nghĩ tôi đã là nguoi của anh Tuan. Trước đa6y Tuan vẫn chăm sóc, yêu thư Ơng tôi. Chỉ thời gian gần đây, ảnh tự nhiên thay đổi
- Như Thủy cao giọng:
- Chị nói thẳng ra đi. Chị muốn gì ở tôi

Tôi muốn Thuy hãy trả Thái Tuấn lại cho tôi. Tôi biết hiện tại mẹ cô đang ở đâu. Tôi sẽ giúp để cô đuoc đoàn tụ lại với mẹ mình. Bà ấy bây giờ giàu lắm. Giàu trong sự cô đơn, phá tiền bằng các cuộc mua vui với lũ con trai choai choai, chả lẽ cô cam lòng nhìn mẹ mình sống buông thả?

- Như Thủy tức run nguoi, mặt cô tái mét:
- Mẹ tôi à ? Khi nguoi mẹ đã cố tình bỏ rơi con cái, chạu theo bã nhục vọng tầm thường, mặc chồng con lay lất. Thì tôi đã hết rồi tình mẫu tử. Với tôi suốt đời này, mẹ đã chết. Con người ai cũng có ham muốn, môt. điều gì đó. Song kiểu sống của mẹ tôi, tôi không thể tha thứ và chấp nhận
- Vân Phượng nhếch môi:
- Tôi không tin ở đời này, lại có nguoi bỏ mẹ ruột, để níu kéo tình yêu còn ngoài tầm tay mình. Phải vì gia tài của Tuan khong ? Tôi có thể cho cô môt. số tiền, đủ để cô sống nhàn hạ suốt đời chỉ cần cô quên Tuan
- Như Thủy hét lên:
- Tôi không bán tình yêu của mình. Càng không thèm tiền bạc của chị. Chị hãy đến nói cùng Tuan. Nếu anh ấy chấp nhận, tôi tự biết thân phận mình. Tôi cũng báo cho chị biết, nếu còn nhục mạ tôi nữa, tôi không tha thứ cho chị đâu, chị về đi đừng bao giờ đến đây nữa

Vân Phượng tức tối:

- Ngọt không muốn, tôi sẽ cho cô nếm mùi đau đớn. Bà Tâm An không cho phép cô tới gần con trai bà ấy đâu. Chờ đi
- Đóng mạnh cửa phòng, mặc kệ Vân Phượng lải nhải bên ngoài. Như Thủy chạy về phòng mình, nằm vật xuốgn giường

- Thât. qúa quắt. Tại sao lại có hạng nguoi trơ trên đến như thế chứ? Như Thủy suy nghĩ mãi. Cô vẫn không nguôi tức
- Còn nữa, tại sao chị ta lại biết rõ về gia đình của cô? mẹ cô? Trời ơi, nếu đúng như lời chị ta nói, cô thất. xấu hổ và nhục nhã. Có môt. nguọi mẹ sống phóng túng, kinh khủng như vậy? Thử hỏi còn ai dám gả con cho cô nữa chứ?
- Tại sao mẹ cô không chết đi, để chị em cô đuoc dành cho bà chút lòng kính yêu ? Tại sao bà không thể sống đàng hoàng như những nguoi mẹ nghèo khác ?

Gần trưa, Như Thủy vẫn nằm vật vã trên giường. Với hàng trăm ý nghĩ khiến đầu cô muốn nổ tung ra

- Lại có tiếng gõ cửa đều đặn, kiên nhẫn. Như Thủy kêu lên:
- PhảI Thạch không ? Chị không chốt cửa, vào đi Không có tiếng của Thạch. Nhưng có tiếng mở cửa thật. nhẹ, sau đó là những bước chân đi dần về phía phòng của cô
- Như Thủy uể oải:
- Nhà chắc không có đồ ăn đâu. Sáng giờ chị đau đầu qúa, không muốn ăn uống gì. Nhóc đói, thì chịu khó làm mì tôm ăn đỡ nha
- Vẫn không có tiếng ừ hử của Thạch. Cái thẳng này, bữa nay tự nhiên im thin thít. Hay lại cãi nhau với Thanh Hằng nữa. Đúng là...
- Như Thủy xoay mặt. ra ngoài. Cô chợt. cuống quýt, khi nhận ra nãy giờ m`inh đang nói chuyện với Thái Tuấn. Anh ngồi xuống giường, nét mặt đầy lo lắng, căng thẳng
- Em bệnh à ? sao không ra ngoài mua thuốc uống ? Bác và Thạch đi đâu vắng hết vậy ?
- Như Thủy lãng tránh:
- Hôm nay anh không đi chùa với mẹ anh à ? vậy mà em cứ nghĩ anh đang thành tâm làm phật tử của phật tổ, để cầu nguyện sự thành đạt cho mình đấy
- Ôm gọn cô trong vòng tay, Thái Tuấn dịu dàng:
- Em ngốc qúa đi. Cửa phật là nơi mưa móc phù hộ cho con nguoi thoát mọi khổ đau bệnh tật. Phật tổ không bao giờ chấp nhận mọi lời cầu xin

đuoc giàu có đâu em. Nhờ không đi, anh mới biết đuoc em nhốt mình trong phòng thế này đây. Em đau ở đâu

- Mím môi, Như Thủy lắc đầu:
- Em chỉ hơi nhức đầu. chắc tại lâu rồi không ngủ nướng. bây giờ em đỡ nhiều rồi
- Nâng khuôn mặt cô lên, Thái Tuấn lắc đầu:
- em đáng bị ăn đòn, vì tội lười biếng không chịu ăn uống
- Tránh tia mắt như lửa của anh, Như Thủy cong môi:
- Bây giờ em sẽ đi. Bởi em bắt đầu nghe bụng biểu tình ùng ục
- Đặt bờ môi nóng bỏng những đam mê, hôn nhẹ lên mắt cô, nụ hôn thât.dịu dàng nâng niu, trượt dần xuống môi cô và dừng lại. Như Thủy cuống lên. Trong môt. phút cô quên hết tất cả. Chỉ còn lại những khát khao duoc anh yêu thuong. Thái Tuấn thì thầm: Thế này, thì anh phải cưới em ngay thôi cô bé. yêu anh mãi nghe Thuy
- Đang ngất ngây với nụ hôn nồng. Như Thủy chơt. nhớ tới Vân Phượng, những lời nói của cô ta, vang chan chát bên tai cộ Rã rời, cô đẩy nhẹ Tuan ra. Nét mặt buồn câm nín

Thái Tuấn khựng nguoi, anh lo lắng:

- Em sao vậy THuy? Giận anh hả?

Như Thủy lắc đầu:

Khong có

- Em giấu anh. Hôm nay em lạ lắm. Hình như em đang cố tình giấu anh chuyện gì đó
- Như Thủy giả lả:
- Tại em đói bụng. Em có tật xấu lắm. Hễ đói bụng là đau đớn, khó chịu
- Tưởng thật., Thái Tuấn chắt lưỡi:
- -Khờ qúa nhỏ ơi, đói thì ăn, chứ sao lại nằm một chỗ nhịn chớ. Bây giờ thì dậy đi, anh sẽ dẫn em ra phố. nằm kiểu này, không bệnh cũng giống bệnh nặng vậy
- Như Thủy gượgn mỉm cười. Cô thật sự bối rối khi phải đóng kịch và nói dối Tuan. nếu cứ thế mãi, cô làm sao chịu nổi chứ? Cũng không thể nói ngay cho anh biết. Bởi thực tế, cô cũng chưa hiểu nhiều về anh mà. yêu làm

chi cho thêm rắc rối, suy nghĩ đâu đâu, muốn điên đuoc. Thật chán.

Hồng Kim

Ánh Mắt Đa Tình

Chương 20

- Ở nhà mãi cũng buồn, Như Thủy quyết định tìm cho mình một. việc làm để khỏa lấp thời gian
- Vừa nghe cô nói, ông Tấn Tài đã gạt phắt:
- Con không phải làm lụng gì cả . Nghĩ ngơi cho khỏe, hoặc muốn thay đổi không khí con có thể lên Đà Lạt . Căn nhà của chúng ta cả năm nay vắng vẻ . Con lên đấy chơi hết hè về đi học
- Như Thủy nhăn nhó:

Con lớn rồi mà ba . Phải tập lao động cho quen . Lỡ khi sa cơ lỡ vận, còn biết việc để kiểm sống với người ta

- Ông Tấn Tài lắc đầu:
- Ba không bao giờ để sai lầm thêm lần nừa đâu . Bây giờ chúng ta cứ sống bằng đồng lương của ba, vẫn dư dật . Việc của con là phải học . Hay con muốn ra với nội không ?
- Nói câu này, khuôn mặt ông Tài như rạng rỡ hắn lên . Như Thủy thừa biết cô đang nghĩ gì, khi muốn cô đi Hà Nội . Phải chi đừng có Cao Cường, thì hè này cô thất. sự vui vẻ ngoài Ha Noi . Bãi biển Đồ Sơn và Hạ Long có nhiều điểm quyến rũ hơn bãi tắm Vũng Tàu . Nước ngoài đó xanh hơn, vài cát cũng trắng hơn . Nhất là biển Hạ Long, những chuyến du thuyền ra các hang động nằm giữa mặt biển, luôn là nỗi đam mê cuốn hút cô
- Con nghĩ gì vậy ? Đồng ý thì ba đăng ký vé máy bay cho hai chị em luôn
- Như Thủy lắc đầu:

Nếu ba không đồng ý cho con đi làm . Con sẽ lên đà Lạt, dù con rất muốn đuoc gần nội

- Con ngại Cao Cường à ? Tránh trời khong khỏi nắng đâu con gái . Bà nội vẫn luôn nhắc nhở ba . Thủy nè, thẳng Cuong còn ở đây, sao hồm rày ba khong thấy nó ghé . Hay con có nói gì khiến nó tự ái không con ?
- Như Thủy nhăn mặt:
- Nguoi ấy mà biết tự ái, tự trọng sao?

Ôi! Con bé này? Nói năng gì kỳ vậy. Dẫu sao cũng nhờ cậu ta, ba mới đuoc tự do

- Như Thủy cao giọng:
- Mọi nguoi ai cũng nói vậy, để tự buôc. mình vào sự Ơn huệ luẩnquẩn với anh ta . Con thì nghĩ khác . Bản thân ba trong sạch, chớ nếu ba có lỗi, anh ta cũng không tài thánh gìgỡ tội cho ba . Hơn nữa, nếu anh ta khong nhận việc bào chữa cho ba, vì văn phòng luật sư vẫn còn nhiều nguoi khác . Con không muốn bị trói buộc vào nợ Ơn nghĩa ấy qúa nhiều . Trong lúc chúng ta đâu có nhờ không anh ta ?
- Ông tấn Tài nhìn con:
- Nói cho ba nghe xem, con và cậu ta đã có vấn đề gì?
  Như Thủy bặm môi:
- Cao Cường là nguoi đầy tham vọng . Anh ta muốn vào SG, nên bằng mọi giá lấy cho đuoc điểm với nội . Thực chất, anh ta không hề yêu con . Anh ta rât giỏi che giấu chân tướng của mình . Nên vào đây cả tháng anh ta co nguoi con gái khác, cô này làm nghê mô giới, chào hàng điện tử, giàu, sống độc thân . Và Cuong đã sống với cô ấy như vợ chồng
- Ông Tấn Tài kêu lên:
- Ba khong tin , thẳng ấy lại dám dối trá với gia đình chúng ta . vì mẹ cậu ta rất qúi nội con . còn nữa, từ đâu con có nguồn tin này
- Như Thủy đắng ngắt:
- Vô tình thanh Trà cùng bạn nó, gặp Cuong trong quán ca fê, Qúy đã cản không cho Thanh Trà mắng cuong tại đó, và anh ấy ghi đuoc cuộc nói chuyen giữa hai nguoi
- Ong Tai nhăn mặt:
- Ghi âm à ? Đến mức đó ư ? Rồi cuộn băng ấy đâu ?

Như Thủy điềm tĩnh:

- Con cất rồi ba ạ . Chỉ đem ra, khi nội một mực ép con . Thật ra mọi nguoi trong gia đình chúng ta đều lầm nguoi
- Ông Tan Tài đăm chiêu:
- Qủa thật ba bất nhẫn qúa . Con nguoi ta sao khó đoán đuoc thật giả giữa cuộc sống qúa nhiều nghiệt ngã này

- Như Thủy do dự:
- Phải ba đang nghĩ đến mẹ con không?

Ông Tai thở dài:

- Mẹ của con đúng là bài học đau đớn nhất mà tận bây giờ ba vẫn chẳng muốn tin . Mấy chục năm mẹ con sống trọn đạo thủy chung hiếu để . Vậy mà...
- Như Thủy mím môi:
- Nếu biết nơi mẹ đang ở, ba có tìm đến không? Con hỏi thật đó
- Ông Tai trầm giọng:
- Điều ấy con nên hỏi lại mình và như Thạch . Hai đứa con có thể tha thứ cho mẹ con không đã ? Cuộc đời ba, ngoài công việc, ba chỉ còn niềm vui ở hai chị em con . Ba không còn chút tình cảm nào dành cho phụ nữ nữa . Có lẽ, con sẽ lên án, trách móc ba .Ba không chối đã thờ ơ trước sự bức xúc của mẹ con . Lỗi đó thất. dễ sửa và dễ nói . vậy mà mẹ con đã im lặng, để rồi phản bội ba . Với ba, sự phản bội không thể tha thứ đuọc . Nhưng, các con đề nghị, ba vẫn sẵn lòng
- Như Thủy chua xót:
- Nghĩa là mẹ chẳng còn hy vọng quay trở về mái ấm gia đình nữa . Con không trách ba đâu . vì thực tế, mẹ đang tiếp tục sống một cuộc sống chẳng cònđạo lý
- Ông Tai thảng thốt:
- Con vẫn liên hệ với bà ấy?
- Không, ba ạ . Là do một nguoi con gái muốn trao đổi tình cảm của con, cô ta cho con biết điều ấy
- Trao đổi tình cảm ? Con nói gì ba không hiểu vậy Thuy ? Như Thủy thở dài:
- Chuyện riêng của con ba ạ . Nhưng con không muốn nói bây giờ . Vì con chưa xác định rõ tình cảm của mình nghiêng về đâu
- Ông Tai lặng nguoi:
- Nghĩa là, con đã có bạn trai ? Cậu ta là ai ? Phải có nguoi ganh ghét, muốn con quên cậu ta không ?

Như Thủy rầu rĩ:

- Con nghĩ, nguoi bày ba biết rất rõ. Qủa là anh ấy chọn con, chứ không chịu chon cô gái mà mẹ ảnh sắp đặt. Con bối rối lắm ba ạ, vì con chưa một. lần gặp mặt mẹ anh ấy, sao bà ta khẳng không chịu con chứ?
- Ông Tài nhẩn nha:
- Như Thủy à, con bình tĩnh lại và nói cho ba nghe . Cậu ấy là ai đã
- Như Thủy bặm môi:
- ẢNh là giám đốc nhà máy dệt Thái Tuấn

Hả ? Thái Tuấn ? Tưởng ai xa lạ chứ cậu này ba biết rõ cả gia đình cậu ta nữa . Mẹ Thái Tuấn hồi trẻ đẹp nhất nhì đất Sài Gòn Gia Định . Nên mới trở than `h nữ biệt động than `h phố . Bà ấy giỏi lắm, nhưng đường tình duyên không mấy suôn sẻ . Chồng chết lâu rồi, nhưng vẫn sống độc thân nuôi cậu con trai

- Ba! Sao ba biết rõ gia đình Tuan như thế. Là nguoi vào sanh ra tử, tại sao bác ấy không nghĩ thoáng một chút cho con cái nhờ
- Ông Tài nhíu mày:
- Con chưa nói cho ba hay, cô gái bà Tâm An chọn làm dâu là ai?
- Như Thủy xụ mặt:
- Cô ta là con gái cưng của ông giám đốc ngân hàng thành phố
  Ông Nguyện! Rốt cuộc thì chúng ta lại đổi ân oán tương tình cho nhau nữa rồi
- Như Thủy ngần ngơ:
- Ba nói gì mà tương tương oán oán vậy ba?
- Ông Tai trùng giọng:
- Chuyện dài lắm con ạ . Ba chỉ có thể tóm tắt thế này . Ngày trước ba và ông Nguyện học. chung trường, sau đó cùng gia nhập tổ chức bị mật của sinh viên . Sau một trận đánh vào khách sạn Đô Thành, ba gặp đuọc cha của Thái Tuấn và đưa ông về chiến khu luôn . Thời gian sau ba về than h phố bắt liên lạc với đội biệt động than h . Gặp rồi yêu thầm bà Tâm An, là mẹ cậu Thai Tuan bây giờ . Ba hoàn toàn không hay biết bà Tâm An đã nhận lời hứa hôn của ba Thái Tuấn . Một cô gái của môt. gia đình cơ sở, đem lòng yêu thương ba, ba chẳng hề hay mối tình của cô ấy . Oái oăm thay, ông Nguyện cũng yêu cô gái một. cách âm thầm cho đến ngày bà Tâm

An đuoc to6? chức đồng ý để bà lập gia đình . Ba mới biết nguoi ấy là ông Hai Hùng, phó chính trị viên đại đội của ba . Phải mất một thời gian sau nữa, ba mới tạm nguôi ngoai . Vào một buổi tối, vô tình ba nghe đuoc câu chuyện giữa ông Trí nguyện và cô gái cơ sở kia . Ba bàng hoàng khi biết cô gái ấy yêu ba, ông Nguyện đành chôn vào lòng nỗi buồn của mình, cho đến tận ngày gặp bà Nguyện bây giờ

- Như Thủy tròn mắt:
- Ba cũng rắc rối ghê . Thế sao ba không làm đám cưới với dì ấy ?
- Ông Tai cuoi buồn:
- Sao lại khong! Cô ấy là mẹ của chị em con đấy thôi. Ông Nguyen cay cứ việc này lắm. Ba không ngờ ngày n ay con lại rơi vào cái vòng luẩn quần này
- Như Thủy kêu lên:
- Hèn chi?
- Con muốn nói cái gì hả?
- Ba ơi, có lẽ nào mẹ đang ở đâu đó ngay trong khuôn viên nhà ông Nguyen
- . Nếu khôgn như thế, làm sao Vân Phượng biệt đuọc tất cả những bật hạnh của gia đình mình . Con phải làm sao đa6y ba ?
- Ông Tài xót xa:
- Con không cần phải xúc độgn như thế Thuy à . Chuyện gì đến, tự nó đến thôi . COn nói thiệt ba nghe coi, Thái Tuấn đã nói gì với con ?
- Thì... cũng như ba hồi trẻ ấy . Con không nói đuoc đâu, kỳ lắm . Nhưng anh ấy rất yêu con và muốn tiến tới hôn nhân Ông Tai gât. gù:
- Bây giờ con đừng bận tâm những chuyện kho6ng đáng nữa . Con cứ ra Ha Noi chơi thăm bà nội . Chuyện của con và Thái Tuấn để ba dàn xếp . Ba không tin Bà Tâm An lại ghét con gái của ba
- Nhưng ra đó, con ngại lắm . Từ chối Cuong thì nội mắng, đem bằng chứng ra thì làm mất tư cách Cuong qúa . Chắc con lên Đà Lạt ba a.
- Đi đâu cũng đuoc . miễn con thảnh thơi là ba yên tâm . Con định khi nào khởi hành để ba bố trí xe đưa con lên trền
- Cắn môi suy nghĩ, một lúc sau Như Thủy khẽ khàng:

- ngày mốt ba ạ . Chiều mai con thi lập chương trình phần mềm của máy vi tính . Thi xong, con đuoc tự do hết mùa hè . Với lai con cũng muốn rũ vài đứa bạn lên đó cho vui . Coi như môt kỷ niệm hồng cho tuổi học trò ba a.
- Tùy con! khi nào thu xếp xong thì nói để ba lo xe . Vậy nha.

Hồng Kim

Ánh Mắt Đa Tình

Chương 21

- Đang lúi húi đảo xoong cơm điện cho ráo nước, Như Thủy nghe tiếng nhóc Thạch chí chóe:
- Điện thoại của chị Hai nè

Phủi vội tay vào chiếc khăn vắt hờ hững trên vai, Như Thủy hấp tấp bước lên nhà:

- Ai gọi vậy nhóc?

Như Thạch nhấm nhẳng:

- Nhóc hoài . Nguoi ta còn cao hơn cả chị . Am không nghe rõ lắm, chỉ biết là tiếng phụ nữ

Như Thủy nhấc máy:

- Alô, Như Thủy nghe đây

Giọng nói thật điệu của Vân Phượng vang lên:

- Sao rồi, em gái, đã suy nghĩ kỹ chưa?

Như Thủy mím môi:

- Tôi quên mất lời đề nghị của chị rồi . Tôt nhất, chi nên nói chuyện với Tuan, chắc chắn anh ta sẽ giúp chị có câu trả lời đúng nhất

Giọng Vân Phượng cố nén:

- Tôi đã thưa chuyện của em với bác An . Bà ấy giận điên lên, dùng toàn những danh từ không mấy hay ho để chửi em . Là người có học, lý nào em chịu cúi đầu tuân thủ sự khắc nghiệt của bà ấy
- Như Thủy gắn giọng:
- Cám ơn chị đã có nhã ý tốt . Tôi cũng đang định tới thăm bác ấy môt. lần Để van xin bà ấy rủ lòng thương à ? Vô ích thôi em gái ạ . Trái tim bà Tâm An đóng băng lâu rồi . Tốt nhất em cứ tránh mặt Thái Tuấn . Mọi việc sẽ bình yên em a.
- Xin lỗi, tôi không dư thời gian để nói những điều tầm phào vô nghĩa
- Vân Phượng rối rít:
- Nè nhỏ, đừng bỏ máy vội vã thế, chị muốn em phải lấy làm hân hạnh vì

có một nguoi quen là chị. Giữa hai thế lực đia. vị cuộc đời, chắc chắn bà Tâm An sẽ chọn chị thôi. Khi nào "chó chê cứt, con nguoi mới chê của" đúng không? Ai dại khờ vứt bỏ môt. cục vàng để nhặt về môt. hòn đá chứ

- Tai Như Thủy như ù đi . Cô nghe những câu nói ong óng của Vân Phượng bên tai mà ngán ngẩm . Dứt khoát cô đặt mạnh máy xuống bàn
- Thanh Hằng tò mò:
- Chị Thuy, ai làm cho chị giận dữ nhiều vậy ? không phải là "chàng vải sợi" chứ ?
- Như Thủy hờ hững:
- Không phải Tuan . Một đứa bạn gái thích chọc giận chị đấy thôi
- Cô bỗng hỏi một câu thât. ngố:

Lâu n ay Hằng có ghé nhà Huy không?

- Thanh Hằng tủm tỉm:
- Em ghé thường xuyên . Vì bà ngoại của em cũng là bà nội của anh Huy . Chị Thuy biết không . Nhỏ Tú đeo anh Huy kinh khủng . làm như không có anh Huy em, nó không lấy đuoc ai vậy . Điều này chả đem lại thuận lợi nào cho nó, còn khiến ông Huy bất mãn ghét nó thêm . Em không hiểu nổi, tại sao đàn bà cứ phải lụy vì tình như thế
- Như Thủy nhún vai:
- Gì chứ, mấy vụ đó, chi Hai vô can . Thế bây giờ Huy ở nhà làm gì?
- Ông Huy đi Đà Lạt mất tiêu rồi chị Ơi . Gần cả tháng rồi, bà Tú muốn điên lên đó
- Cẩm Tú đi Đà Lạt cũng đuọc vậy?

Để làm gì ? Ông Huy đâu có ở đâu cố định . Tính ông ấy xưa nay thích đi tìm cảnh đẹp, những cành hoa rừng lộng lẫy . Trời tìm đuoc ông ấy giữa than`h phố Đà Lạt đầy sương mù

- Nhóch Thạch ló đầu ra, kêu inh ỏi:
- Hằng, vô đây anh nhờ chút coi
- Thanh Hằng nhún vai, cử chỉ rất điệu:
- Chị xem, anh Thạch luôn biết cách tận dụng cơ hội... em
- Nhìn THanh Hằng đi khuất sau dãy hành lang . Như Thủy mới thẫn thờ bước chậm rãi từng nấc thang để về phòng

- Thừ nguoi một. lúc lâu . Như Thủy lại lao xuống phòng khách
- Bấm số máy nhà Thanh Trà . Cô im lặng đợi

May sao Thanh Trà nó ở nhà, nó lem lẻm:

Mày gọi hả Thuy? muốn mời tao đi ăn à?

- Như Thủy bật. cuoi:
- Lớn hơn nguoi ta một. cái nhón gót chân rồi, còn bao ăn . mày tệ kinh khủng
- Thanh Trà khúc khic h:
- Khỉ ạ, không phải mày gọi điện để phê phán thói hư, tât. xấu của tao chứ
- Như Thủy rên rỉ:
- Tự nhiên tao muốn tụi mình đi đâu đó cho khuây khỏa .Nhân tiện tao muốn nói với mày chuyện này
- Ôi trời, giữa trưa nắng như đổ lửa, có điên không mà mời tao đi dạo hả?
- Tao muốn rủ mày xuống Long Than`h đến xin lộc ở chùa Đại Tùng Lâm . Mà đi không ?

Ôi trời, khi không nổi hứng đi chùa là sao? Nhưng lâu rồi tụi mình khong đến những nơi linh thiêng ấy . Hôm nay ghé thử coi, tao cũng muốn hỏi thử thầy vận mạng, duyên số của mình

- Vậy thì OK . Chờ tao ghé đi luôn

Gác máy trả lại bàn . Như Thủy quay lên lầu

- Loáng thoáng tiếng ThanhHằng rúc rích trong phòng Thạch:

Chị Hai của anh hôm nay giống thức tình qúa

- Chị ấy dạo này như vậy đó, chắc tại ông Cuong
- Ông Cuong à ? Em nghĩ ông ta chẳng xi nhê gì tới chị Hai đâu . Ông Tuan phong độ, đẹp trai hơn
- Thái Tuấn, tính ông ấy lạnh qúa . Anh sợ chị Hai khô?

Đàn ông phải lành lạnh, khó gần một chút muốn cuốn húc phụ nữ . Nhất là chị Hai anh cũng đâu dễ chinh phục

- Như Thạch cuoi cuoi:
- Ái chà, nghĩa là em chê anh phải không, chê anh cù lần hơn người ta? Từ mai nhất định anh cũng phải thay đổi
- Có tiếng Thanh Hằng cuoi nho?

- Như Thủy mim cuoi, lắc đầu, cô trở về phòng mình thay đồ
- Phong cảnh thời tiết bầu trời ngoại ô khiến tâm hồn Như Thủy thanh thản thật. sự . Thanh Trà cuoi cuoi:
- Nói thiệt coi, sao bỗng dưng mày thích đi rong ? Ngày mai ba tao cho tao lên Đà lạt nghỉ một thời gian, mày đi không ?
- Thanh Trà reo nhỏ:
- Tuyêt. vời . Lâu rồi tụi mình không lên đó . Chẳng biết Đà Lạt có gì thay đổi nữa . Căn nhà của mày con` chứ ?
- Như Thủy gật đầu:

Dĩ nhiên vẫn còn đó . Dạo ba tao gặp sự cố . Có nguoi đến hỏi mua để tu sửa làm khách sạn mini . Tao không bán, vì cứ nghĩ biết đâu sau này gia đình tao phải rời SG . Thì Đà Lạt sẽ là nơi để tao về

- Ba mày đã không sai khi khuyên mày học kinh doanh . Mày có cái đầu tính toán thật tinh tế . Độ này mày còn bị Ông luật sư quấy rầy không ?
- Còn là cái chắc . Mục đích của Cuong vô đây để tạo móng đứng cho mình . Tao giống như Viên đá tảng đuoc anh ta chọn . Có hôm nghe Cuong nói muốn điếc lỗ tai, tao vẫn trân mình chịu đựng . Cũng lạ, khi chưa hiểu rõ anh ta . Tao thích những giờ phút đuoc ngồi cạnh anh ta, nghe anh ta nói chuyện . Bây giờ biết rõ, chỉ cầu xin anh ta đừng đến nữa
- Ghé môt. sạp trái cây ven đường . Như Thủy mua ít trái lê và nhã
- Thanh Trà nói:

Mua chi ít vậy Thuy?

- Mua tượng trưng một đĩa đặt nơi bàn phật tổ thôi . Khi về tụi mình sẽ biếu nhà chùa chút tiền vào thùng công đức
- Thanh Trà cuoi khúc khích:
- Ghê ta, chưa gì đã muốn tích góp phúc đức cho con cái

Như Thủy chỉ im lặng cuoi:

Xe xuống đến chùa Đại Tùng Lâm đã ba giờ chiều

- Thanh Trà chót chét:
- Lẽ ra phải đi sớm hơn

Ù'! Tại tao muốn tụi mình về than h phố vào buổi chiều thời tiết dễ chịu hơn. Hai cô vào chùa viếng sư thầy, sắp trái cây vô dĩa, rồi lên chính điện

thắp nhang . "Xong việc, cả hai ra chiếc ghế đá kê dưới cây bông sứ, ngồi đàm đạo với sư cô, nghe sư cô giảng về luật nhân qủa ở trời đất

- Thanh Trà chợt hích tay Như Thủy:

Ê THuy! Giống ông Tuan qúa

Như Thủy nhìn lên, bất chợt cô luống cuống . Chắc cô lóng ngóng lắm nên Thanh Trà đã ngơ ngác

- Mày làm gì như mèo sợ cọp vậy hả? Tuan đi chung với ai vậy nhỉ. Bà ta đẹp qúa
- Nhìn nguoi phụ nữ còn khá trẻ, ăn mặc sang trọng đi bên Tuan, Như Thủy nhớ đến lời ba cô "Bà Tâm An là nguoi phụ nữ đẹp nhất nhì than`h phố SG Gia Đình lúc ấy .. "
- Sư cô khẽ niệm phật và nói:
- Bà ta tên Tâm An, môt. phât. tử của chùa, bà ấy ở trong hội Thánh Mẫu Quan Thế Âm Bồ Tát . Tuần nào bà Tâm An cũng từ SG về thăm chùa . hai cô ngồi chơi nha . Cô phải vô trong tiếp khách
- Như Thủy nói như hụt hơi:
- Tụi mình về đi . Tao khogn muốn gặp Tuan lúc này, phiền lắm
- Thanh Trà tinh quái:
- Có muốn trốn e cũng khong đuọc nữa. Tua nhìn thấy tụi mình rồi
- Vừa luc đó Thái Tuấn đi nhanh về phía ghế đá

Anh vui ve:

khong ngờ gặp hai nguoi đẹp ở đây . Hai em thường ra ngoài này không ?

- Thanh Trà nheo mắt:
- Phụ nữ đi chùa là lễ tất nhiên . Nhưng việc đàn ông đi chùa hơi bị lạ đấy .
  Phải anh Tuan xin lộc cưới vợ không ?

Thái Tuấn cuoi cuoi:

- Anh cũng muốn điều ấy lắm . Khổ nổi nguoi ta chưa chịu . Anh tháp tùng mẹ ra đaây, vì hôm nay chú tài xế bệnh
- Thanh Trà xuýt xoa:
- Không ngờ mẹ anh đẹp thế . Nhưng anh không giống mẹ anh nhiều
- Ai cũng nói vậy . Vì anh giống ba hơn

Thái Tuấn nhìn Như Thủy, anh dịu dàng:

- Em muốn anh giới thiệu để mẹ anh biệt em không? Như Thủy bối rối:
- Bất ngờ qúa, em sợ . Để lúc nào thuận lợi đã anh

Thanh Trà leo léo:

- Mày ngôc kinh khủng . Đây là dịp may mắn của mày đấy
  May mắn điều gì ?
- Khi con nguoi ta đến cửa phật, tâm linh dù đôc. ác, cay nghiệt cỡ nào cũng trở nên hiền hòa . Tao nghĩ, mày nên nhân cơ hội ngàn vàng này, khẩn đầu ra mắt mẹ chồng tương lai đi
- Như Thủy đỏ mặt:
- Mày giỏi phát ngôn bừa bãi, coi chừng cái miệgn đó

Thái Tuấn cuoi cuoi:

Anh nghĩ Thanh Trà nói đúng đó . Lát nữa anh nhất định giới thiệu mẹ với em

- Vừa dứt câu bà Tâm An đã ra tới . Thấy con trai nói chuyện thânmật với hai cô gái, bà vui vẻ:
- Hai cháu cũng là khách tới viếng cảnh chùa à ? Hay xin lộc làm ăn ?
- Thanh Trà điềm tĩnh:

cháu chào cô . Tụi cháu đi xin lộc cô ạ . vừa rời ghế học trò, tụi cháu muốn biết vận mệnh ngày mai của mình

Đã xin đuọc chưa?

- Vẫn Thanh Trà hót:

Đạ rồi cô ạ . Nhưng lộc lai dạy, cháu phải lấy chồng trước mới vững đường sự nghiệp

- Bà Ta cuoi cuoi:
- Cháu đã có ai chưa?

Một anh chàng viêt. kiều, khôgn hợp gu cháu lắm . Nhưng hoàn toàn yêu thương cháu

- Nghĩa là cháu tuân lời cha mẹ?

Thanh Trà le lưỡi:

- không đâu cô . Trái tim cháu thích anh ấy . Ba mẹ cháu không muốn đặt để cháu chuyện gì

- Bà Tâm An xoay nhìn Như Thủy:
- Còn cháu ? Mà sao, ta nhìn cháu quen lắm . Cháu rât giống bạn của ta . Ba mẹ cháu còn cả chứ ?

Như Thủy chưa kịp trả lời:

- Thái Tuấn đã cao giọng kể:
- Ba cô ấy là giám đốc công ty chế tại phục hồ các loại độgn cơ xe ô tô, máy xới, máy đào miền nam đó me.
- Bà Tâm An kêu lên:
- Cháu là con ông Vũ Tấn Tài?

Như Thủy cúi đầu:

- dạ! Cháu là con đầu a.
- Bà Tâm An vui vẻ:
- Hèn chi, bác cứ thấy cháu quen quá . Ngày trước ba mẹ cháu và bác đều là chỗ bạn bè tâm giao đấy. Sau này, công việc làm ăn cuốn mọi nguoi vào cơn lốc của nó, nên chúng ta hầu như ít đến thăm nhau tại gia đình . Nhưng vẫn gặp nhau trong c ac buổi tiệc có tính cách công việc . Cháu xinh lắm
- Thái Tuấn lấp lửng:
- vui qúa, thì ra đều là chỗ quen biết cả. Con hy vọng mẹ sẽ thấy Như Thủy rất đáng yêu
- Bà Tâm An nhíu mày:
- Con nói vậy là sao ? đừng nói với mẹ, con thích nhỏ này nghe Tuan vẫn lửng lơ:
- Nếu con thích Như Thủy thât., mẹ chịu không hả?
  Bà Tâm An bối rối:
- Coi con kìa . Ai lại nói những điều như thế với con gái . Nên nhớ, con đã có Vân Phượng . Còn Như Thủy đây là con gái bạn thân của ba mẹ . Con lộn xộn, ăn đòn đó, đừng nghĩ . Lớn rồi mẹ không dám đánh là lầm đấy
- Không ai ngoài Thái Tuấn nhìn thấy nét mặt Như Thủy dang tái đi Anh gắt khẽ:
- Mẹ này, lúc nào mẹ cũng đem Vân Phượng ra làm áp lực với con . Cô ta không hiền thục như mẹ nghĩ đâu
- Kìa Tuan, khi không quạu quọ với mẹ là sao hả? Tiện gặp bạn bè, con

khong biết mời cô cháu ta ăn một. bữa cơm hay sao hả?

- Như Thủy vội từ chối:
- Thưa bác, chiều rồi, cháu xin phép về trước . Trời muốn đổ cơn giông, tụi cháu lại đi honda
- Thái Tuấn hầm hừ:

Em giỏi tránh né thiệt . Dịp may hy hữu, không chịu nắm bắt . Chốc nữa bỏ xe lên xe anh, về luôn không đuoc sao ?

- Bà Tâm An nhíu mày:
- Con nói gì thế Tuan?

Như Thủy sợ chết điếng . Tuan nói ra lúc này, cô chẳng muốn tí nào . Lần đầu gặp mặt, tốt nhất nên để lại chút tình cảm trong lòng bà Tâm An

- Thanh Trà hiểu rõ tâm trạng bạn, cô vội nói:
- Tụi em còn phải ghé vài chỗ nữa . hôm nào rảnh tụi em tới thăm bác . Lúc ấy sợ anh tiếc bữa tiệc với tụi em
- Bà Tâm An gật đầu:
- Nếu hai đứa kẹt công chuyện, bác không giữ nữa . Khong biết thì thôi, biết bác rồi lúc nào rảnh nhớ ghé thăm bác . Bây giờ bác kho6ng còn việc để làm, ở nhà một mình cũng buồn
- Như Thủy thở phào:
- Thưa bác, nhất định có ngày tụi cháu đến quấy rầy bác và anh Tuan
- Khi đã yên vị trên chiếc Dream, Như Thủy mới han`h tội ThanH Trà:
- Mày thất. đáng tội chết . Đã biết tao run phát sốt lạnh vì tình huống bất ngờ, còn định cài ta nữa
- Thanh Trà gân cổ cãi:
- Mày ngốc bỏ xừ . Tao nói thiệt nha, lẽ ra vừa rồi mày cứ nhận lời đi ăn cùng mẹ con Tuan . Tao nhìn bác ấy cũng khong phải nguoi độc ác, ích kỷ gì . Bác ấy có vẻ thích mày nữa . Mày không biết nắm bắt cô hội là đại đấy
- Như Thủy rên ri:
- Tao sợ muốn đứng tim . Nếu Tuan nói toạc ra, tao không biết phải thế nào nữa . Rõ ràng bác ấy rất qúi Vân Phượng
- Nhưng Thái Tuấn thì không ? Mày nghĩ bác An sẽ buộc đuoc ông Tuan dễ dàng sao ?

- Tuan sẽ nghe lời bác An thôi . Vì tao nghe ba tao nói, Tuan rất thương yêu me.
- Thương yêu và kính trọng không hắn phải tuyệt đối chấp nhận những gì mình khôn gmuốn . Nói thật, mày nên xác định kỹ, nếu yêu ông Tuan, mày phải mạnh dạn bảo vệ tình yêu của mày
- Như Thủy thẫn thờ:
- Tao chỉ muốn đuoc yên ổn
- Xe về đến cầu SG thì trời đổ mưa, cơn mưa thật lớn và nhiều giông gió
- Thanh Trà kêu lên:
- Tao không nhìn thấy đường nữa . Ghé chỗ nào trú tạm đã Nhưng ướt mem cả rồi
- Ướt cũng phải trú . Giông gió thế này chạy xe dễ tai nạn lắm, mà tao thì không thể để Qúy chịu cản goá bụa
- Chưa dứt câu, Thanh trà đà tấp đại xe vào một quán cafê ven đường Còn đang loay hoay chọn bàn, Như Thủy chơt. nhìn thấy Vân Phượng . Cô đang nữa nằm nữa ngồi trên ghế phô tơi, cạnh có một nguoi đàn ông đang đưa lon bia vào miệng cô . Họ có vẻ là môt. cặp tình nhân đang yêu nhau say đắm
- Thanh Trà kéo tay Thuy:

Ngồi xuống đây đi . Mày nhìn cái gì thế . Mưa gió thế này đành ngồi đại, chứ quán này là quán cafê bia ôm sao ấy

Môt. cô tiếp viên đi tới, Thanh Trà nói nhanh:

- Cho môt. lon bia và môt. ly trà đường thất. nóng đi chi.
- Cô tiếp viên cười cười:
- Chị muốn ăn gì không?

Thanh Trà lắc đầu:

- Vừa ghé ngã ba Vũng Tàu, tụi tôi ăn co(m ở siêu thị Cora rồi
- Cô tiếp thị đi khuất, Như Thủy hạ giọng:
- Tao khong ngờ, bà bồ ông Thái Tuấn lại còn gã đàn ông khác . Sợ thật, vậy mà gặp tao, mụ ta cứ lem lẻm rằng tôi yêu Tuan, rằng nếu không có anh ấy, tôi sẽ chết mất . Chết vào tay thẳng khác thì có
- Thanh Trà tò mò:

- Chã lẻ mày nói cô gái kia?

Như Thủy gât. đầu:

- Vân Phượng mà bác Tâm An muốn chọn cho contrai đấy
- Thanh Trà chắc lưỡi:
- Ước gì có phép nhiệm màu, mẹ con Tuan ghé đây nhỉ ? Môt. đạo đức cần đuoc kép ra khỏi bức màn che
- Như Thủy thở dài:
- Nhìn Vân Phượng nhu mì, đàng hoàng, ai tin chúng ta khi nói cô ấy lăng nhăng chứ . Lẽ ra Phuong nên gặp ông Cuong, họ có vẻ xứng đào xứng kép
- . Đều giả dối và có tài trí trá
- Cơn mưa càng lúc càng kéo dài . Trong lúc đèn đường đã bật sáng
- Như Thủy nôn nóng:
- Về đại đi Trà . Tao bặt đầu thây khó chịu trong nguoi . Chắc tại quần áo ướt
- Thanh Trà gât. đầu:
- Cũng hết gió rồi . Tao đâu phải mình đồng da sắt, đang lạnh run lên nè
- Bươc ra khỏi quán, Thanh Trà hứ dài:
- Nếu không mưa, tao dám gọi ông Tuan đến đây lột luôn bộ mặt giả dối của Vân Phượng, đuoc thế mày khỏi khốn khổ với bác An sau này
- Rú ga thật lớn trước khi cho xe chạy, Thanh Trà còn hất mặt nhìn vào chiếc bàn có Vân Phượng . Cô cuoi khoái trá, khi bắt gặp cái bật dậy đầy hoảng hốt của Vân Phượng, khi nhận ra cô và Như Thủy.

Hồng Kim

Ánh Mắt Đa Tình

Chương 22

- Bà Hiền vui vẻ kéo rộgn cửa:
- Cuong đấy hả cháu ? về hồi nào sao không điện cho bà biết Cao Cường đẩy chiếc citi vào khoảng sân rộgn của nhà bà Hiền, anh cuoi cuoi:
- Thưa, cháu mới xuống tàu hồi chiều . Tắm rửa xong cháu chạy đến thăm bà ngay đấy
- Bà Hiền từ tốn:
- Sao cháu khong đi máy bay cho khỏe nguoi
- Dạ! Cháu muốn đi tàu, để đuoc nhìn phong cảnh bà ạ. Cháu chưa hêt phép nên cũng không vội
- Đăt. môt. giỏ lớn lên bàn, anh vui vẻ:
- Cháu có it trái cây mua về biếu bà, cháu biết bà thích ăn nho . Cháu đã mua loại nho Mỳ, bà cho vào tủ lạnh ăn dần nha bà . Bác Tài gởi cho bà hộp thuốc bổ, lạng sâm nhung nai
- Ba Hiền cảm động:
- Ôi trời, sao phải vẽ vời quà cáp cả bà vậy cháu . Cháu ra, sao không xin phép ba con Thuy cho con bé ra ngoài này luôn, nó đang nghĩ hè, có chuyện gì bận rộn đâu
- Cao Cường buồn hiu:

Như Thủy về Đà Lạt rồi . Hôm cô ấy đi, cháu ở Vũng tàu, nên cháu không biết việc cô ấy lên đó nghi?

- Bà hien kêu lên:
- Đi Đà Lạt à ? hôm trước nội nghe ba nó biểu, sẽ cho nó ra ngoài này kia mà . Con bé bướng bỉnh này, lại nghĩ ra chuyện gì nữa đây ?

Cao Cường chậc lưỡi:

- Thôi bà ạ, chuyện gì cũng phải có thời gian . Cháu nghĩ, cứ để Như Thủy suy nghĩ cho kỹ, cháu không muốn sau này cô ấy trách móc bà
- Ôi dào! Trách móc gì chứ. Bà già rồi, số ba con Thuy còn long đong lận

đận, bà khong muốn cháu bà sau này lại giống như ba nó . Hơn nữa, xã hội bay giờ tìm đuoc nguoi đàn ghoàng đâu phải dễ . Bà chỉ muốn con Thuy đuoc sung sướng mà thôi . Để thư thả bà gọi con bé ra ngoài này . Phải gần nhau, tình cảm mới gắn bó cháu a.

- Cao Cường xúc động:
- Bà tốt với cháu qúa

Bà vì tương lai của cháu gái bà thì đúng hơn . Hôm nay cháu ở lại dùng cơm tối với bà nghe không ?

- Cao Cường lưa. lời:
- Cháu xa nhà cả tháng, về nhà mẹ cháu mừng thấy tội nghiệp bà ạ . Cháu xin phép bà để hôm khác . Cháu sang đây, ở nhà mẹ cháu đã làm cơm chờ cháu rồi
- Bà Hiền gật gù:
- Cháu đã n ói thế, bà đâu dám giữ . Hôm nào nhớ dẫn mẹ cháu đến chơi với bà nha Cuong
- Da.
- ngồi nói chuyện cùng bà Hiền một lúc nữa, Cao Cường cao từ ra về
- Đến nhà anh nhận ra chiếc xe của chúBảy Hoàn
- Cao Cường ào vô:
- Chào chú ! Lâu qúa, cháu không ghé thăm chú thím . Dạo này sử ckhỏe thím cháu có tốt không chú ?

Ong Bay Hoàn cuoi vui vẻ:

- Chị Ba coi này, cái thẳng càng lớn càng giống y hệt cha nó . Ôi sức khỏe thím Bảy cháu lúc nắng lúc mưa, do hại của chiến tranh bom đạn, khong có cách chữa lành đâu cháu . Bà ấy ăn uống ngủ ngê bình thường là chú mừng rồi . Vô SG lâu thế, chắc đã dòm đuoc đám nào cho mẹ cháu có dâu phải không hả ?
- Cao Cường cũng cuoi:
- Luật sưthời nay, làm nhà nước khó lấy vợ lắm chú Bảy ơi
- Luật sư khong làm cho nhà nước pháp luât. thì làm cho ai hả cháu ? Chú khong biết đấy , Ở các tỉnh phía Nam thời kinh tế thị trường này, các công ty tư nhân họ thuê luật sư để hợp thức cac tư cách pháp nhân đối với

viêc. kinh doanh thương mại, nên lương luật sư ở trong ấy cao gấp ba lần lưo8ng của cháu . Bạn cháu có hai thẳng học chung khóa . Bây giờ nó khá lắm . Mua đuoc cả nhà riêng ở SG, trong vòng có ba năm . Cháu thèm đuoc như họ để cuộc sống mẹ cháu bớt cực

- Bà Bình thở dài:

Cái thẳng, sống thế này con than cưa. ư . Ngày trước chân mẹ lấm tay bùn, suốt ngày tất bật với cây lúa, ruộng vườn, mẹ còn không than . Con lo cho con kìa . Khi nào con đem về đây cho mẹ cô con dâu, mẹ mới toại nguyện

- Ông Bay Hoan nhìn Cuong:
- Chị Ba à, tuổit rẻ bây giờ nó đòi hỏi những ước mơ cao sang hơn tầm tay chúng ta nữa . Thủng thắng chú sẽ giúp con
- Cao Cường cuoi lấp lửng:
- Mẹ yên tâm . Sớm muộn gì con cũng rước về cho mẹ một cô con dâu vừa đẹp vừa giỏi giang
- Bà Bình mắng đùa:
- Cha con, nói thì nhớ đấy, mẹ khong ép con phải hứa ẩu đâu Cao Cường cúi đầu:
- Chú Út ngồi chơi với mẹ cháu, cháu vô trong môt. chút, rồi chú cháu ta sẽ ăn cơm tối nha . Mẹ cháu đã làm vài món ăn tuyệt lắm chú ơi
- Đợi Cao Cường vào trong, ông Bay Hoan mới chậm rãi: Chị Ba này, chuyện về cha thẳng Cuong chị nghĩ chúng ta có nên nói thật

Chị Ba này, chuyện vẻ cha thang Cuong chị nghi chung ta co nên nói thật cho nó biết không?

- Bà Bình chua xót:
- làm gì nữa chú . Bề nào thì ảnh cũng mất rồi . Bao năm nay thẳng nhỏ luôn tôn kính ba nó như môt. vị anh hùng . Tốt nhất, cứ để mọi việc như từ trước tới nay đi
- Ong Bay Hoan từ tốn:
- Chuyện này em đà nghĩ rất kỹ và có gặp cả chị Hai . Em muốn Cao Cường nhận đuọc sự bù đắp mà bao năm nó thua thiệt . Chị Hai cũng đồng ý với em về chuyện này chị ạ . Cao Cường vốn nhiều tham vọng, lẽ đương nhiên nó phải cầu thử để tiến tah/n . Nhưng nghê `luật sư không dễ gì giàu có đuọc . Qua những lời vừa nói, em khôngmuốn nó đánh đổi sự lâu bền

của tương lai, lấy nhữngthứ hào nhoáng trong thời gian ngắn . Nó quên mất, làm nhà nước, sự nghiệp nó vững bền suốt cuộc đời khong cần phải bon chen chật vật, khôngphải em không biết cách xin cho cháu vào làm cho môt. công ty tư nhân, lương tháng gì chứ giá bèo cũng phải năm sáu trăm đô trở lên . Nhưng sự tồn tại thì không ai nói trưỚc đuoc . Lỡ co6ng ty ấy phá sản, coi như phải lật đât. long đong cầm bằng xin việc lại từ đầu . Cao Cường chỉ nhìn thấy hiện tại nó thua kém bạn bè . Trước khi mất, anh Hai có để lại một gia tài khá lớn cho chị Hai . Em nghĩ, Thái Tuấn cũng đã trưởng than h, nó khong hẹp hòi gì mà khong nhận lại Cao Cường . Cao Cường phải đuoc hưởng những gì mà anh làm ra chị a.

- Bà Bình cay đắng:
- chú thương mẹ con chị, chú nói thế . chứ phần quyết định là do mẹ con chị Hai . Con nguoi, ai cũng muốn nhiều hơn, chứ ít ai chịu bỏ đi lắm chú . Hơn nữa, Cao Cường là đứa con ngoài giá thú, nó sẽ đau đớn và hụt hẫng khi biết việc ấy . Tôi khong muốn dĩ vãng đuọc đào lên
- Ong Bay Hoan trầm giọng:
- Vì tương lai của Cao Cường, em nghĩ chị khôngnên từ chốu những gì chị Hai muốn chia sẽ
- Ai nói với chú, chị ấy sẽ chia sẽ cho con tôi ?
  Chị Hai đã đồng ý . Cuối tháng này, chị ấy sẽ ra đây, để chính thức bàn giao cho Cao Cường một số bất động sản mà anh Hai còn có ở Hà Nội
- Bà Bình sững sờ:
- Chú Út, những lời chú vừa nói là thật ư? Tâm An chịu nhìn nhận mẹ con tôi rồi sao?
- Ong Bay Hoan xúc động:
- Khi hiểu rõ về chị . Chị Hai rất bức xúc, cứ tự trách bản thân hời hợt . Chị ấy cũng chỉ co một mình Thái Tuấn nên muốn anh em nó nhận nhau, cho có anh có em
- Bà Bình ức nước mắt:
- Tôi cảm ơn chú đã lo lắng cho Cao Cường
- Ong Bay Hoan chậm rãi:
- Nếu ngày ấy chị kho6gn cứu mạng anh Hai em . Thì bây giờ mẹ con chị

Hai được giàu sang sung sướng không ? Luật đời, sự bù trừ luôn tồn tại chị a.

Cao Cường trong khi ấy đang mãi mê trò chuyện cùng Diễm My qua điện thoại

- My à! Anh nhớ em qúa. Hay em ra ngoài này với anh một. thời gian nha DM cuoi giòn:
- Thôi đi anh yêu . có nhớ cũng phải cố gắng chịu đựng . Em đang vận động ba em tìm bằng để tụi mình đầu tư mở một công ty gì đó . Có đất đứng rồi, anh tha hồ yêu em, anh ngốc ạ . Chỉ sợ lúc ấy lại mắt la mày láo, tìm nguoi khác thôi
- DM, anh thể đấy . Những gì em đã cho anh thời gian qua, anh thất. mãn nguyện . Suốt đời mình, chúng ta mãi yêu thương nhau nghe em
- DM chot phang ngang:
- Thế còn côbạn nhỏ của anh ? Anh có định cài cô ấy vào trái tim đa tình của anh khong ?

Cao Cường tái mặt, may là nói qua máy:

Ôi trời ~! Nếu anh không chung...

DM chát chúa cắt lời anh:

- Luật sư, ai mà thể thốt nhiều thế ? em khong tin đâu . Em sẽ tự điều tra tình cảm của anh . Con bé ấy xinh ra phết . Có cả tá các chàng ngốc bám sau đuôi đấy
- Cc bật thốt:
- Thì ra, em biết nhiều hơn anh nghĩ

Đơn giản, vì em yêu anh . Em muốn biết ngoài em ra, còn ai nữa hiện diện trong cuộc đời anh . Như Thủy em không quen,nhưng thẳng em họ em thì rất thân với nó . Chính Huy đã thú nhận cả việc nó yêu Như Thủy, nhưng khong duoc con bé đáp trả, con bé c hỉ coi thẳng nhóc Huy như một thẳng bạn học mà thôi . Cuong, anh nghe em nói khong hả ?

- Cao Cường mêt. mỏi:
- Hôm nay, em sao vậy ? Chúng ta vừa chia tay nhau, hai ngày thôi mà . Yêu anh, em còn nghi ngờ, khong tin tưởng . Thì chia tay nhau là hơn
- Hả ? Anh nói gì ? Chia tay à ? Anh định dối trá am, sau khi đã thỏa mãn

những gì cần có củamột nguoi con gái . Phải khong Cuong?

- Ý anh khong phải thế . Tại em khi khong nhắc đến chuyen Như Thủy chi vậy ? Anh yêu em, chứ khong yêu Thuy . Những gì cần nói anh đã nói rồi . Tùy em
- Giận dữ, Cao Cường đặt mạnh ống nghe xuống bàn . Trong một tháng, căn phòng trọ Ở 1 khách sạn hạng trung, các cuộc đi chơi, khiêu vũ, những đêm ân ái với Diễm My hiện lên mồn một trong mắt anh . Anh phải thừa nhận DM yêu anh, cô bât chấp tất cả để đuọc ở gần anh
- Nhưng, DM chỉ có thể chu đáo cho anh môt. mái gia đình đầy đủ tiền bạc . Ngoài ra cô khong thể giúp anh đuoc ngồi vào chiếc ghế thượng lưu . Cô dễ dàng hiến dâng . Như Thủy thì khó gần, một cái nắm tay cũng làm Thuy cảnh giác, khó chịu . Anh bị Như Thủy cuốn hút bởi cảm giác của thẳng đàn ông bị coi thường
- Nhếch môi, Cao Cường nắm chặt những ngón tay, mắt anh vằn lên tia lửa tham vọng
- Cuong à ! Con ngồi xuống đây đi . Chú Út có chuyen muốn nói với con
- Bà Bình dịu dàng gọi Cao Cường, khi anh đẩy cửa phòng đi ra
- Cao Cường mim cuoi:
- Chuyện gì cũng để ăn cơm rồi hãy nói nha mẹ. Con đói bụng quá rồi
- Ông BayHoàn gât. gù:

Hôm nay chú cháu mình phải say một bữa . Chị Ba, chị khong phiền em út chứ

- Bà Bình hơi cười:
- Tôi đâu dám . Lâu lâu chú cháu vui vẻ với nhau . Tôi cản, thì còn ra gì nữa . Nào . Chú muốn uống bia hay rượu ? Để tôi đi mua
- Mẹ để con . Món cá lóc nướng trui này phải uống với rượu đế mới đã
- Bà Bình lo lắng:
- Nhưng con còn trẻ, con lại bị viêm bao tử, uống rượu khong tốt đâu con . Bia đắt môt. chút, nhưng hôm nay mẹ đãi hai chú cháu
- Ong Bay Hoan xua tay:
- Để tôi, chị cầm tiền ra đầu phố mua cho em chục lon bia Tiger
- Nhiều thế cơ à?

Bia nhẹ hơn rượu chị ạ . Chưa đủ làm say chú cháu đâu

- Bà Bình cầm tiền và nhanh nhẹn đi ra ngoài
- Ong Bay nheo mắt:
- Thế nào, chuyện con nhỏ cháu gái bà Hiền, con đã đi đuoc bao nhiều đoạn đuong rồi Cuong ?
- Cao Cường lắc đầu:
- Vẫn dậm chân tại chỗ chú ạ . Con bé ấy khó gần qúa

Cả tháng trời trong ấy, cháu không dành duoc phần thắng hay sao ? Hay cháu có nguoi khác ?

Cao Cường nhôt. nhạt:

- Chú cứ nói vậy, chứ hạng luật sư vô danh như cháu . Sài Gòn thì kén chọn bạn thật kỳ, cháu chã xi n hê gì
- Ong Bay Hoan chọt nói:
- Cuong này, nếu bây giờ cháu có vốn, cháu sẽ dùng vốn ấy làm gì?
- Cc liếm môi:
- Tất nhiên cháu khong bao giờ mở phòng tư vấn đâu. Cháu sẽ chuyển hưỚng sang kinh doanh
- Ong Bay Hoan chau mày:
- Kinh doanh ư ? Rồi còn sự nghiệp của cháu ? Khong phải cháu rất thích làm nghê luất. sư hay sao ?
- Vậy cháu mới sai lầm, để bây giờ phải tiếc . Tuổi trẻ bốc dồng và thật thà trước những cơn xoáy cu/a cuộc sống . Đồng lương ba cọc ba đồng của anh viên chức nhà nước. làm sao đổi đời đuọc chú . Nếu cháu có vốn, nhất định cháu sẽ tìm bằng đuọc nguồn để kinh doanh . sai Gon dễ kiếm tiền, dễ làm giàu hơn ngoài mình chú a.
- Nuôt tiếng thở dài vào lòng, ong Bay lại dọ dẫm:
- Nhưng, để có duoc môt. chỗ đứng trong ấy, đâu phải chuyện dễ . Nhất là cuộc sống bây giờ, không có hộ khẩu làm sao sống . Cháu còn tương laihạnh phúc . Đừng nên trông núi này thâ

y núi nọ cao hơncháu ạ . Bao nhiều nguoi khao khát có cho hộ khẩu Ha Noi . Chỉ mình cháu lại muốn vât bo?

Cao Cường nhếch môi:

Ai nói với chú, cháu bỏ hộ khẩu Ha Noi chứ? Bây giờ pháp luật đồng ý cho nguoi dân cư trú tạm thời ở đia. phưƠng khác, miễn sao có giấy tạm trú tạm vắng hợp lệ. Còn hộ khẩu ở đây cắt làm gì hả chú. Sau này, có tiền rồi, viêc. nhập hộ khẩu đâu còn khó khăn nữa

- . Mà thôi, cháu luôn tìm cách để vươn lên, thoát cuộc sống khó khăn này, nhung cháu chưa có cơ hội
- Ong Bay Hoan trầm giọng:
- Cháu nghĩ kỹ đi . Nhât là phải đuoc sự đồng ý của mẹ cháu . Chú hứa sẽ giúp vốn cho cháu, nếu cháu thật sự không còn thích nghề luât. sư nữa
- Cao Cường kêu lên:
- Chú ư? Cháu khong muốn vì mẹ con cháu, chú bị thím chì chiết đâu . Dẫu sao thì bao nhiêu năm nay cháu đã an phận với c uộc sốgn này . Cháu cũng không bỏ nghê luật sư . Nhưng có vốn, cháu sẽ kinh doanh mặt. hàng điện tử, mẹ cháu vẫn còn khỏe, mẹ cháu sẽ giúp cháu
- Đuoc rồi, cứ như vậy đi . Chú chỉ giúp cháu tinh thần thôi . Còn vốn liếng là của nguoi thân của cháu . họ muốn giúp cháu
- Cao Cường ngạc nhiên:
- Nguoi dó là ai ? Chả lẽ chúng ta có bà con ở nước ngoài ?
- Khong đâu . Gia đình hai bên nội ngoại đề là c an bộ cách mạng cả, có ai đi nước ngoài đâu . Từ từ chú sẽ dẫn cháu đi gặp nguoi ấy
- Họ Ở đâu ?
- Tât nhiên khong phải ở ha Noi rồi . Để chú thấy đduoc khả năng của hcáu
- . Trước tiên cháu tự tìm mặt bằng và nguồn hàng ở sài gòn . Nếu chú thấy đuoc chú sẽ giúp vốn đầu tư
- Cao Cường mừng rỡ:
- Chú Út! Chú thất. tốt với mẹ con cháu. Cháu cũng đang nhờ bạn bè tìm thuê mặt bằng. Coi như ý trời rồi. Cháu nhất định không để chú thất vọng về cháu
- Khi bà Bình xách bia về, câu chuyện giữa hai chú cháu tạm ngưng lại
- Nhìn nét mặt hân hoan tươi rói của con trai, bà Bình cứ phân vân . Chả lẽ nó lại dễ dàng chấp nhận, khong hề phản ứng ? Khong môt. câu tra hỏi gì bà ư ?

- Đồng tiền ? Có lẽ nào nó thất. sự làm thay đổi tâmt ình của con trai bà ? Hoang mang vô cùng, nhưng bà khong thể mở lời trước thái độ bình thản của ông Bay Hoan và Cao Cuong
- Lạy trời, cho mọi chuyện đuoc vui vẻ . Bà thất. sự khong mong những sự thay đổi, sự thay đổi nào cũng phải trả giá cả.

Hồng Kim

Ánh Mắt Đa Tình

Chương 23

- Quăng hành lý xuốgn giường, Như Thủy nằm duỗi dưới nền gạch bông mát lạnh, cô kêu lên:
- Mày đói khong Trà?

Thanh Trà nhún vai:

- Hõi lãng nhách . Suốt chặng đường chẳng dám ăn gì vào bụng, đói muốnchết đây nè
- Như Thủy cũng bảo:
- Em ăn đến hai ổ bánh mì to tổ chảng, thêm chai nước suối, mà vẫn thấy bụng nhẹ hều
- Như Thủy bĩu môi:
- Đói cũng phải đợi tới giờ ăn chứ . Tụi mình lên bất tử thế này, thím Đoan đầu kịp làm đồ ăn
- Thanh Trà lười biếng:
- Vậy thì ngủ tiếp

Như Thủy nhéo tai Trà:

- Con khỉ, ngủ suốt doc. đường chu8a đã mắt hay sao ? Đậy đi tắm rửa, rồi lên đồi hái hoa hồng với tao chứ . Vườn hồng đưa hương vào tận phòng đây nè
- Thím Đoan thò đầu vào phòng:
- Các cô và cậu đi tắm cho khỏe rồi xuống phòng
 ăn . Nước nóng
tôi đã pha sẵn trong bồn
- Nhu Thạch mừng rỡ:
- Có co(m ngay hả thím . Vậy thì tốt rồi
- Thím Đoan hiền lành:

Ông chủ điện trước giờ khởi hành của các cô cậu nên tôi đã kịp vài món ăn, hy vọng khong làm cô cậu chán Đà Lạt

- Như Thủy cuoi vang:
- Lâu rồi, cháu khong duoc thưởngthức tài làm bếp cu/a thím . Lần này tụi

cháu vừa đi chơi, vừa học kinh nghiệm nấu ăn của thím đấy . Thím nhớ phải truyền hệt món ruột, khong duoc giấu cháu đó

- Thím Đoan cuoi:
- Cô Thuy càng lớn càng xinh đẹp, vui nữa, cô định học nữ công định làm hành trang về nhà chồng à ?
- Thanh Trà cuoi ngất:
- Thím ơi, nó yêu nhằm phải 1 tên con trai, có bà mẹ khó tính kinh khủng . Xấu đẹp gì cũng đuoc . Nhưng bắt buộc Như Thủy phải biết nấu nướng giỏi
- . Chả là nhà bà ấy bán hàng ăn cao cấp đó thím
- Ngỡ Thanh Trà nói thật, thím Đoan mừng rỡ:
- Ôi chao, thật vậy tôi mừng cho cô Thuy
- Như Thủy túm lấy Thanh Trà nhéo túi bụi:
- Con khỉ, chỉ giỏi nói bậy . Thím mà nghe nó, có ngày thím dọn đồ ra đường ở . Tôi còn nhỏ thế này, ai thèm lấy chứ . Hoặc giả có ai đi nữa, tôi cũng không chịu đâu . Tôi thích hoc. hơn . Thím xuống dưới dọn bàn ăn đi, Nhu Thạch háu đói lắm . Nó xuống tới giờ đó
- Thím Đoan bần thần:
- Cô Thuy, đừng để bụng những gì tôi vừa nói nha, Tôi cũng...
- Như Thủy bật. cuoi:
- Khongsao đâu thím . Lỗi do con bạn tôi lắm điều nói bậy . Thím đừng áy náy
- Cám ơn cô chu?
- Thím Đoan vừa khuất, Như Thủy đã hật cằm:
- Con khỉ, càng lúc càng nhiều chuyện, chuyện bịa cũng giỏi
- Thanh Trà cuoi ngất:
- Tao đùa thôi, gì mà hình sự với tao thế . Vui ghê, nếu thất. sự mày có bà mẹ chồng làm nghề dịch vụ ăn uống . Tao nhất định là khách hàng mỗi ngày
- Như Thủy bĩu môi:
- Tao khong ham loại khách hàng như mày chút nào
- Õi xời. có đâu mà ham . Cơm nấu còn thua cả nhóc Thạch . Mày mà làm đầu bếp, có nước nhà hàng phá sản ngay từ buổi đầu

Nhu Thạch réo inh ỏi:

- Hai bà sư tỉ, làm ơn nhanh tay dùm, tiểu đệ đói chết rồi
- Như Thủy le lưỡi:
- Mau đi Trà, kẻo khong hết những món ngon đó
- Hai côbé phóng nhanh vào nhà tắm . vẫn cười đùa nô rỡn rần cả phòng . Nhu Thạch chắc lưỡi:
- Có bồ bịch cả rồi . Còn như con nít ranh, mêt. thật
- Như Thủy đập vào vai Thạch:
- Đọc kinh trước khi ăn hả nhóc ? Hay nhớ nhỏ Hằng ?
- Như Thạch xua tay:
- Thưa chị Hai, nhớ bồ thì ai lại khong nhớ khi đang ở trên đất của tình yêu này . Nhưng điều đáng lưu tâm, là em khong thể chờ đợi đuoc nữa
- Như Thủy kéo ghế:
- Đấy là ăn dọc đường rồi đó . Con trai gì đi đâu cũng lo ăn uống . Khong sợ con gái nó hệt dám gần ha?
- Như Thạch tỉnh bơ:
- Một em chiều đã khật khừ, em hồng dám đa mang đâu chị Hai
- Thanh Trà ồn ào:
- Thím Đoan nấu ăn hết xẩy . Thế này chỉ cần ở đây một tháng, tụi mình thành thùng phi lăn hết
- Như Thủy chot chét:
- Thím ấy làm việc cho bao tao dễ đã hai chục năm . Từ lúc tao còn rong ruổi trong thế g iới đó đây . Món ăn do thím làm, chẳng bao giờ tụi tao chê ca?
- Sao khong để thím ở Sai Gon, phải đỡ cực cho chị em mày khong?
- Mấy năm nay, thím Đoan mắc chứng bệnh phong tê thấp, ba tao muốn thím ấy đuoc nghỉ ngơi nên để thím ấy về trên này trông coi căn nhà, chăm sóc vườn hồng
- Ôi trời, bệnh khớp mà ở xứ lạnh còn đau dữ . Ba mày nghĩ sao ấy chứ
- Tao khong rãnh lắm . Nhưng thím Đoan có vẻ hợp khí hậu trên này . Đằng nào tụi tao cũng tự lo hco mình đuoc rồi . Ở đây cũng cần nguoi chăm nom nhà cửa, ngoài thím Đoan ra, ba tao không tin ai ca?

Như Thạch chắc lưỡi:

- Thanh Hằng đúng là ngốc, khi từ chối lời mời của em
- Như Thủy lười em trai:

Nói năng phải giữ lời . Con gái có phép tắc lễ nghĩa, chưa có sự ràng buộc, khong thể tự do đuoc . Nhất là đi qua đêm ở lại nhà bạn trai . Hằng nghĩ thế là đúng

- Thạch cãi:
- Đâu phải chỉ mình em . Còn hai chị chứ bô.
- Mười chị cũng khong thể giữ nổi trái tim của em . Chị chả dại, đứng ra đảm bảo cho THanh Hằng, dù chị cũng rất muốn con bé đi cho vui
- Hôm qua ông Huy ghé nhà tao, dáng điệu bơ phờ như 1 gã bụi đời . Huy nói tuần tới cả gia đình hắn lên Đà Lạt nghĩ, thăm bà con hắn đang bệnh nặng thì phải . Nhỏ Hằng biết đâu sẽ là than `h viên của gia đình Huy
- Như Thạch chậm rãi:

Ông Huy khong ngờ thất tình chị Hai dữ thế . Bây giơ `nhìn ông ấy chán lắm . Nguoi lúc nào cũng nồng mùi rượu . cẩm Tú bắt đầu chán thì phải . Em bắt gặp bà ấy vài lần hát Karaoke chung môt. băng toàn bọn quậy ở bên Tân Bình

- Như Thủy nhíu mày:
- Huy vối bảN lĩnh lắm kia mà . Sao chuyện tình cảm có thể chi phối tích cách hắn tới mức ấy . Thât. ra, tao chưa hề có tái độ gì để Huy hy vọng, nhất là từ hôm bác Uyên giới thiệu Cẩm Tú với bọn mình . Vô tư mà nói, con bé ấy cũng xinh xắn . Con nhà giàu nhiều đứa thường chơi ngông, sự ngông nghênh qúa đà, dễ dẫn đến những đa đớn ân hận
- Thanh Trà nhún vai:
- Tao cũng khong thể tin, mày lại gặp nhiều đối thủ như vậy . Hình như Huy có bà chị họ cũng chịu chơi lắm
- Như Thủy buôgn thỏng:
- Thì diễm My chứ ai

Thanh Trà trố mắt:

- Nhỏ mà ta gặp và thu băng hôm ở quán cùng ông Cuong hả?
- $\grave{\textbf{U}}$! Bây giờ bà ấy chính thức quan hệ với ông Cuong hơn cả mức bình

thường, chắc họ sẽ lấy nhau

- Thanh Trà chót chét:
- Ông Cuong nhiều tham vọng . Trời mà biết trogn đầu óc qúa nhiều "đạo luật" của ong cuong, đang tồn tại những suy tính gì . Tao thì khong tin Cuong chịu dừng ở Diem My . Nếu làm một con tính cộng trừ đơn giản . Mày vẫn có nhiều khả năng giúp ong ấy đổi đời hơn
- Trời đất ơi, khong ngờ mày giỏi suy đoán vậy . Đừng học đại hoc. tốn tiền . Mở một am nhỏ, lập đàn coi bói, nhanh giàu hơn đó Trà
- Tiếc nỗi, tao sẽ phải bay qua Úc, đất nước họ văn minh, ai tin bói toán mà lam`
- Nhu Thạch đủng đỉnh:
- Em cũng nghĩ như chị Trà . Ông Cuong lắm mưu nhiều kế . Chị còn khốn khổ với ong ấy
- Như Thủy chắc nịch:
- Ba đã hứa sẽ ủng hộ tao đến cùng, nếu bà nội cố tình ép
- Ngoài Cuong ra, mày cũng khổ vì ông Tuan nữa
- Tuấn yêu tao chân thật, chỉ chờ tao môt. câu trả lời, anh ấy sẽ đến thưa chuyện cùng ba tao . Gì mà khô?
- Tao khong nói Tuan, $\acute{\mathbf{Y}}$ tao muốn nhắc mày phải cần thận bà Vân Phượng
- . Chị ta từng trải hơn tụi mình . Nhất là mẹ rât tin ở chị ấy
- Tao khong muốn nghĩ gì lúc này nữa . Chuyện gì đến khắc đến
- Như thạch cuoi hết cỡ:
- Vậy thì mau rời chốn này, ra vười hồng đi chị Hai
- Đứgn trước những bụi hồng đủ ba màu hoa trắng, đỏ, vàng, Như Thạch ngần ngơ:
- Em khong ngờ, chúng ta có vườn hoa tuyệt vời thế này . ThanH Hằng thích hoa hồng lắm
- Thanh Trà cuoi cuoi:
- Nhóc ơi, đừng lãng mạn qúa > khi nào về cứ cắt đủ môt. trăm đóa hồng về tặng nàng la đủ . Nội khu vườn này đủ nuôi sống môt. gia đình khoảng bốn người ăn
- Thuy le lưỡi:

- Tao sợ đầu óc mày . Việc gì mày cũng tính ra tiền đuoc
- Mày nói hơi bị quá lời đấy . Tao chỉ nhìn thực tế giá cả loại hoa hồng mà ước đoán . Thím Đoan mày đúng là môt. nhà chăm sóc cây tuyệt vời, y như các món ăn thím ấy làm cũng đủ đầy hương vị vậy
- Như Thạch bỗng nói:
- Chị Hai, em xuống khu vườn thông phía trước mặt đuọc khong?
- Chi vậy?

Con trai phải tìm đến những nơi mạnh mẽ, phóng khoáng . Ngửi hoa như hai chị, em thành pê đê thì nguy

- Qủi sứ . Thích thì cứ việc, nói na)ng lung tung . Nhớ đừng đi sâu vào rừng nha Thạch . Trời sắp tối rồi
- Như Thạch bât. cuoi:
- Chị coi em giống con nít qúa vậy . Trời tối cũng kệ chứ . Nơi này làm gì có rắn, rết mà sơ.
- Dứt lời Như Thạch chạy nhanh xuống phía rừng thông
- Thanh Trà cuoi cuoi:
- Đúng ra, tụi mình là công tác tư tưởng để nhỏ Hằng đi mới phải . Lên thành phố tình yêu, mà cả ba chị em đều sô lô hết
- Như Thủy tỉnh bơ:
- Môt. tháng đủ cho mày tìm một anh chàng lãng tử xứ sương mù
  Tao ngán chắc . Qúy và tao vẫn có tự do riêng của mình . biết đâu, tao gặp đuoc môt. gã tệ hơn Qúy, tao vẫn say cũng khong biết chừng
- Vậy mày thử xem . Ngày mai đi một vòng Đà Lạt, nhất định khi về mày khogn còn đơn độc
- ThanH Trà lơ lững:
- Lo giữ trái tim của mày ấy . Nếu khong ông Tuan dám bỏ Sai Gòn lên bám trụ $\mathring{\text{\it O}}$ đây qúa
- Nhún vai, Như Thủy cuoi lặgn lẽ . Nghiêng người xuống bụi hồng bạch, cô mơ màng nghĩ đến những điều ước thầm kín của con tim cô.

Hồng Kim

Ánh Mắt Đa Tình

Chương 24

- Bà Tâm An ngỡ ngàng:
- Ủa! Anh Tài? Cơn gió nào đưa anh ghé tệ xá của tôi vậy?
- Ông Tài vui vẻ:
- Hôm nay rảnh rỗi, tôi chợt nhớ bạn bè nhớ những kỷ niệm môt. thời gian khổ . Nhớ ra rằng đã quá lâu, tôi khong ghé tah)m các bạn . Dạo này bà khỏe không ?
- Bà Tâm An cuoi cuoi:
- Mời ông vô nhà . Tôi sẽ pha cho ôgn ly trà bắc thất. đậm . Tôi vẫn nhớ hồi ở chiến khu, ôgn và anh Hùng vẫn thích loại trà này
- Ông Tài hóm hỉnh:
- Bây giờ tôi khogn uống đắng đuoc nữa, phải có c hút đường
- Tưởng cao sâm ngủ cốt gì, chớ đường phèn đường cat tôi đều có đu?
- Bà Tâm An đi nhanh xuốgn bếp, vài phút sau bà đã quay ra, với ly trà trên chiếc khay bằng bạc
- Ông Tài trầm trồ:
- Bà có gian phòng khách đẹp thật, qủa khong hổ danh nguoi đẹp đô thành có bàn tay vàng
- Bà Tâm An vui vẻ kể:
- Bàn tay gây lên nỗi kinh hoàng cho giặc thì có . Ngày ấy tôi treo giá mấy triệu đồng cho ai bắt ai bắt hoặc giết được tôi cơ đấy
- Cuối cùng chỉ ông Hùng là bắt giữ đuoc chi.

Nhấp một ngụm trà, ông Tài khen ngay:

- Lâu lắm ròi, tôi mới đuoc uống ly trà thơm thế này
- Như sực nhớ, ông Tài khẽ hỏi:
- Cháu Tuấn đâu, sao tôi không thấy?

Bà Tâm An lắc đầu:

- Nó đi suốt ông ạ, hồi nó còn nhỏ mình còn duoc quấn quýt bên con . Bây giờ nó lớn, mình đâm ra nhàn hết mọi việc

- Năm nay nó bao nhiêu tuổi rồi bà?
- Cũng hai bảy tuổi . Cái tuổi mà ngày xưa chúng ta thành gia thất, ai mau mắn cũng duoc vài đứa nhóc . Vậy mà bây giờ tụi nó chẳng cần suy nghĩ
- Chị đã tìm cho nó đám nào chưa ? Đàn ông sự nghiệp vững vàng như Thái Tuấn, nên co một cô vợ nữa mới duoc chị a.
- Bà Tâm An rầu rĩ:
- Tôi khong giấu gì ông, tôi có nguoi bạn cùng quê, bây giờ ông Nguyện là tổng giám đốc ngân hàng miền nam . Ông ấy có một. đứa con gái duy nhất, con bé dễ thương, có học thức đàng hoàng, tôi muốn chọn con bé cho Thái Tuan . Nhưng nó khong chịu . Tôi bực muốn bệnh đấy ong
- Ông Tài quan tâm:
- Nó có bạn gái rồi ? Hay có lý do nào khác ?
- Ôi trời ! Ngày trước con bé thường ở luôn nhà tôi, nhờ Thái Tuan kèm cho học . Hai đứa cũng quấn quít nhau vì thế con bé khong quen thêm ai cả . Bây giờ tôi nói ý định muốn cưới con bé cho nó, nó một hai khong chịu, lý do chỉ là: Con và Vân Phượng khong hợp tínmh, con khong yêu cô ấy . Tôi thất hết cách
- Ông Tài dọ dẫm:
- Vậy bà tính sao?

Bà Tâm An lắc đầu:

- Tôi đưa cả ra câu doạ, ngoài con bé ấy nhất dịnh tôi khong chấp nhận ai vô nhà này . Nhưng nó cũng tỉnh bơ
- Tôi nghĩ, chưa chừng cháu tuan đã có nguoi yêu?
- Hả ? Có nguoi yêu ư ? Sao nó khong đưa về để tôi coi mặt . Bạn gái nó khong đếm hết đâu ông ạ . Nên tôi chẳng yên lòng chút nào, nếu tôi khong đuoc tự mình lo cho nó
- Thôi mà chị . Thời của tụi mình cổ lỗ sĩ hết rồi . Bọn tra bây giờ làm giỏi, chơi cũng giỏi . Tôi nghĩ cháu Tuan ắt đã có bạn gái . Đàn ôgn tụi tôi, tôi đã đi qua đoạn trường ấy , tôi biết khong dừng chân thì thôi . Khi đã muốn lập gia đình, nhất thiết cô gái mình chọn phải đàng hoàng tử tế

Thì Vân Phượng nó cũng xinh xắn, giỏi giang mà ông

- Ông Tài nhìn bà Tâm An:

- Tôi hỏi thiết. bà nhen: Nếu thẳng Tuan yêu môt. cô gái nghèo hơn cô gái bà chọn cho nó . Liệu bà có chịu không ?
- Bà Tâm An chậm rãi:
- Không phải tôi ham gia đình con bé kia giàu đâu . Cũng vì tin`h nghĩa cả thôi . Ngày trước tụi mình cũng nghèo như tổ đỉa chớ gì . Ăn thua là tính nết con nguoi đó anh
- Ông Tài hóm hỉnh:
- Tôi quên mật chị có một. Ôgn qúi tử, nếu nhớ, tôi dám uống rượu hẹn trước chị trông dùm con bé nhà tôi

Bà Tâm An vui vẻ:

- Anh nói tôi mới nhớ, hôm rồi mẹ con tôi đi chùa dưới Đại Tùng Lâm, tôi gặp con gái anh . Chẳng rõ từ bao giờ tụi nó quen nhau anh ạ . Con gái anh xinh thiệt, nhìn hiền hậu, dễ thương lắm . Nét mặt con bé say có hậu nhiều
- Ông Tài thủng thẳng:
- Má tôi, bà nhắm nhe cho cháu gái một đám tận Hà Noi . THẳng nhỏ cũng con nhà có ăn có học, làm luật sư, cha chết lâu rồi, ở với mẹ . Bà mẹ khong lấy chồng nuôi con ăn học thành tài . Má tôi mến tính thẳng nhỏ, muốn nhận làm rể . Rốt cuộc con gái tôi nó phản đối dữ quá chị ạ . Tuổi trả bây giờ khong dễ dàng như thời chúng ta đâu
- Bà Tâm An chơt. nói:
- Tôi biết cớ sự này, hồi trước hỏi con gái anh cho rồi . Cũng lạ, hai đứa có vẻ qúi mến nhau lắm
- Ông Tài lơ đếnh:
- Ôi Thôi! Tôi nghe con bé kể rằng nó có nguoi bạn bị ép lấy vợ, hệt như nó vậy, bà mẹ bạn nó tuyên bố: Nếu con trai bà khong chịu cưới cô gái bà mẹ chọn, thì đừng hòng bà chịu cưới đứa nào khac. Chả lẽ là chị?
- Bà Tâm An nhôt. nhạt:
- Khi tức thì nói cho nư giận . Chớ nghĩ lại thấy con lại thương . Suốt ngày lo làm ăn, về nhà còn bi .ràng buộc, nó ức lòng, nó cãi mình là đúng . Chắc rồi tôi cũng đành mặc nó, ưng ai tôi gả . Sướng khổ tụi nó chịu, khỏi cấu xé đến mình anh ạ . Chỉ ngặt, tôi lỡ hứa với nguoi ta, bây giờ bỏ cũng tội con bé . Phải chi nó hư hỏng, thì dễ ăn nói...

- Ông Tấn Tài cuoi cuoi:
- Thôi, chị cứ kệ bọn trẻ . Việc. lớn nhất như làm ăn buôn bán, nó còn chỉ đạo đuoc mấy trăm nguoi . Nhất định thái Tuấn sẽ tìm đuoc cô gái của riêng nó
- Ông chợt hỏi:
- Lâu nay bà có tin gì của chú Út của thẳng Tuan khong ?

Bà Tâm An cắn môi:

- Ông chưa biết, chị em tôi đã gặp lại nhau à ? Bây giờ chú Bảy cũng ở ngoài Ha Noi làm việc ở bộ côgn nghiệp nặng . Hôm rồi chú nó mới vô thăm tôi đấy
- Ông Tai buồn bã:
- Chắc nguoi vô tình nhất trong đám bạn duy nhất chỉ có tôi . Cũng vì mải mê làm ăn, tôi quên hết mọi nguoi . Tôi đánh mất vợ mình cũng vì tôi vô tình khong trách nhiệm là vậy
- Bà Tâm An động viên ông mà như nói với chính mình:
- Con nguoi ai cũng có phần số cả đó anh Tư. Nếu khong thế, làm sao ôgn Hùng nhà tôi đuoc nguoi ta cứu sống, nên vợ nên chồng hàng mấy chục năm nay ổng giấu tôi mới tệ chứ. Khiến tôi trở thành nguoi đàn bà ích kỷ nhất. Tôi đang day dứt lắm anh ạ. Chuyện anh chị, đành rằng anh có lỗi khong quan tâm đến tình cảm của vợ con. Nhưgn diều ấy đâu phải khong sửa duoc. Tại chị Tư sống chưa chọn đạo với anh đó thôi. Chuyện đã lỡ cả rồi, nguoi lớn làm nguoi lớn chịu, để bọn trẻ đau sót trách oán mình thì tội lỗi lắm anh a.
- Ông Tài cau mày:
- Chị vừa nói, anh Hùng có vợ nữa ư?

Bà Tâm An gât. đầu, giọng bà xa vắng:

- Tôi nghĩ cô ấy các anh cũng biết cả . Ai dè tôi làm cách mạng mà chính tôi còn khở . Phần việc ai nấy biết . Nên việc của anh Hùng tổ chức khong biết cũng phải . Hơn nữa, giải phóng rồi, sai khi ảnh thành lập công ty ra vào Ha Noi Sai Gon, ảnh mới gặp lại cô ấy
- Tôi thất. sự khong biết chút gì chuyện này . Vậy ảnh có thêm đuoc mấy cháu hả chi.

- Thì hồi nãy tôi nó cho anh nghe đó . Cô ấy có bầu, đuọc tổ chức đưa lên chiến khu, sau đó ra bắc sanh thẳng nhỏ . Nghe chú Bảy kể, thẳng nhỏ giống anh Hùng nhiều anh a.
- vậy, chị có định cho anh em chúng hội ngộ khogn?
- Có chứ anh . Năm bảy đứa gì mà khó khăn . Đằng này có duoc hai đứa nó, thẳng nhỏ sau lại chịu thua thiết. nhiều . Nhưgn tôi chưa tìm đuoc cơ hội nói cho Thai Tuan biết . Tôi sợ nó bị xốc anh a.
- Ông Tai gât. gù:
- Chị khogn cần cả nghĩ nhiều . Thai Tuan là đứa hiểu biết, nó sẽ khong hẹp hòi đầu chị à . Điều gì mình còn làm duoc cho bọn trẻ thì ráng mà làm, kẻo khi ra đi, khong biệt nói sao với nguoi đã khuất
- Suốt buổi hai nguoi bạn một. thời thân thiết đã đàm đạo, để hiểu nhau hơn . Khi ông Tan Tài từ giã bà Tâm An ra về, thì Thai Tuan chạy xe vào nhà nét mặt anh thât. phẫn uất và căng thẳng . Thai Tuan khựng nguoi khi nhận ra Ông Tài:
- Cháu chào bác! Hôm nay có chuyện gì vui mà bác đến thăm mẹ cháu vậy?
- Ông Tan Tai nheo mắt:
- Chuyện của những nguoi già cháu ạ . Cháu đi đâu về mà có vẻ gấp gáp qúa vậy ?
- Thái Tuấn giả lả:
- Có gì đâu bá . Tai cháu vừa đi xa về . Bác ở lại ăn với mẹ cháu bữa cơm cho vui
- Cho bác cáo lỗi, để dịp khác
- Sẵn đây, bác ở đây luôn cho rồi . Bác về nhà lại lụi cụi nấu cơm cũng vậy
- Bà Tâm An ngạc nhiên:
- Sao lại một mình, chả lẽ hai đứa nhỏ đã theo mẹ nó ?
  Ông Tai lắc đầu:
- Hai đứa đi Đà Lạt nghỉ . Lâu rồi tụi nhỏ khong đi chơi, Đà Lạt tôi có căn nhà nhỏ, có vườn hoa hồng rât giá trị . Như Thủy muốn về trên ấy chăm sóc vườn môt. thời gian
- BÀ Tâm An thở phào:

- Ra vậy . Nghe Thái Tuấn nói tôi hết cả hồn, ngỡ tụi nhỏ buồn anh chứ
- Thái Tuấn kêu lên:
- Mẹ khong biết đấy ., Bác Tài là nguoi cha rât hiểu tâm lý con cái
- Cho bác xin đi Tuan . Nếu giỏi như thế, bác đã khong cô đơn như cháu thấy . Thôi để bác về, khi nào rảnh cháu ghé bác chơi nha
- Thái Tuấn vui vẻ:
- Bác đồng ý, cháu xin đuọc đống đô ở nhà bác luôn đấy
- Bà Tâm An nạt đùa:
- Cái thẳng, chỉ nói lăng nhăng
- Con nói thiệt . Con gái bác Tài mà chịu con, mẹ khong lấy chổi chà đuổi
  cô bé chứ
- Bà Tâm An lúng túng:
- Ôi! Cái thẳng, sao khogn đi hỏi xem con bé nó chịu ưng cậu không hả?
- Ông Tài nháy mắt với Thái Tuấn:
- Thái Tuấn à . Mẹ cháu đã mở cho cháu môt. cánh cửa rồi . Cứ thử xem sao ? Như Thủy nhà bác cũng cứng đầu cứng cổ lắm . Tay luật sư Ha Noi đẹp trai thế, nó còn hấm háy đó . Cháu cần thận trọng nha . Xin phép chị Tam, tôi về
- Ông Tấn Tài vừa ra khỏi nhà, nét mặt Thái Tuấn đã trở lại nét cau có, bực bội . Bà Tâm An bât nhẫn:
- Chuyện gì nữa đa6y hả ? Đi suốt ngày khi về nhà con đều muốn kiếm chuyện với mẹ là sao ?
- Thái Tuấn nhếch môi:
- Con đang suy nghĩ, nên hay khong nên nói cho mẹ biết chuyện này
- Bà Tâm An lo lắng:
- Tuan à, con biết sức khỏe của mẹ, làm ơn có gì thì nói mau ra, lấp lửng thế này mẹ khó thở lắm
- Thái Tuấn bình thản:

Dù khong tin, mẹ cũng đừng la hét . Bởi chính con tận mắt thấy, con còn khong muốn tin . Hồi trưa này, tụi bạn con sau khi nhậu ở công ty, vì chúng con vừa ký than `h côgn một hợp đồng với nhật bản . Nên cả bọn kéo nhau đến nhà hàng Karaoke máy lạnh Diễm Diễm . Tại nơi này, con đã thấy Vân

Phượng vừa hát vừa làm tình với 1 gã đàn o6ng. Hắn tên là Vũ Sơn, một. tên chuyên cò mồi dẫn dặt gái cho khách. Con biết duoc là nhờ có nguọi kể. Họ còn nói nhà hàng ấy Vân Phượng có riêng một. phògn thuê bao dài hạn

- Bà Tâm An tái mặt:
- Con... con khong nhìn lầm chứ?
- Thái Tuấn lạnh lùng:
- Khong thể mẹ ạ . Biết nói mẹ sẽ khong tin con đã phải ra ngoài mua một chiếc máy ảnh, nhờ đó con ghi lại tất cả hình ảnh của họ . Mẹ muốn xem khong ?
- Bà Tâm An ngập ngừng:
- Mẹ .. thôi, mẹ khong muốn xem những tấm hình xấu xa ấy . Coi như mẹ đã nhìn lầm nguoi mất rồi
- Ôm đầu, bà Tâm An ứa nước mắt . Tận đáy lòng mình, bà vẫn khong muốn một kết cục như thế xảy ra . Dù sao Vân Phượng cũng có môt. dĩ vãng thất. tốt . Bà yêu thương con bé bằng dĩ vãng ấy
- Tuan ơi! Có khi nào, Vân Phượng vì giận con, nen nó buông thả đời nó khong con? Mẹ thật chẳng an tâm, khi con bé gặp cảnh đau đớn ấy
- Thái Tuấn kêu lên:
- Mẹ! Con nghĩ giữa cô ấy và Vũ Sơn họ đã quan hệ với nhau từ rất lâu rồi, bởi nguoi ta nói cho con biết, nhà hàng ấy giống ngôi nhà thứ hai của Vân Phượng
- Cuoi khẩy, Thái Tuấn hạ giọng:
- Con chỉ muốn nói để mẹ biết, Và từ nay đừng ép buộc con những điều con khong thích . Con thú thất. với mẹ, nếu con chỉ đùa cợt Vân Phượng, thì cô ấy đã tan nát với con lâu rồi . Con đang tự trách mình đã giữ gìn cho cô ấy, để rồi cổ đem vật đời mình xuốgn bùn nhơ, là đúng hay sai hả me.
- Bà Tâm An lắc đầu:
- Mẹ sai rồi! Mẹ thất. sự đã khong còn tỉnh táo để nhận đuọc điều đúng sai ở cuộc sống này. Mẹ xin lỗi đã o ép con mấy năm nay. Tuan, con khong buồn mẹ chứ?
- Thái Tuấn ôm vai mẹ:

- Con đâu dám trách hờn mẹ. Con khong nghe lời mẹ, để mẹ buồn con đã là đứa con có lỗi . Nhưgn con phải cãi lời mẹ, vì con khong muốn môt. kết cục cay đắng . Mẹ về phòng nghỉ cho khỏe, đừng nghĩ gì cả . Nỗi buồn đau nào cũng sẽ đuoc thời gian rửa xoá dùm mẹ ạ . Mai môt con nhât dịnh dẫn về cho mẹ môt. cô dâu hệt mực. đoan trang, hiền thục, mẹ chịu khogn ?
- Bà Tâm An lặgn lẽ gất. đầu, máu chảy ruốt. mềm, có lý đâu bà lại muốn con trai bà mãi lận đận lao đao
- Bà muốn nhân dịp này nói cho Thái Tuấn nghe chuyện về đứa em cùng cha khác mẹ của nó . Nhưng rồi bà lại im lặng, bà muốn sóng gió đuoc bình yên trở lại.

Hồng Kim

Ánh Mắt Đa Tình

Chương 25

- Thanh Trà nheo mắt:
- Như Thủy, điện thoại của ong Tuan?

Đang nằm nghe nhạc, nghe Thanh Trà gọi, Như Thủy bât. dậy:

- Mày khong xạo chứ?

Giơ máy, Thanh Trà hét nhỏ:

- Chuyện tình yêu của mày, tao chưa điên đến nổi chọc cho lão Tuan giận
- Như Thủy bât. cuoi:
- Kinh dị! Nguoi ta vừa trẻ, vừa hào hoa phong độ, mày toàn dùng từ nặng từ ký lô gọi Tuan . Anh ta dám tổn thọ qúa
- Bẻm mép, còn làm bộ lơ mơ . Ý quên, tao đúng là vô duyên . Xin lỗi nha thuy, tao khong có ý làm kì đà, nghe lén lời tâm sự nỉ non của mày đâu
- Như Thủy tỉnh bơ, cô cầm ống nghe, giọng thất. nhẹ:
- Alô! Thuy đây

Thái Tuấn kêu cuống quít:

- Như Thủy! Anh nhớ em qúa à

Thuy cong môi:

- Em cũng vậy thôi
- Yêu nhau mấy núi cũng trèo, trăm sông cũng lội, vạn đèo em cũng qua .

Anh nhớ em, em tât nhớ anh

- THuy gầm gử:
- Khỉ ạ! Coi chừng tao
- Thái Tuấn ngạc nhiên:
- Em sao vậy Thuy? Thanh Trà phá em phải khong?

Như Thủy gât. đầu:

- Nó luôn là con tiểu nha đầu gây rối
- Thanh Trà dí mạnh ngón tay vào trán Thuy, cô hăm he:
- Nói xấu bạn bè, mày đáng bị tội

Giọng Thái Tuấn ngọt ngào:

- Anh định tối nay lên trên đó với em Thuy a.
- Như Thủy bối rối:
- Có cần phải thế khong anh ? Anh còn rất nhiều công việc, đường đèo lại nguy hiểm
- Thái Tuấn cuoi:
- Anh đang muốn đuoc ôm em trong vòng tay đấy Thuy . Đà Lạt qủa là lạnh
- Như Thủy nghi ngờ:
- Anh Tuan, chả lẽ anh đang ở đà Lạt

Em qua là thông minh cô bé a, anh lên vì công việc, nhân thể thăm em luôn

- . Nhưng anh còn kẹt vài việc . Tối anh tới nha
- Như Thủy gât. đầu:
- Em sẽ chờ anh cùng ăn tối

Môt. quán ăn bên bờ Hồ Xuân Hươg nha em

- Không đâu . Em còn bạn và nhóc Thạch, chúng ta sẽ dùng cơm tại nhà em, do chính tay em nấu . Sau bữa cơm, để anh quyền quyết định
- Thái Tuấn tiếc rẻ:
- Em đang làm gì hả Thuy ?

Đang coi ti vi và nhớ anh, đuoc khong?

- Như Thủy cúp máy, vì giọng ề à của Thanh Trà vang sát bên tai:
- Em nhớ anh, yêu anh lắm Tuấn... Ởi!
- Như Thủy ré lên, nhào tới định nhéo Thanh Trà, nhanh chân Thanh Trà chạy vụt ra ngoài cửa
- Suôt buổi chiều Như Thủy cặm cụi ngồi nấu các món ăn . Cô không cho thím Đoan động tay vào
- Thanh Trà nói móc:
- Thím ơi lâu lâu cũng phải để người ta lấy điểm với chàng chứ
- Nói xong câu ấy, Thanh Trà lại lần nhanh ra vườn hồng
- Cô thầm công nhận thím Đoan thát. mát tay, mới có ba ngày, cô đã chứgn kiến mỗi ságn thím cắt hoa bán đuọc vài trăm ngàn, bụi hồng nào cũng ngào ngạt hương thơm . Và nhất là nó thất. nhiều nụ, to nhỏ đủ loại . Đây chính là nghệ thuật của nguọi làm vườn, biết hoa nở theo ý mình mỗi ngày

- Đang mải mê ngắm cụm hồng vàng rưc. rỡ, kiêu sa . Những đoá hồng này, Sài Gòn phải hàng trăm ngàn đồng một chụt bông . Đắt và qúi
- Thanh Trà chợt nghe ai đó gọi tên cô . Ngơ ngác nhìn quanh, cô kinh ngạc khi nhận ra bác sĩ Nhân đang đứng ngoài hàng rào:
- Bác sĩ... Anh Nhân phải không?

Nhân cuoi cuoi:

- Cô bé, ngạc nhiên lắm phải không?

Thanh Trà cong môi:

- Tại anh làm em giất. mình . Với lại, sao anh cũng có mặt ở đây nhi?
  Nhân cuoi cuoi:
- Anh theo đoàn bác sĩ từ thiện than h phố lên cao nguyên khám bệnh cho đồng bào dân tộc . Hôm nay xong việc, anh về Đà Lạt đi lang thang, không ngờ lại gặp em . ThanH Trà lên Đà Lạt chơi hay có việc
- ThanH Trà nheo mắt:
- Anh đoán thử xem

Nhân cuoi cuoi:

- Em có căn nhà thơ mộng thật, thêm vườn hồng tuyệt vời này nữa, chắc chắn em đi nghỉ hè rồi, đúng khong ?
- Thanh Trà từ tốn:
- Nhà của nhỏ Thuy, em chỉ đi ké thôi
- Nhân ngạc nhiên:
- Như Thủy cũng lên đây à ? Vui nhỉ, các cô đi sao khong rủ Thái Tuấn luôn
- Trà nhịp nhịp hai lên cành hồng:
- Tối nay, đại tiểu thư nhà này sẽ đoán hoàng tử đấy . Anh muốn làm khách mời khong thiệp chứ
- Nhân lấp lửng:
- Nhìn thiên hạ họ yêu nhau, mình tủi thân lắm . Nếu Thuy đồng ý cho anh nhập cuộc với vai trò là bạn của em, anh sẵn lòng
- Chỉ sợ anh bị nguoi ta nhéo ngắt thôi . Em thì vô tư
- Nhân nhìn Trà thất. tình tứ:
- Em đi dạo với anh môt. chút đuoc khong Trà?

- Thanh Trà cắn môi:

Sắp đến giờ cơm rồi . Em khong muốn Như Thủy lo lắng Chỉ đi dạo xung quanh ngọn đồi này thôi, em đừng từ chối anh, bé Trà

- Trà tỉnh bơ:
- Bé nỗi gì nữa, nguoi ta đã có chồng hứa hôn, anh khong thấy chiếc nhẫn em đang đeo sao ?
- Nhân chậm rãi:
- Anh biết . Và anh tự trách mình đánh mất cơ hội có đuoc em . Gì thì gì, chúng ta cũng đừng thêm một lần đánh mất tình bạn nữa nha Trà . Vì lẽ đó, anh luôn nghĩ em vẫn là cô bé của anh như buổi đầu mới gặp
- Thanh Trà thoáng ngỡ ngàng:

Anh nói lãm nhãm gì vậy anh Nhân? Có lý nào em cũng ngốc nghếc đuổi theo môt. chiếc bóng hào nhoáng, đến khi biệt mình khong có khả năng bắt kịp chiếc bóng ấy, em đã đành quay gót sang ngang, chọn giải pháp đính hôn vội vàng khong cần thời gian và tình yêu

- Nhân bất chợt cầm bàn tay Trà, tha thiết:
- Thanh Trà, anh muốn cuộc đời này, chúng ta đuoc mãi mãi bên nhau, vui buồn cùng chia sẻ, em khong từ chối anh chứ?
- Không rút tay về, Trà nhẹ nói:
- Em đâu còn cơ hội đó . Qúi cũng là nguoi đàn ông tốt, có trách nhiệm . Từ bên kia đại dương tìm trở lại quê hương, chỉ để lấy môt. nguoi vợ tử tế . Em đâu thể gây thêm nổi đau cho anh ấy
- Nhưng, em khong yêu Qúi
- Rồi sẽ yêu thôi anh

Anh khong tin, khi hai nguoi ở xa nhau nửa vòng trái đất

- Thanh Trà buồn hiu hắt:
- Anh Nhân à, con gái tụi em khong phảI ai cũng dễ thay lòng đổi dạ. Em chỉ giỏi châm chọ nguoi khác . Thât. ra em yếu đuối lắm . Em khong dám vượt qua vòng trói buộc gia đình . Bởi như thế, ba em sẽ hành hạ, dắn hắt mẹ em trọn tháng ngày còn lại .em khong muốn điều đó, anh hãy tìm nguoi con gái khác . Đia. vị của anh sẽ giúp anh tìm đuoc những gì anh khao khát
- Nhân lắc đầu:

- Trái tim anh khong thể quên Trà
- Thanh Trà thất. bối rối . Tại sao những ngày trước, cô không nhận đuọc ra tình cảm Nhân dành cho cô chứ? Tại sao anh khong nói ra sau những lần đi chơi với nhau? Bây giờ, cô như tấm ván dã đóng than `h con thuyền, chỉ chờ sóng nổi lên là ra khơi . Qúi là con sóng chứ khong thể là anh?
- Nhắm mắt, cô hình dung sự giận dữ của cha, khi biết cô không chờ Qúi . Chắc chắn ba sẽ bóp cô thành trăm mảnh . Dẫu rất thương cô, nhưng ôgn lại rât sĩ diện, thích mọi người phải chú ý đến mình bằng mọi cách
- Thôi thì hãy để cho mọi thứ trôi qua đời cô như cha cô sắp xếp
- Sao khogn trả lời anh?
- Nhân kéo Trà ngồi xuống môt. góc tùng thất. lớn . Anh nhìn cô thất.khát khao, nồng cháy . Thanh Trà hết cả hồn khi nhìn vào ánh mắt anh . Cô vội lãng tránh, nhưng khong còn kịp nữa
- Bằng động tác dịu dàng, nhưng dưt khoát . ANh đã cúi xuống tìm môi cô . Thanh Trà cuống lên, thay vì đẩy anh ra, thì cô rối rít bám chặt lấy anh . Để rồi cô đã không thể dối lòng . Cô cũng cần đuọc yêu thương san sẻ . Nụ hôn kéo dài, tưởng chừng không thể dứt giữa hai kẻ yêu nhau . Khi rời đuọc anh ra, Thanh Trà khôgn dám nhìn lên ánh mắt ngập tràn hạnh phúc của Nhân
- Thở dài, cô lại chẳng biết những ngày kế tiếp của cô sẽ ra sao đây nữa
- Nhìn đồng hồ cô chơt. kêu lên:
- Em phảI về thôi, kẻo mọi nguoi sẽ đi tìm khi không thấy em Anh đưa em về
- Thanh Trà lưỡng lự:
- Tối nay, anh Tuan lên Đà Lạt thăm nhỏ Thuy, anh muốn gặp ảnh không? Nhân lặng lẽ gật đầu . Anh chỉ muốn đùa cô chút thôi . Việc Tuan lên đây hắn đã phone cho anh biết, nhờ anh tìm hiểu về căn nhà nhỏ của Như Thủy
- Anh lang thang đến căn nhà ấy là vì vậy
- Bây giờ có Thanh Trà bên cạnh, anh dám yêu cô để đuoc mãi mãi hạnh phúc . dẫu biêt khogn dễ dàng, anh vẫn muốn có đuoc cô trong đời mình Bà Tâm An nhận đuoc tin bà Bình trở nặng . căn bệnh di tích của những năm tháng nằm hầm sâu hoạt động bà luôn bị sốt cao
- Ông BAy Hoan đã tha thiết:

- Chị Hai, hãy nhân dịp này, chị ra Ha Noi môt. chuyến đi chị . Tôi sợ, lỡ chị Bình có mệnh hệ nào, chúng ta sẽ ân hận chị a.
- Thái Tuấn vừa ở Đà Lạt về . Bà đoán, con trai đi Đà Lạt, ngoài côgn việc, nó còn mục đich thăm con gái ông Tài
- Nghĩ đến việc hôn nhân con trai bà lại rầu cả ruột
- Bữa Thái Tuấn đi Đà Lạt, Vân Phượng Đến đây tìm bà . Cô không đi môt. mình mà có cả ông Nguyện, cha cô đi cùng
- Bà chẳng còn cách tr anh né, đan`h phải nói sự thật để Vân Phượng tự lo liệu lấy cuôc. sống của mình, dè đâu Vân Phượng đã đùng đùng:
- Cháu đến đây khong phải đơn giản là van xin bác nữa . Cháu phải cho bác biết một. sự thật . Cháu đã có thai với anh Tuan
- Bà Tâm An tái mặt:
- Hả ? Cháu nói sao ? Thẳng Tuan và cháu đã vượt qua giới hạn đuoc cho phép ư ? Khong thể nào . Thẳng Tuấn đâu phải đứa hoang đoàng, phóng túng
- Vân Phượng kêu lên:
- Bác nghĩ cháu tự bôi nhọ lên mặt mình à ? Cháu và anh ấy có biết bao nhiều kỷ niệm, bác cũng rất rõ kia mà
- Bác khong tin! Thái Tuấn nó khong thể xúc phạm cháu. Nó đã từng nói như thế với bác. Dù cháu rất buông thả cùng nó. Nó cũng chỉ sống đời sống vợ chồng với nguoi nó yêu thương. Nó khong có tính cưỡng đoạt, khong thể có
- Ông NGuyện chơt. lên tiếng:
- Chị Tâm An! Chị nghĩ sao đây khi tôi muối mặt đến nhà chị với sự thật bẽ bàng, do sự ngu ngố của con gái tôi gây nên
- Ông muốn tôi phải thế nào ? Gắn giọng ông NGuyện quyền hành:
- Quan hệ giữa Thái Tuấn và Vân Phượng rất nhiều bè bạn của chúng ta đã biết . Chuyện đã đến mức này, chúng ta nên cho hai đứa làm đám cưới . Phận nhà gái lẽ ra tôi chẳng nên đường đột, như thế thất. mất tư cách qúa . Khổ nổi, khong còn cách cứu vãn tôi đành đến chị . Mọi chi phí tốn kém, tôi sẽ làm hết để con cái chúng ta hạnh phúc

- Bà Tâm An lắc đầu:
- Chắc khogn đuoc đâu anh Nguyện . Phải chờ tôi hỏi lại con trai tôi . Sự thật do nó làm, chúng tôi tự khắc có trách nhiệm . Tôi không thể áp đặt con cái vào chuyện đã rồi, mong anh bình tĩnh
- Vân Phượng thút thít:
- Chả lẽ, bác không còn thương cháu, tin cháu nữa . Nếu vậy, mọi níu kéo sẽ tạo than h đia. ngực cho cháu sau này . Cháu khong muốn sống trong căn nhà chỉ đầy rẫy sự lạnh lùng khắc nghiệt . Thôi thì, lỗi cháu làm cháu tự gánh lấy . Ba ơi, chúng ta về đi ba, con sẽ phá bào thai này, và khong bao giờ để buồn cho ba nữa
- Bà Tâm An hốt hoảng, dẫu khong còn qúi mến Vân Phượng như trước, bà vẫn không thể ở hờ khi nghe cô nói như thế
- Nếu như bào thai ấy, là kết qủa do Thái Tuấn để lại . Bà sẽ suôt đời ân hận vì đã ruồng rẫy cháu mình . Ông trời khong tha thứ cho bà . Bà sợ luật qủa báo ở đời lắm . Không, bà khong thể để Vân Phượng làm chuyện thất đứt ấy
- Phuong à ! Cháu khong duoc làm thế . Tội lỗi lắm cháu biết khong ? Tội suốt đời, vì cháu đã gây nên việc thất đức
- Nhưng giữ nó ? sau này phải trả lời sao đây ? Cha nó là ai ?
- Bà đành lựa lời an ủi Vân Phượng, chứ khong dám nói nặng nhẹ cô . Những tấm hình xấu xa của Vân Phượng, Thái Tuấn cất . Phải đợi anh về, làm rõ hư thật
- Ông NGuyện thở dài, giọng vẫn lạnh:
- Tôi chỉ muốn giết chết nó cho rồi . Con cái làm xấu mặt, nhục nhã gia đình . May là con chị, tôi để chị thu xếp, chẳng nên để tai tiếng cho nhau
- Bà Tâm An rối bởi đầu óc, chuyện này chưa qua, chuyện kia đã tới . Đúng thật là họa vô đơn chí
- Bà như ngồi trên đống lửa . Đến khi nhìn thấy Thái Tuấn lái xe vào nhà, bà mới thở phào nhẹ nhõm
- Thái Tuấn nhìn mẹ, lo lắng:
- Mẹ, chuyện gì xảy ra, đến nổi mẹ bơ phờ hốc hác, phải điện cho con vậy?
- Bà Tâm An cuoi gượng:

- Đi chơi vui khong con?

Thái Tuấn từ tốn:

- Con đã kịp đi đến đâu . Côgn việc ngập cổ, buổi tối ghé thăm mấy đứa nhỏ con bác Tài, nghe điện mẹ gọi . Con tính về ngay trong đêm, nhưng Thuy khong cho, cô ấy sợ nguy hiểm và biểu, nếu mẹ đau ốm phải do nguoi nhà điện lên . Thật ra, mẹ đã gặp chuyện gì chứ ?
- Bà Tâm An thở dài:
- Con lên thay đồ cho khỏe, rồi nhấn nha mẹ kể con nghe . Chuyện dài lắm
- . Thái Tuấn không lạ tính mẹ . Bà đã biểu thế, anh đành phải trở lên phòng . Tắm rửa xong, anh nghe nguọi hoàn toàn khỏe khoắn
- Mở tủ lạnh, anh lấy lon Redbull ướp lạnh ra uống môt. hơi dài gần hết lon nước . Nhảy từng bậc cầu thang trở xuống phòng khách, anh ngơ ngác khi khong thấy mẹ Ở trong phòng
- Bách Hợp, cô bé giúp việc nhà đang lau bụi trên từng ô kính, nói nhỏ:
- Bà chủ ở ngoài vười kiếng đó cậu hai
- Thái Tuấn hỏi bách Hợp:
- HÔm qua tới giờ em thấy bà đau ốm gì không
- Bách Hợp lắc đầu:
- Bà chủ vẫn ăn uống bình thường thưa cậu
- Lạ nhỉ? nếu khong đau ốm sao bỗng nhiên gọi ta về
- Lẩm bẩm Thái Tuấn đi ra cửa:
- Cậu Hai à ? Bách Hợp dừng tay gọi:
- Gì vậy?

Bách Hợp ngoắc Tuan lại gần, cô thì thào:

- Cậu Hai biết khong, hôm qua cô Vân Phượng cùng ba cô ấy, tới đây tìm bà chủ đấy
- Thái Tuấn cau mày:
- Vân Phượng! Cô ấy tìm mẹ ta có việc gì, nè nhỏ biết việc gì, kể cậu nghe xem
- Bách hợp liếm môi, nói e dè:
- Cháu sơ bà chu?
- Đừng sợ, cậu hai hứa khong kể chuyện đâu

- Cậu nhớ đó, kẻo bà giận cháu tội thèo lẻo, bà phạt khong cho đi học nữa, cháu sẽ ngu suốt đời . Cháu vô tình bưng nước lên nhà, thấy cô Phuong vừa khóc vừa nói bà rằng, cô ấy... đã .. khó nói qúa à!

BH lúng túng khổ sở:

- Thái Tuấn dỗ ngọt:
- Nói lẹ đi, lát cậu cho tiền mua tập vơ?
- BH cắn môi, mặt nó cúi xuống đất
- Cô ấy nói, cô ấy có thai với cậu
- Thái Tuấn bất ngờ bóp chặt bờ vai con bé, quai hàm anh bạnh ra, nom thất. dữ đội
- Cô ta nói thật hả?
- BH nhăn nhó gât. đầu

Cậu Hai, đau vai cháu . Coi chừng bà mắng cháu

- Thái Tuấn nhớ ra, vội buông vai con bé
- Thật, tực chết đuọc
- Ông Nguyện bặt bà chủ đi hỏi cưới cô Vân Phượng nữa đó. Cháu nói thật. nha, cô Phuong khong tốt đâu, nhiều lần cháu thấy mỗi khi nghe bà chủ khuyên dạy cổ, cổ đều khuýt háy bà, nhu đe doa. ấy
- BH lại nhiều chuyện

Thái Tuấn đá mạnh chân vào cạnh bàn, anh gầm gử:

- Cô khong muốn, thì để ta phơi bày dùm cho . Thât. ghê tởm
- Cố dằn lòng, Tuan lững thững đến bên mẹ, anh kêu lên:
- Mẹ ngồi đây làm con tìm nãy giờ
- Bà Tâm An cuoi cuoi:
- Ngồi xuống đi con . Ở! Con ăn gì chưa hả?
- Con ăn ngoài qúan rồi Tuan nói dối:
- Bà Tâm An ngồi lặng một. lúc lâu . Mãi sau bà mới chậm rãi:

Tuan à, ngày mai mẹ ra Ha Noi có việc . Con đăng ký vé máy bay cho mẹ nha.

Thái Tuấn ngạc nhiên:

- Mẹ ra Ha Noi làm gì ? Từ ngày ba con mất đến giờ, mẹ có đi xa bao giờ đâu ? Mẹ khiến con khó hiểu qúa

- Mẹ ra ngoài ấy thăm má ba của con . Cô ấy đang bệnh nặng
- Thái Tuấn kinh ngạc:
- Má ba của con? Là sao?

Bà Tâm An trầm giọng:

- Là mẹ sau của con, vợ nhỏ của ba con . Cô ấy đã hi sinh rất nhiều cho ba con . Nếu khong có cổ, con đã khong còn cha từ lâu lắm
- Tuan bặm môi:
- Sao bây giờ mẹ mới nói . PhảI mẹ khong muốn tình cảm của ba con chia lẻ khong ?

Lắc đầu, mắt bà Tâm An buồn thăm thắm:

- Mẹ khogn hề biết chuyện ba con và cô Ba . Mẹ mới biết đây thôi, do chú Út kể . Và chiều qua chú con điện vô cho mẹ hay tin cô ấy bệnh
- Nghĩa là, mẹ chưa từng gặp họ?

Chưa con a.

- Lỡ ra đó, nguoi ta xúc phạm mẹ? Bà ấy còn chồng con nữa
- Cô ba ở một. mình suốt hai mươi bảy năm nay, nuôi con lớn khôn, khong hề nhận một chút tài trợ nào của ba con
- Thái Tuấn chép miệng:
- Chú Út con luon thương nguoi, con chỉ e chú ấy muốn chúng ta giúp họ, nên mới kể như thế
- Con lớn rồi, mà nói năng đôi lúc như trẻ con vậy thôi . Chuyện hệ trọng liên quan tới nguoi sống, kẻ chết . Chú Út con đâu dám nói bậy . Hơn nữa, ngày trước ba con tưởng đã hy sinh trong chiến dịnh Đồng Xoài . Đơn vị khogn tìm đuoc xác, mà nguoi cũng khong thấy về . Mãi ba tháng sau, cơ sở bí mật mới đưa ba con ra đuoc chiến khi . Lúc ấy mọi nguoi mới biết ba con bị thương nặng . Ơn sâu n ghĩa nặng ấy, mẹ vô tình khong biệt đã đành . bây giờ mẹ biệt rồi, mẹ khong thê/ làm ngơ con ạ . đời nguoi sống cho đạo lý nhân tâm thanh thản khong dễ chút nào
- Thế, má Ba có duoc mấy nguoi con hả mẹ?
- Có môt. cậu con trai, nhỏ hơn con hai tuổi . Ba con khong hề biết việc. Ông có con với cô ấy . Trươc lúc ba con mất vài năm, vô tình ba con gặp lại cổ . Nhưgn vì hạnh phúc của gia đình ta, cô ấy cương quyết từ chối mọi

sự giúp đỡ của ba con . Chú con biểu, thẳng nhỏ học luật, đã ra trường hai ba năm rồi, nó khá lắm

- Thái Tuấn nghe mẹ kể, anh bỗng bồn chồn trong bụng . Trời ạ, có khi nào nguoi con cùng cha với anh là Cuong khong ?
- Đã hơn một lần anh nghe ThanH Trà chót chét: "Anh Tuan tin khong, nhìn anh và anh Cuong, em thấy giống nhau ghê vậy"
- Mỗi lần nghe, Tuan chỉ cuoi . Bây giờ, qua chuyện me kể, anh chợt hoang mang rối rắm vô cùng
- Buổi tối tuyết. vời của anh hôm qua ở Đà Lạt, cho anh biết môt. điều: Anh khong thể khong có Như Thủy trong cuốc. đời này . Cô là nửa cuộc đời anh cần có
- Cao Cường yêu Thuy, muốn cưới cho đuọc Như Thủy . Nếu Cuong đích thực. là em trai anh ? Anh phải thế nào đây ? Tất nhiên khong thể dành nhau một. cô gái
- Như Thủy là nguoi con gái bao năm anh khao khát, kiếm tìm . Lè nao, ong trời lại chơi khăm anh ?

Bà Tâm An nhìn con:

- Con trách ba mẹ hả Tuan?

Thái Tuấn nhẹ lời:

- Con khong dám mẹ ạ ? Con đang nghĩ đến chuyện khac , nó liên quan đến tình cảm của con
- Bà Tâm An dè dặt:
- Tuan này, mẹ muốn con giải thích cho mẹ môt chuyện
- Con xin nghe mẹ nói
- Phải con thương con bé Thuy, con gai bác Tài khong?
- Cứ ngỡ mẹ nói chuyệN Vân Phượng, ai dè mẹ lại hỏi về Như Thủy . Mẹ muốn gì ở anh đây ?
- Ngước nhìn mẹ, Tuan thẳng thắn:
- Con yêu Thuy, khong phải bây giờ, mà cũng lâu rồi . Con dự định sau khi Thuy từ Đà Lạt về, con sẽ thưa với mẹ cho con đuoc cưới cô ấy
- Bà Tâm An kêu lên:
- Cưới Như Thủy à ? Mẹ rất qúi con bé . Nếu mẹ nhớ ra nó sớm hơn, con

nhât định đã yên bề gia thất

- Thì bây giờ cũng đâu đã muộn hả mẹ?
- Bà Tâm An cay đắng:
- Tuan! Con vô tình đến mức ấy sao? Chuyện con và Vân Phượng. Con đã ăn ở với con gái nguoi ta đến độ mang thai. Bây giờ con muốn bỏ nó, để làm đám cưới với Như Thủy. Con nghĩ mẹ làm theo đuoc con ư? Tuan, tại sao con lại để xảy ra chuyện này?
- Thái Tuấn bật. dậy:
- Mẹ! Ai nói với mẹ, con đã sống với cô ấy?
- Hôm qua, nó cùng ba nó tới đây khóc lóc kể với mẹ . Mẹ xót xa qúa Tuan a.

Thái Tuấn nhếch môi;

- Khốn nạn! Cô ta đã vu khống cho con, để con dạy cô ta một. bài học
- Bà Tâm An kéo tay Tuan:
- Nghĩa là...

Mẹ sanh con ra, mẹ khong hiểu tính con hay sao . Con đã ghét thứ gì, dù thèm chết con cũng khong thèm ngó tới nữa . Vân Phượng đã khiến con bực bội nhiều . Con đã khogn còn gặp và đi chơi với cô ấy cả vài tháng nay

- . Nhất định cô gái hư đốn này muốn trói buộc con vào chuyện ghê tởm nhất
- . Con khong chịu đâu mẹ . Để con gọi điện mời cha con ông ấy tới đây
- Mặt bà Tâm An bừng sáng:
- Ôi Tuan! Mẹ khong hề tin lời Vân Phượng. Nhưng nó làm dữ qúa
- Con nhớ ngày trước mẹ khen nguoi ta lắm kia mà
- Ở thì, ai lấy thước đo đuọc lòng nguọi chứ Bà Tâm An cười hiền
- Giải quyết xong việc này, con sẽ đưa mẹ ra Ha Noi . Con muốn mẹ khogn còn day dứt ở năm tháng còn lại cuối đời
- Cám ơn con . Mẹ phải thông báo tin đặc biệt này cho ông Tài . hắn ông ấy mừng lắm
- Thái Tuấn cuoi cuoi:
- Vậy là mẹ đã đồng $\circ$. Như Thủy nhất định trở thành vợ tốt, đứa con dâu ngoạn hiền, hiếu thảo của me.
- Thái Tuấn nhìn lên bầu trời thất. cao trên kia, đã vào mùa thu rồi . Anh

ước gì có đôi cánh nhỏ, anh đuoc bay trên khắp bầu trời báo cho mọi nguoi trên nhân gian đều hay rằng, anh sắp cưới vợ. Cô gái anh yêu thương và tìm kiếm bao năm nay, mãi mãi là máu của tim anh, hai cuộc đời hòa chung môt. nhịp thở.

Hồng Kim

Ánh Mắt Đa Tình

Chương 26

- Đi tới đi lui trước cửa phòng cấp cứu . Cao Cường nóng ruôt. muốn điên lên . Mẹ đưa vào cấp cứu đã lâu, vẫn trưa thấy bác sĩ trở ra . Anh đã tự trách mình đã thờ ơ với căn bệnh của mẹ mình . Bao nhiêu năm qua, đã bao nhiêu lần mẹ phải vào bệnh viện chỉ vì mẹ ráng làm việc kiếm tiền, lo cho anh ăn học . Con trai duy nhất của mẹ, nhà tùy khong giàu có, nhưng anh đòi hỏi gì, mẹ cũng lo đủ đầy . Thói quen đuoc chăm sóc, cưng chiều từ lâu nay ăn sau trong máu anh rồi
- Cuong! Me cháu sao rồi?
- Bà Hiền lụm cụm đi vô cùng Nhật Ánh . Bà cầm tay anh lo lắng:
- Cao Cường thở dài:
- Cháu chưa biệt bà ạ . Lúc mẹ cháu đuọc đưa vô đây, cháu khong có ở nhà
- Bà Hiền chep miệng:
- Rõ khổ, nhà neo chiếc qúa, mẹ cháu lại đau ốm thế, lễ ra cháu phải tìm một. ai đó, sớm hôm cận kề chăm sóc cho mẹ cháu
- Cuong bối rối:
- Cháu, cũng chưa nghỉ đến việc này bà a.

Cánh cửa phòng cấp cứu mở ra, theo sau là chiếc xe đẩy bà Bình nằm trên

- Cao Cường hoảng hốt:
- Bác sĩ, mẹ tôi... mẹ tôi...
- Nguoi nữ bác sĩ điềm đạm:
- Anh là con của bệnh nhân Phan Thị Bình?

Cao Cường gật đầu:

- Bác sĩ, hiện giờ mẹ tôi sao rồi ? Bác sĩ đưa mẹ tôi đâu vậy ?
- Bác sĩ từ tốn:
- Bà Bình bị bệnh thấp khớp kinh niên . Chỉ phát bệnh khi trời thay đổi khí hậu . Lần này thì khác . Mẹ anh có triệu chứng viên cơ xương . Chúng tôi đưa bà ấy đi chụp X Quang xương
- Bà Hiền kêu lên:

- Liệu phải mổ khong bác sĩ?
- Cũng tùy, thưa bà . Hiện tại phần đùi bên phải của bà Bình sưng to, khả năng mổ để nạo vét mủ chắc phảI làm . Xin phép bà, tôi đi
- Cao Cường ôm đầu:
- Tại sao ông trời bắt mẹ cháu phải chịu nhiều đau đớn như thế chứ? bà ơi, có khi nào mẹ cháu phải nằm một chỗ không?
- Bà Hiền an ủi:
- Cháu đừng lo lắng qúa Cuong ạ, bà khong rành lắm loại bệnh tật này . Chúng ta phải chờ thôi . Nhât. Ánh, cháu đưa nước cho anh Cuong uống . Chắc chưa ăn gì phải không ?
- Đón lon pepsi từ tay Nhật Ánh, Cuong hơi cười:
- Cám ơn em, đây là nhật ánh hả bà?

Bà Hiền gật đầu:

- Nhât. Ánh, con gái lớn chú Út đấy, cháu Ánh đi mua hộp cơm về cho anh ăn đi cháu
- Cao Cường lắc đầu:
- Cháu khong đói bà ạ . Thôi để lát nữa biết rõ bệnh tình của mẹ cháu, rồi cháu ăn cũng đuoc . Bà có tin của bác Tài khong ?
- Nhât. Ánh lém linh:
- Anh Cuong mánh ghê . Làm bộ hỏi thăm bác Tài em chi vậy ? Hỏi quách bà nội em rằng: Nội có tin chị Thuy khong, có phải điệu không ?
- Ba Hiền nạt đùa:
- Con nhỏ này, coi chừng bà cắt lưỡi cho hêt tội lanh chanh
- Nhât. Ánh cong môi:
- Cháu nói đúng tim đen anh Cuong chớ bô.
- Cao Cường cũng cuoi:
- Đúng là anh muốn hỏi như vậy ,. Nhưng "nhà có nóc" phải hỏi cha mẹ trước chứ cô bé
- Sao anh khong liên lạc qua điện thoại với chị Thuy ? Chả lẽ hai nguoi đang "chiến tranh vùng vịnh"
- Õi chà, con nhóc này cũng mồm mép ghê
- Nhật Ánh che miệng cười . Sự vui vẻ của cô giúp Cuong tạm quên nồi lo

về mẹ. Cuối cùng thì cô bác sĩ quay trở lại nói với Cao Cường:

- Anh theo xe chuyển bác đến bệnh việc Viêt. Đức ngay
- Hả? mẹ tôi nặng thế sao?
- Anh bình tỉnh dùm tôi . Bệnh của mẹ anh cần phẩu thuật gấp, nếu để lâu sẽ bị hoại xương, lúc đó khong có c ach gì giữ lại chân cho mẹ anh cả . Bệnh việc Viêt. Đức họ đầy đủ thuộc men và đội phẩu thuật chỉnh hình xương . Xe cấp cứu đang chờ anh ngoài kia
- Cao Cường thẫn thờ:
- Bà! Cháu phải đi theo mẹ cháu. Bà về với em Ánh nha bà
- Bà Hiền dúi vào tay Cuogn môt. coc. tiền:
- Sang bên ấy, tốn tiền lắm, cháu cầm lấy để lo cho me.
- Cao Cường bối rối:
- Bà, cháu vẫn còn lo cho mẹ cháu đuoc, cháu khong lấy của bà đâu
- Bà Hiền nạt đùa:
- Đây là phần của bà góp vào giúp mẹ cháu . Cháu không thể không nhận, nếu cháu không muốn bà giận
- Cao Cường đành miễn cưỡng:
- Cháu cám ơn bà . Xin phép bà cháu đi . Ánh đưa bà về cẩn thận nha
- Bà Hiền dặn theo:
- Có tin tức gì, cháu nhớ điện thoại cho bà biết nghe khong Cuong Chiếc xe chở bà Bình đi một lúc lâu, bà Hiền mới lặng lẽ quay bước
- NA dè dặt:
- Nội à ! Hay nội gọi điện cho chị Thuy ra đây đi nội . Hoàn cảnh anh Cuong đơn độc qúa . Anh ấy còn công việc, đâu thể mỗi ngày ngồi chăm sóc bệnh bác Bình
- Bà Hiền thở dài:
- Bà cũng muốn vậy . Ngặt nổi, hai đứa nó đang có chuyện gì khong hoà thuận . Như Thủy vốn bướng bỉnh, tự ái ngút trời . Nội chưa biết sao nữa
- Dẫu gì, nội cứ gọi chị Thuy ra . Coi như chị ấy chăm sóc bác Bình để trả ơn anh Cuong, nếu hai n guoi khong thể thương nhau sau này nội cũng không phải day dứt, ơn nghĩa nữa
- Bà Hiền trầm ngâm:

- Chắc phải thế thôi . Như Thủy ra ngoài này, nội phải hỏi cho ra nhẽ mọi việc . Yêu đuoc thì cưới luôn . Còn khong cũng dứt khoát cho thẳng Cuong khỏi hy vọng
- Hai bà cháu rời bệnh viện Bạch Mai chạy thắng về bưu điện thành phố
- NA vui vė:
- Nội để cháu gọi cho

Dứt lời cô xăm xăm chạy vào trong chưa đầy năm phút sau, NA quay ra với vẻ mặt thất vọng:

- Không có ai nhấc máy cả nội a.

Bà Hiền nhíu mày:

- Sao cháu khong gọi điện thoại đến công ty bác Hai hoặc gọi qua điện thoại di động cho bác ấy
- NA le lưỡi:
- Cháu cũng nghĩ vậy, nhưng cháu quên mất tiêu số điện thoại của bác Hai . Thôi về gọi điện thoại nhà vậy
- Trong thời gian ấy, Như Thủy vẫn vô tư cùng vườn hồng tuyệt vời của cô . Khí hậu Đà Lạt khiến cô đã trắng, lại càng trắng hơn . Mỗi buổi tối, thím Đoan còn đun cho cô và ThanH Trà nồi nước tắm bằng hoa hồng phơi khô
- Những cánh hoa mà thím Đoan kể, thi thoảng vườn hồng gặp cơn gió lớn, hay mưa núi bất chợt, hoa bị rụng gẫy, thím lượm lại, phơi khô để cho những dịp mẹ Như Thủy lên nghỉ mát . Hương hoa hồng thơm dịu, quyến rũ khiến Thuy và Thanh Trà mỗi khi ra phố đều bị mọi người xì xầm, khen ngợi
- Dang ngồi mơ màng nhìn xuống thung lũng phía trước, Như Thạch kêu lên inh ỏi:
- Chị Hai, có điện thoại
- Thanh Trà tum tim:
- Lại ôgn Tuan, môt. ngày vài ba cuộc điện thoại, sao nói hoài khong hết chuyện nhi?
- Thạch tinh quái:
- Chuyện tình yêu với muôn ngàn thương nhớ giận hờn, nói suốt đời vẫn khong đủ đó chị Oi . Như Thủy tỉnh bơ đi vô nhà . Cô thừa biệt Thanh Trà

ghẹo cô . Hãy đợi đó . Tôi đi chơi cùng bác sĩ Nhân, cô còn chưa hỏi đến . Ghê thiệt, nhỏ bạn dám vượt rào...

Alô! Như Thủy đây, xin hỏi ai gọi đến a.

- Cô giật mình lo lắng, khi nghe tiếng của bà nội từ xa
- Nội gọi cho cháu đó . Cháu đi Đà Lạt, sao khong cho nội biết ? Nội ngoài này dọn dẹp phòng chờ cháu suốt
- Như Thủy cắn môi:
- Nội cho cháu xin lỗi . Tại cháu muốn về trên Đà Lạt một thời gian . Căn nhà của gia đin`h cháu đã lâu khong đuoc trông nom . Nội khỏe không a.
- Bà Hiền thở phào:
- Nội vẫn bình thường, nhưng nội muốn cháu về gấp ngoài này . Cháu khong từ chối chứ
- Thuy lưỡng lự:
- Cháu cũng tính ra, nhung không phải bây giờ nội ạ . Cuối tháng chị em cháu ra với nội khoảng nửa tháng
- Bà Hiền chậm rãi:
- Nội muốn cháu thu xếp về Sai Gòn để ra ngoài này ngay . Nội đã nói chuyện với ba cháu
- Như Thủy lo lắng:
- Gia đình có chuyện gì hả nội?
- Khong phải chúng ta . Mà gia đình Cao Cường
- Thuy cắn môi:
- Gia đình ảnh, thì ảnh hưởng gì đến cháu . Nội đừng ép cháu những chuyện cháu không thể làm, nội ơi
- Bà Hiền cao giọng:
- Mẹ của Cao Cường bệnh nặng, nội muốn cháu ra phụ Cuong chăm sóc bà ấy . Cháu đừng cãi lời nội, khong yeu nhau nội khong ép, nhưng cháu phải nó rõ lý do cháu khong ưng nó . Dẫu sao, nó cũng đã tận tình giúp ba con trong việc tìm ra sự trong sạch của ba con . Con cũng nên nghĩ đến tình nghĩa ấy, mà ra ngoài này một thời gian . Cao Cường khong dám nhờ nội điều gì . Nhưng hoàn cảnh nó đang khó khăn, chúng ta khong thể bỏ mặc . Cao Cường kẹt một vụ án mà nó bào chữa . Nội muốn cháu bớt chút thời

gian rong chơi, làm việc. thiệc, đuoc chứ

- Như Thủy miễn cưỡng:
- Nội đã nói thế, cháu nào dám cãi . Mẹ anh ấy bị sao hả nội ?
- Bị viêm cơ xương, ba ngày nữa sẽ giải phẩu, thêm bệnh phong tê thấp . Bà ấy vât vả môt. đời nuôi dạy, lo lắng cho Cao Cường . Cháu đừng bận tâm chuyện tình cảm hai đứa . Hãy đến với bà ấy bằng tình cảm của những nguoi thân, con người với nhau cháu a.
- Như Thủy hứa hẹn:
- Cháu sẽ thu xếp về SG ngay . Cháu khogn để nội thất vọng đâu
- Cám ơn cháu
- Bà Hiền gác máy đã lâu, Như Thủy vẫn thẫn thờ suy nghĩ:
- Nên, khong nên về ngoài đó? Lúc này phải nói ra sự thất. tồi tệ của Cuong thì khác gì nhát dao găm vào vết đau của mẹ Cuong. Chưa một. lần gặp nguọi phụ nữ ấy, nhung tận sâu thấm lòng mình Như Thủy đã sẵn dành cho bà một. tình cảm kính trọng. Họ là những nguọi mẹ đáng kính mà cô khong thể có trong đời. bác ấy chắc đã có những ngày ăn khoai, ăn cũ mì, dành chén cơm trắng cho Cao Cường ăn. Tấm áo bác lẽ vá thêm vài mụn trên vai, bác vẫn tươi cười mua thêm cho Cuong chiếc áo lạnh, cuốn tập
- Mẹ của cô, không hề có những khổ đau cực nhọc, khong phải lo toan tấm áo miếng cơm cho chồng con
- Vậy mà !... thở dài, Như Thủy nhớ đến mẹ mà buồn thêm
- Chị Hai, nội gọi cho chị à?

Như thạch ngập ngừng:

- thuy nhìn em:
- Sáng mai c hị về SG . Để ra Hà Noi, em muốn đi cùng chị khong?
- Như thạch nhăn nhó:
- Nội bệnh ? Hay muốn chị ra đó bàn chuyện anh Cuong ?
- Thuy lắc đầu:
- Nội vẫn khỏe . Cũng khong có chuyện ép gả chị . Nội muốn chị ra ngoài ấy chăm sóc mẹ anh cuong
- Thanh Trà tròn môi:
- Mày đồng ý hả?

- Phải vậy thôi . Nội muốn tao vì tin`h nghĩa Cuong giúp ba tao
- Thái Tuan, hắn chịu khong kìa
- Như Thủy bình thản:
- Tao đâu có làm việc. mờ ám . Mẹ Cuong cần nguoi chăm sóc, mình ở đây cũng chỉ rong chơi . Tao chưa hề chăm soc nguoi bệnh nên cũng tập dần . Thái Tuấn sẽ hiểu và thông cảm cho tao . Yêu nhau thì phải tin tưởng ở nhau . Tao khong thích kiểu ràng buôc. vô lý . nếu Tuan cũng nhỏ nhen ích kỷ, tao đành chịu
- Khi yeu nguoi ta thường ích kỷ . Yeu nhiều ghen nhiều . Tao chỉ sợ...
- Thuy cuoi cuoi:
- Mày khỏi lo cho tao nhiều . nếu thích mày có thể đi tiếp ra ngoài ấy, Ha NOi cũng nhiều gã đàn ông bẻm mép lắm . Muốn thêm 1 mối tình nữa cho đủ gọng kiềng khong
- ThanH Trà tỉnh bơ:
- Ai sao tao vậy . Tao dám lao vào mọi cuốc. vui đấy nho?
- Như Thủy chắc lưỡi:

Ha Noi cũng thích thật, nhưng xa qúa . Môt. ngày gọi điện thoại thăm em môt. lần, cũng đủ nội côc lủng đầu vì tốn tiền

- thì ở nhà
- Để xem đã . về SG mới tính duoc
- Ngồi tán gẫu thêm 1 lúc, cả ba phân tán về phòng . Cùng thu dọn hành trang để sáng mai ra bến xe sớm
- Buổi chiều Đà Lạt trở lạnh, sương bắt đầu phủ những lớp mây khói trên mọi nóc nhà, cây cỏ. Mùa Thu Đà Lạt thất. thích hợp cho những đôi tân hôn, đi tìm tuần trăng mật.

Hồng Kim

Ánh Mắt Đa Tình

Chương Kết

- Bà Tâm An e dè:

Khong gọi đuoc hả con?

Thái Tuan buông máy:

- Khong mẹ ạ Nhưng con đã nhờ tổng đài nhắn tin vào máy của Như Thủy . Bây giờ chúgn ta lên đường thôi me.
- Hai mẹ con Thái Tuấn đi máybay ra Hà Noi vào đúng ngày Như Thủy rời DàLạt . Nên cô khong nhận đuọc tin anh báo về việc anh phải đi gấp
- Xe dừng trước cửa nhà, Như Thủy đã nhìn thấy ba cô . Ong có vẻ bồn chồn lo lắng . Như Thủy chạy tới bên ong:
- Ba! Tụi con về tới đây rồi. Hôm nay ba khong đi làm hả ba?
- Ong Tai cuoi cuoi:
- Ôi chà! Mới mười ngày đi Da Lat đã làm các con lạ hắn . Khong bị say xe chứ?
- Thanh Trà toe miệng:
- Tụi con phả
I nhịn ăn, và uống thuo
6 c, nên khong sao bác ạ . Bây giờ thì đói bụng
- Ong Tai vui vė:
- Biết hôm nay mấy đứa về, ba đã đặt ngoài quán đầu phố làm mấy món ăn
- . Để ba gọi họ mang đến
- Như thạch vỗ tay:
- Ba luôn chu đáo . Nhưng, đặt nhà hàng e hơi bị mắc đó ba
- Cơm nước bình dân thôi . Chứ tiệc tùng đâu mà mắc chứ nếu vậy con phảI tắm rửa trước đã
- Còn lại hai cha con, Ong Tai hỏi Thuy:
- Con định đi ngày mai phải không?

Có kịp ngày bác ấy giải phẩu khong ba?

Ong Tai gât.d dầu:

- Sáng ngày môt mới giảIphẩu . Con vẫn còn thời gian nghỉ ngơi

- Vậy ba gọi phi trường, đặt vé máy bay cho con
- Cả ba đứa à?
- Như Thủy chậm rãi:
- Một mình con thôi ba . Như Thạch ở nhà ghi danh học thêm . Nó chơi vậy đủ rồi. Sang năm thi tôt nghiệp, ba đừng dễ dãi với nó . Thanh Trà đang thay đổi, phải để nó ở SG . Nó phảI tự quyết định lấy hạnh phục của nó
- Có cần ba giúp đỡ gì khong?

Như Thủy lưỡng lự:

- Tất nhiên con khong thể ra đó bằng tay khong . Mười ngày ở Da Lat, con và thím Đoan bán đuoc bốn triệu tiền hoa hồng . Con để lai cho thím ấy một. nữa , Hiện tại con còn hơn ba triệu . Con chưa phải lo lắng cho ai bao giờ nên không biệt ngần ấy tiền đủ khong ? Con khong muốn nhờ nội, vì như thế sẽ phiền đến thím Út . Ba cho con một. lời khuyên
- Ông Tan Tài chậm rãi:
- Ba sẽ cho con đủ mười triệu . nằm bệnh việc lớn, căn bệnh nặng như thế . Ba e tiền thuôc men sè nhiều đấy . Sau này khong đủ, con điện về, ba sẽ gởi tiếp cho con . Với môt.n guoi bệnh tật, con khong phải giữ kẽ, hay cau nệ gì cả . Coi như con đang chăm sóc cho nội hay ba vậy
- Con chỉ e, Cao Cường lợi dụng, nghĩ con ra ngoài ấy vì anh ta
- Mặc kệ nó, con cứ bình thường, đừng tỏ thái độ gì khác lạ . Chờ ngày bác Bình khỏe hẳn, ba ra dàn xếp mọi việc. cho con
- Thuy xúc động:
- Ba thật. tốt với con
- O' hay! Con là con của ba, nghĩa vụ của ba tất nhiên phảI lo lắng chu toàn cho con chứ
- Giọng ong trầm hẳn:
- Ba cố gắng thê" nào cũng khong thể thay thế cho tình mẫu tử trong các con . Như Thủy con có cần tha thứ cho mẹ con khong ?
- Như Thủy lắc đầu:
- Chúng ta khong cần phảI hạ mình ba ạ . Nếu mẹ thất. sự cần chị em con, cần ba, tự mẹ biết lỗi mà quay về . Con khogn muốn ép buôc. mẹ để thêm một. tan vỡ

- Vậy thì ba yên tâm . Thôi, con vào tắm rửa, họ sắp đem cơm đến rồi
- Như Thủy chào ôgn Tài, cô xách giỏ vô phòng của mình . Ong tai đã chuôc. lại căn nhà ngày trước . bây giờ và mãi mãi cha con ong khong còn gì để lo lắng nữa
- Ong vẫn vơ nghĩ đến Thái Tuấn . Chả biết mẹ Ong nghĩ thế nào, chứ ong, ong chọn Thái Tuấn cho Như Thủy, vừa yên tâm con gái sốgn đầy đủ . Vừa có chàng con rể giỏi giang kinh doanh
- Mẹ con bà Tâm An xuống sân bay Nội Bài, đã thấy ong Bảy Hoan chờ sẵn ngoài phòng đợi
- Thái Tuấn xiết chặt tay ong Bay:
- Cháu khong nghĩ chú ra đoán mẹ con cháu . Chúng ta về nhà luôn hả chú ?
- Ong Bay Hoan nhìn chị dâu:
- Chị thấy trong nguoi khỏe không ? Có cần phải ghé phòng thuốc chăm soc sức khỏe để chị tỉnh táo khogn chị Hai ?
- Bà Tâm An kêu lên:
- Ôi trời ! Chú làm như tôi là nguoi bệnh khong bằng . Tôi chỉ muốn đến ngay bệnh viện . Khi nào cô ấy phải mổ hả chú ?
- Ong Bay mở cửa xe:
- Chị lên xe, chúgn ta về nhà em đã . Mười giờ sáng mai, ca mổ mới tiến hành . Chị còn nhiều thời gian tâm sự cùng chị Ba
- Thế cũng đuoc
- Mẹ con bà Tâm An đuoc gia đình ong Bay đón tiếp thất. nồng hậu . Dễ đến 10 năm rồi, bà An mới trở lại Ha Noi . Thái Tuấn mỗi khi ra Ha Noi công tác đều ghé về nhà chú Út nghỉ ngơi . Nên tình cảm anh em chú cháu rất thương quý nhau
- Bà Bay Hoan ôm chầm chịdâu mếu máo:
- Chị Ôm qúa, có đau ốm gì khong hả chị . Em chẳng rời gia đình mà đi xa đuoc, bọn trẻ còn nhỏ qúa
- Ba Tâm An xúc động:
- Chị rất khỏe, tại tạng nguoi chị xưa nay luôn ốm thế rồi, thím thì sao
- Bà Bay cuoi chỉ vào ba đứa con xúm quanh Thái Tuấn

Xoay quanh mấy nhóc này đủ đừ nguoi chị a.

- Hai nguoi phụ nữ cuoi nói rộn ràng, căn nhà ong Bay rộn vui hắn lên
- Binh! Binh! Binh bong
- Tiếng chuông cổng vang lên, khiến mọi nguoi vừa ăn co(m xong, dang dùng tráng miệng tại phòng khách đều ngừng nhai
- Để em mở cổng
- Cô bé Hoàn Mỹ nhanh nhảu chạy ra mở cổng . Nhận ra Cuong, nó mau miệng:
- Ôi! Anh Cuong! Anh từ bệnh viện về hả? Ba mẹ em và bác Hai đang chuẩn bị vào viện thăm bác Ba đấy
- Cc ngạc nhiên:
- Bác Hai nào hả Mỹ:
- Anh vào nhà rồi biết . Bác Hai ở SG ra đấy . Bác mang cho tụi em qúa trời qùa luôn
- Miệng nói con bé nhanh chân phóng vút vô nhà, liến láu:
- Ba ơi! Anh Cuong về
- Đang nhai miếng táo trong miệng, nghe con bé gọi tên Cuong, tự nhiên Thái Tuấn đứng lên .Anh lui về phía sau, để xem linh cảm của mình đúng hay sai
- Cao Cường bước vô nhà, anh vui vẻ:
- Cháu chào chú thím, chào bác a.
- Bà Tâm An nhăn tít vầng trán . Ôi trời ! Thẳng nhỏ qủa như lời chú Út nói
- . Giống Thái Tuấn thật. nhiều
- Ong Bay Hoan kéo tay Cuong:
- Ngồi xuống đây cháu . Đã ăn uống gì chưa ? Nhà vừa ăn xong để chú kêu mấy đứa nhỏ dọn cơm cho cháu
- Cuong lắc đầu:
- Cháu ăn cơm cùng với mẹ cháu rồi
- Chị Ba khỏe khong?

Cuong gât. nhẹ:

- Mẹ cháu đã đủ sức mổ . Cháu muốn về đây nhờ chú thím môt. việc
- Ong Bay trầm giọng:

- Khoan đã cháu . Chú Út muốn giới thiệu cho cháu biệt một. nguọi . Đây là má Hai của cháu, cháu đã nghe mẹ cháu nhắc đến má hai lần nào chưa ?
- Cao Cường nhìn chăm chăm vào bà Tâm An, ánh mắt như đo lường, xem nguoi đàn bà mà anh từng nghe mẹ kể, liệu bà ta có dễ dàng chấp nhận anh khong
- Ong Bay hắng giọng:
- Cháu còn nhớ câu chuyện giữa chú cháu mình vài tuần trước . Chú hứa sẽ giúp cháu một số vốn để cháu kinh doanh theo ý muốn của cháu chứ . Hôm ấy chú chưa nói hệt . Thật. ra, chú cũng như má cháu, làm sao có nổi số vốn hàng trăm triệu giúp cháu ? Chú đã nói hệt để má cháu biệt cháu đuoc thừa kế một. nữa tài sản trong di chúc của ba cháu để lại, với điều kiện, cả hai mẹ, hai anh em cháu phải thông cảm nhau . Má hai là vợ lớn của ba cháu . Má hoàn toàn khong biệt ba cháu có vợ con riêng . Chú đã đem tờ di chúc mà ba cháu lập trước khi mất, gởi ở văn phòng tư vấn pháp luậnthành phố, về cho má lớn cháu coi . Má hai đã chấp nhận sự bù đắp của ba cháu dành cho cháu . HÔm nay má Hai cùng anh Hai cháu ra dây, một. là thăm mẹ cháu bệnh, hai là lo cho bản di chúc đuoc thực hiện
- Cao Cường ôm đầu:
- Ba tôi ư ? Tại sao ba mẹ lại giấu tôi moi. chuyện ? Tại sao ba tôi giàu có lại nở để mẹ con tôi sống khổ cực thiếu thốn bao năm qua . Không ! Tôi chẳng muốn thay đổi
- Bà Tâm An rơm rơm nước mắt:
- Cháu à ! Đừng cố chấp như thế . Cháu hãy mở rộgn vòng tay, tha thứ những sai lầm của nguoi lớn đã tạo ra . Má hai khong hề biết gì về việc này, cũng bởi má cháu qúa nhân từ . Bao đau khổ, vất vả cô ấy cam chịu, chứ khogn muốn phá hạnh phúc của cha cháu . Nguoi gây nên sự đèo bòng đã mất rồi . Chúng ta còn lại, hãy biết yêu thư Ơng và tha thứ cho nhau . Ta cũng chỉ có một. đứa con trai . Hai anh em hãy nhận nhau, cho cha các con ngậm cuoi nơi chín suối
- Cao Cường thẫn thờ:
- Bất ngờ qúa, hãy chờ cháu hỏi ý mẹ đã
- mẹ cháu đang bệnh, cô ấy cùng biết mọi chuyện . Cháu đừng khuấy độgn

niềm cảm xúc của mẹ cháu luc này

- Nhìn quanh, bà Tâm An vội nói với Hoan Mỹ:
- Mỹ à, cháu kêu anh Hai lên cho bác
- Từ lúc nhận ra Cao Cường, Thái Tuấn cứ ngơ ngần bàng hoàng . Ông trời ơi là ong trời, sao khong là ai chứ? Cao Cường là em trai ta, đã muốn cươ"i cho đuoc Như Thủy . Bây giờ ta phải làm sao? Mẹ đã gọi khong thể khong ra
- Thái Tuấn đành thản nhiên bước vào:
- Thưa . mẹ gọi con
- Cao Cường cũng chêt sựng, khi nhậnra Thái Tuấn, nguoi đã hơnmột lần ngồi trong quán cafe Hạ Tím
- Bà Tâm An vui vẻ:
- Con à, đây là Cao Cường, con trai của má Ba, cũng là em trai con đó . Hãy mau nhận nhau đi
- Thái Tuấn làm bộ dụi mắt một. hồi, rồi anh kêu lên:
- Cao Cường, trái đất đúng thật. tròn . Khong ngờ chúng ta lại là anh em của nhau
- Miệng nói, tay Thái Tuấn xiết chặt bàn tay ướt mồ hôi của Cao Cường
- Bà Tâm An ngạc nhiên:
- Hả? Hai đứa biệt nhau rồi sao?
- Cao Cường ngượng ngùng:
- Dạ, dạo con vào SG, anh em vô tình gặp nhau ở quán cafe má a.
- Ong Bay Hoan hồ hởi:
- Vậy thì tốt rồi, đàn ông đại trượng phu dễ cảm thông cho nhau . Từ bây giờ, chú thay mặt ba con, chính thức nhận Cao Cường làm con cháu của dòng họ Khư Ông nhà ta . Chốc nữa đây vào bệnh viện, chú sẽ đọc di chúc của ba các cháu, cho hai bà mẹ cùng nghe . Mong hai anh em phải yêu thương nhau
- Câu chuyện khong đến mức khó khăn, bơ/i thực tế, Cao Cường vẫn đang mong có tiền để tiến thân . Chả ai dại chối từ một đống vàng từ trên trời rơi xuống ca?
- Ngay bà Bình, khi đuoc bà Tâm An đến thăm, xúc động đến lặng nguoi .

Rôt cuộc sự hy sinh của bà cũng đuọc đền bù xứng đáng

- Bây giờ bà thật sự muốn khỏi bệnh để đuoc lo hạnh phúc cho con trai . Bà Hiền có báo cho bà biết, nội nhất. ngày mai, cháu gái bà sẽ có mặt ở bệnh viện, con bé sẽ chăm sóc bà những ngày vừa phẩu thuật . Bà đâu mong gì hơn nữa . Buổi tối, bà Bình va Cao Cường đang ngồi nói chuyện . Máy di động của Cuong phát tín hiệu . Anh đưa máy lên nghe, rồi chậm rãi đi ra cửa:
- Alô! Cao Cường đây. Chuyện gì vậy Diễm My?
  Anh Cuong, tại sao anh lại giấu em chuyện mẹ anh bệnh chứ?
- Giọng DM hờn dỗi: Phải anh khong còn yêu em nữa, nên mới khong cho em biệt chuyện gia đình chứ gì
- Cao Cường phân trần:
- DM à, ai nói anh khong tin em chứ, tại mẹ anh bệnh đôt. xuất, một mình anh lo mọi thủ tục cho mẹ, đâu còn thời gian nghĩ đến việc khác
- Em cho anh biệt nha . Em đã sang lại đuọc một. mặt bằng khá tốt, nằm trên đường Trần Hưng Đạo, anh ráng lo cho mẹ yên ổn rồi vô đây tụi mình bàn chuyện làm ăn
- Ôi! Em giỏi qúa. Nhất định anh sẽ vô
- Còn nữa, anh biết khong . My có thai rồi đó . Anh mừng khong hả?
- Có thai ? Cao Cường rên ri?
- DM gay gắt:
- Anh sao vậy ? Bộ anh khong muốn có em hả ? hay anh cố t ình chiếm đoạt em, chứ tình yêu của anh, anh đã dành hêt cho Như Thủy đúng khong ?
- Cao Cường bối rối:
- DM! Em đừng la hét như vậy . Anh chỉ bất ngờ thôi . Em phải thông cảm cho tâm trạng anh lúc này . Anh chỉ yêu môt. mình em thôi . Anh thề
- DM cuoi găn:
- Anh đừng mong đùa cợt với em . Bởi tât cả cuốc. ái ân giữa hai đứa, em đều ghi lại cả . Em khong muốn mất anh, nênphải làm thế để con chúng ta co đủ mẹ cha . Bởi Như Thủy, nó đã nhận lời Thái Tuấn, gã giám đốc nhà máy dệt lụa...

- Cao Cường buông thống máy . Anh hoang mang vô cùng > Thái Tuấn và Như Thủy, có khi nào họ toa rập lại để loại anh khỏi trái tim Như Thủy khong ?
- Anh Cuong...
- Giọng DM vang lên . Cao Cường tắt máy, lời thông điệp của DM, tình yêu cô dành cho anh, và bây giờ là đứa con đang tạo hình . Là luật sư, nguoi luôn lấy đạo đức nhân tâm làm chuẩn mực . Anh có thể hât bỏ giọt máu của chính anh, để đuổi theo môt. tình yêu khong hề có khong ? Nhất là bây giờ, nguoi con gái ấy đã yêu anh ruột của anh. Giọt máu đào hơn ao nước lã . Anh khong thể nhẫn tâm làm khổ nguoi thân của mình
- Thở dài, Cao Cường tự nhủ sau khi mẹ khỏe, anh sẽ đưa mẹ vào SG xin cưới DM . Nghỉ đuoc điều đó, anh thấy đầu óc trở nên thanh thản
- Buổi sáng, khi mọi nguoi có mặt. đông đủ tại bệnh viện, để chờ đưa bà Bình vào phòng phẩu thuật . Từ cửa phòng, Như Thủy ngơ ngác nhìn quanh
- Bà Tâm An nhìn thấy cô đầu tiên, vội gọi:
- Như Thủy, cháu đi đâu ra đây?

Xốc chiếc ba lô nhỏ trên vai, Như Thủy hơi cười:

- Ủa! Bác ra đây hồi nào? Hèn chi cháu ghé nhà bác, thấy cửa khóa kín. Cháu tìm một. nguọi bệnh, nằm tại phòng này
- Bà Tâm An kéo tay cô:
- Cháu vào hỏi cô điều dưỡng kia xem . Thái Tuấn cũng đang ở đây nè
- Như Thủy khựng nguoi . Sao lại là anh ? cả Cao Cường nữa ? Họ là gì của nhau ?
- Còn đang hoang mang, cô nghe Cao Cường gọi:
- Như Thủy, vô đây, mẹ anh nằm đây nè
- Như Thủy đi như mơ, chậm rãi đến bên giường bà Bình . Bà Bình cuoi yếu ớt:
- Bác cảm ơn cháu, cám ơn tấm chân tình của nội cháu dành cho mẹ con bác . Lại gần đây để bác coi nào . Cháu xinh qúa . Nhưgn Cao Cường nhà bác đã có duyên phận rồi . Còn thẳng anh nó kìa, cháu khong chê, bác sẽ hỏi cho Thái Tuấn

- Trời ạ! Cô vừa nghe gì thế nhỉ Sét có đánh giữa trời gắt nắng, khong làm cô bàng hoàng bằng câu nói của bà B ình . Thái Tuấn và Cao Cường ?...
- Đưa mắt nhìn đăm đăm vào hai nguoi đàn ông thật lâu . Như Thủy tự mắng mình đã ngôc nghếch: Anh em họ giống nhau từ đôi mắt, cái miệng, sốn gmũi . Vậy mà cô khôgn nhận ra điều này, thât. đáng trách
- Cao Cường cầm tay Như Thủy, anh dịu dàng:
- Cám ơn em đã vượt đường xa thăm mẹ của anh . Để anh trả ơn em, anh khong có bạc vàng chỉ có ông anh này đây, nhờ em nắm giữ giúp trái tijm . Ông ấy đa tình lắm . Em phải cứng rắn mới đuoc đó Thuy
- Như Thủy bối rối:
- Tôi có mơ không? Tại sao hai nguoi lại là anh em?
- Thái Tuấn xiết nhẹ những ngón tay thon nhỏ của Như Thủy:
- Như một. giấc chiếm bao, mở mắt ra là sự thật . Chuyện dài lắm, sau này anh sẽ kê/ em nghe . Chúng ta lo cho má Ba đã
- Như Thủy xúc động nói với bà Bình:
- Cháu cầu chúc cho bác vượt qua bệnh tât. để trở về lo hạnh phúc cho anh Cuong
- Bà Bình gất. nhẹ đầu . Chiếc xe đẩy đưa bào vào phòng mổ . Mọi nguoi như chậm rãi đi xuốgn phòng hồi sức chờ đợi
- Thái Tuấn cố ý đi thât. chậm, anh nói với Như Thủy:
- Anh khong ngờ đuoc gặp em ở đa6y, anh gọi điện lêN Da Lat, khong có nguoi nhận máy . Ra đi khong gặp em, anh sợ em giận
- Như Thủy lườm anh:
- Anh lẻo mép vừa thôi . Làm như người ta là con nít, hở chút giận chút hờn ấy
- Tt cuoi cuoi:
- Anh đâu dám ví em như thế . Con nít thì làm sao anh dám đội trầu đi hỏi cưới em chứ, luật pháp cấm trẻ em dưới tuổi vị than`h niên yêu nhau nữa đó
- hứ! Đừng ỷ có em trai làm luât. sư rồi dịnh ăn hiếp em nha. Tuan này, sao anh Cuong, anh ấy khong tỏ vẻ giận em gì vậy?
- Đơn giản, vì Cao Cường đã thưa với hai bà mẹ chuyện nó với DM . Nó

xin cưới cô ấy

- Vậy còn anh thì sao ? Van Phuong liệu có gây rắc rối cho em khong ?
- Thái Tuấn tự tin:
- Anh đã để lại môt. bức thư cho bác Nguyện . ANh tin rằng, khi đọc xong lá thư, bác ấy sẽ hiểu anh
- Có qúa chủ quan khong ong tướng?
- Anh làm gì cũng tính toán kỹ lưỡng . Như việc. có đuoc em đây cũng thế
- Như Thủy la khẽ:
- Anh ăn gian, dám coi em nhu môt. con cờ
- Con cờ đứgn đầu xe pháo mã . Ngày vu quy của em nhất định có hết các tư Óng sĩ tượgn về qui phục trước em, và anh là tướng ông đứng đầu hàng quân ấy, tặgn em trăm đoá hồng đa Lạt, làm quà cưới . Em khong từ chối chứ
- Miệng anh ghế gớm qúa
- $\tilde{A}y$ đừng chê bé ơn . Anh đang muốn đuoc hôn em đấy, tình yêu của anh a.
- Như Thủy hệt cả hồn . Nói gì đâu không giữa bao nhiêu người . Nhưgn thật. may, ngoài nhữn giọt nắng vàng dang đùa giỡn trên tóc cô, mọi nguoi đều mong bà Bình đuoc bình an . Cô cũng muốn như Thế . Ngày mai khi về nhà, mẹ cô đã trở về . Chắc hắn cô sẽ là nguoi hạnh phúc nhất . Giấc mơ đơn giản đời người . Mẹ Oi có biết!

Hết

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: http://vnthuquan.net Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Nguồn: vietsuper.net

Được bạn: Tommyboy đưa lên vào ngày: 3 tháng 7 năm 2004